

Peace Pilgrim

HODOČASNICA MIRA

ŽIVOT I DJELO VLASTITIM RIJEČIMA

Peace Pilgrim

HODOČASNICA MIRA

ŽIVOT I DJELO VLASTITIM RIJEČIMA

Priredila nekolicina njezinih prijatelja

Naslov originala:

Peace Pilgrim

HER LIFE AND WORK IN HER OWN WORDS

Copyright © 1982, 1988 Friends of Peace Pilgrim. This book is copyrighted only to prevent its being misused. People working for peace, spiritual development and the growth of human awareness throughout the world have our willing permission to reproduce material from this book.

IZDAVAČ: Centar za mirovne studije
ZA IZDAVAČA: Iva Zenzerović
PREVELA: Vesna Janković
LEKTURA: Jadranka Varošaneć
GRAFIČKO OBLIKOVANJE:
Jele, Petra i Rutta
TISAK: Čvorak
NAKLADA: 500 primjeraka

Objavlivanje knjige financijski omogućio
Institut otvoreno društvo Hrvatska

Želimo se osobito zahvaliti Prijateljima *Peace Pilgrim* koji su nam besplatno ustupili autorska prava za objavljivanje hrvatskog izdanja, te tako uvelike potpomogli objavljivanje ove knjige!

We would like to express our special gratitude to the Friends of Peace Pilgrim, who kindly granted us the copy rights for publishing the Croatian edition, and in this way have helped to publish this book!

Zagreb, 2003.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica - Zagreb

UDK 248.153.929

Peace Pilgrim

PEACE Pilgrim

Peace Pilgrim : hodočasnica mira, život i djelo vlastitim riječima / <prevela Vesna Janković>. - Zagreb : Centar za mirovne studije, 2003.

Prijevod djela: *Peace Pilgrim* : her life and work in her own words. - Pravo ime autorice: Mildred Norman Ryder.

ISBN 953-99374-0-X

430917099

Za sve koji više ne vjeruju u novogodišnja obećanja i ne vjeruju u jednostavne poteze i poruke ova je knjiga zalog nade. 1. siječnja 1953 jedna je žena počela novi život krenuvši na hodočašće mira po Sjevernoj Americi. Odustala je od svoga imena kako bi pozornost svih svratila na Mir i nazvala se Peace Pilgrim ili kraće Peace. Tako su je zvale prijateljice i putnici namjernici u svim mjestima u koja je stigla noseći plavu tuniku u čijim džepovima su bile sve sitnice koje su joj trebale: nešto papira, olovka i četkica za zube. Tijekom 1952. godine shvatila sam da je došlo vrijeme za započinjanje hodočašća. Rat je bjesnio u Koreji, a makartizam bio na vrhuncu. Bilo je to vrijeme kad su kongresne komisije smatrale ljude krivima, dok ne bi dokazali nevinost. Da, to je sasvim sigurno bilo vrijeme da krenem na hodočašće, jer je posao hodočasnika da probudi ljude iz apatije i potakne ih na razmišljanje (str. 36).

Peace je prvih godina svog hodočašća brojila kilometre - sve dok nije skupila 25.000. Nije joj moglo pasti na pamet umjesto kilometara brojati ljude s kojima je razgovarala, čije je živote dodirнула. Posve je jasno da je ljude vidjela, čula, mirisala. Da su je doista zanimali i da se posve predala komuniciranju s njima. Zato ih nije mogla brojati. Iz knjige možemo nazrijeti kako su izgledali neki susreti - i osjetiti da su se u pogledu drugoga - mnogi doživjeli na novi način. Poslije prijelomnog razgovora s Peace neki su se zbog zabrinutosti za sebe okrenuli i prema služenju drugima.

Neke su stranice, posebno o strahu, osnažujuće u svojoj jednostavnosti. Najznačajniji koraci i nisu komplicirani. Poput vještine hodanja - koja od trena kad je naučimo - samo ako nas služi zdravlje - ostaje s nama i svodi se na to da nastavimo stavljati nogu ispred noge. Peace je stavljajući nogu ispred noge i prelazeći između 20 i 30 milja na dan, pričajući s ljudima gradila mir. Hodam moleći se, ali i zbog mogućnosti da razgovaram s mnogim ljudima i možda njih potaknem da također učine nešto za mir, na njihov vlastiti način (str. 210). Jednostavno, zar ne? Nisam učila meditirati. Samo sam hodala, otvorena i tiha, usred ljepote prirode - i djelovala u skladu s prekrasnim uvidima koji su mi dolazili (str. 159).

Ponijelo me njezina posvemašnja odsutnost straha i predanost hodanju kao hodoljublje i čovjekoljublje jer nećete ugledati sujetlo dok ne krenete na put (str. 105). Čestu su je pitali zar se ne boji - i nikad je nisu ozlijedili nepoznati nasilnici. Naivnost s kojom je koračala cestama može izgledati gotovo nevjerojatna - ali nije li vjera da se prilike i ljudi mogu mijenjati na bolje produktivnija od ciničkog komentiranja i odustajanja jer ništa što bi mogli učiniti nije dovoljno dobro.

Nije željela mesijansku ulogu. Samo je željela pričati s ljudima. Neki su me pitali prihvaćam li 'učenike'. Naravno da ne prihvaćam. Nije zdravo slijediti drugo ljudsko biće... Zašto biste slijedili mene? Slijedite svoje vlastito ja. Zašto biste slušali mene? Slušajte svoje vlastito ja. Zašto biste vjerovali u to što govorim? Ne vjerujte meni ili bilo kojem drugom učitelju, radije vjerujte vašem unutarnjem glasu. On je vaš vodič, on je vaš učitelj. Vaš učitelj je unutra, a ne izvana. Spoznajte sebe, a ne mene! Hodajte sa mnom ali me ne slijedite slijepo... Vežite se za Boga, vežite se za ljudskost, i samo tako ćete mi biti bliži (str. 151/152).

Nastojala je iskoračiti iz klopke primarne identifikacije, i postati posuda koja nosi poruku mira. Kakva radikalna odluka. Njezini prijatelji i prijateljice koji su skupili bilješke koje je godinama nosila u džepovima, posve su poštovali njezinu jasnu želju da se ne spominje ni njezino ime ni mjesto iz kojeg je potekla.

Pokušat ću sagledati njezino odustajanje od grupnog i osobnog identiteta na pozadini konteksta u kojem živim. Nije željela da ljudi znaju iz kojeg je mjesta i države. Pješke je prelazila kontinent, od SAD-a do Kanade, pa s približavanjem zime s pticama selicama do Meksika. U zemlji poput Hrvatske gdje se habitualno pita 'Odakle si?' da bi nahranili radoznalost ali i kako bi jedinstvenu i neponovljivu osobu smjestili u neku od stereotipnih ladica s naslovima Hercegovac, Dalmatinka, Slovenka, Srbin, mnogima čak ni ne pada na pamet da ljudi možda ne

žele biti svrstani u identitetske skupine s tisućama nasumičnih zemljaka. U razgovorima s putnicima namjernicima često čujem čežnju da ih prihvaćaju i vrednuju samo kao osobe. Peace je osim grupnog napustila i osobni identitet kako bi se posve predala u Božje ruke na putu dijalogu o miru, prvo hodajući uz autoceste, a poslije koračajući malim lokalnim putovima jer je tamo sretala više ljudi.

Njezine poruke, smišljane i zapisane prije nekoliko desetaka godina, više su nego relevantne i dodiruju ratove koji se vode ovoga časa: *Zlo se ne može preladati s još više zla. Zlo se može preladati jedino dobrim. To je poruka puta ljubavi. Borba današnjeg svijeta je između starog načina koji pokušava preladati zlo zlom, što bi s modernim oružjem vodilo u potpuni kaos, i načina preladavanja zla dobrim, što bi vodilo sjajnom i zreloom životu* (str. 101). Iako manje poznata od drugoga zagovornika nenasilja Martina Luthera Kinga, svojim predanim svjedočenjem mira, Peace poput njega podsjeća na drugu Ameriku - koja se sustavno protivi nasilju i ratu.

Za zagrižene pobornike racionalnosti i sljedbenike duha prosvjetiteljstva knjiga će možda biti previše u znaku razgovora s Bogom. Ipak izgleda da bi ih Peace posve podržala u distanciranju od emocionalnog pristupa jer kaže, *ako promatrate stvari emocionalno, nećete ih vidjeti jasno; kad gledate stvari duhovno, razumijevate* (str. 108).

S obzirom da je u naponu hodočašća poginula u frontalnom sudaru, ne mogu maštati o njezinom mogućem dolasku u Hrvatsku. Ali mogu se poigrati pitanjem što bi nam Peace rekla da je naišla putem od Kraljičinog zdenca preko Šestina prema Zagrebu. U svojoj fantaziji zamišljam suočavanje s naslijedom rata poput ljestvi ili stepenica i vidim da smo na razini prihvaćanja činjenica (a katkad ne uspijevamo doseći ni tu stepenicu). To me vrlo često ljuti. Peace bi vjerojatno pokazala suosjećanje i u obzoru duhovnoga nazrela razumijevanje za naše strahove, ljutnje, mržnje i ljubavi.

Zaokružila bih uvodnik njezinim riječima: *Nikad ne podcjenjuj moć labavo povezane skupine koja radi za dobru stvar. Svi mi koji zajedno radimo za mir, svi mi koji zajedno molimo za mir, mala smo manjina, ali smo moćno duhovno bratstvo. Naša moć prelazi našu brojnost. Oni za koje se čini da nisu uspjeli pronaći put, često pridonose više od onih koji napokon uspiju. Jako sam zahvalna mirovnim pionirima koji su radili za mir kad je put bio neutaban i nije bilo vidljivih rezultata* (str. 115).

Peace nikad nije došla u Hrvatsku, ali mnogi drugi jesu. Obogatili su naše živote svojim primjerom, dvojabama, znanjima. Izgovaranje imena dobrih ljudi je svojevrsna molitva. Često ih se sjetim sa zahvalnošću i razmišljam o svjetlu koje unose u živote tisuća zaglavljenih u prošle i sadašnje krvave sukobe. Da bi uopće povjerovali da je dobrota moguća moramo bar katkad susresti posve predanu i sretnu osobu.

Knjiga mi pomaže misliti jednostavno i naivno, na tragu stihova koje je davno zapisao Tin Ujević: I kad nema Našeg Duha među nama jednog sveca, treba i bez bijela ruha biti djeca, biti djeca.

Baš sam ovih dana razgovarala s prijateljicom i složile smo se da je u srži našega mirovnog rada od početka bilo nekoliko vrijednosti - i da je katkad bilo važno samo javno ponoviti: nenasilje, ljubav, tolerancija, solidarnost.

Ništa više od toga.

Hvala Peace, hvala Vesni Janković koju je njezina jednostavna priča tako ponijela da je odlučila prevesti knjigu.

Vesna Teršelić

Upoznajte Peace Pilgrim

Možete je vidjeti kako hoda vašim gradom ili uz autoput. Žena srebrne kose, odjevena u mornarsko plave hlače i majicu, te kratku tuniku s džepovima pri dnu, u kojima nosi svoje jedino svjetovno vlasništvo. Na prednjoj strani tunike bijelim slovima piše 'PEACE PILGRIM', a na leđima '25.000 milja pješke za mir'. Prehotala je 25.000 milja. Ipak, nastavlja hodati jer je njen zavjet: 'Ostat ću lutalica dok čovječanstvo ne nauči put mira, hodajući dok mi ne ponude sklonište, gladujući dok mi ne ponude hranu'. Hoda bez novčića u džepovima i nije povezana ni s jednom organizacijom. Njeno je hodanje molitva i mogućnost da inspirira druge na molitvu i zajednički rad za mir. Putem razgovara s pojedincima, govori na skupovima u crkvama ili fakultetima, kroz novina, časopise, radio, televiziju - pričajući o zanimljivim i smislenim iskustvima, raspravljajući o vanjskom i unutarnjem miru. Ona smatra da smo naučili da rat nije način za postizanje mira - da se sigurnost ne nalazi u skladištima bomba. Ona naglašava da se nalazimo u kriznom razdoblju ljudske povijesti, te da mi koji živimo u sadašnjem svijetu moramo izabrati između nuklearnog rata potpunog i uništenja i zlatnog doba mira. Iako ne teži vidjeti rezultate, tisuće pisama svjedoči da njeno putovanje nije bilo uzaludno - govore, zapravo, 'Otkako sam razgovarao s vama, odlučio sam da i sam trebam učiniti nešto za postizanje mira'.

(Ova je poruka bila tiskana na kratkom letku, primjerke kojeg je Peace Pilgrim nosila u svojoj tunici i dijelila predstavljajući se.)

Sadržaj

	Uvod	13
01	Odrastanje	20
02	Duhovno odrastanje: Koraci ka unutarnjem miru	26
	Priprema	28
	Pročišćavanje	32
	Otpuštanje	37
	Postizanje unutarnjeg mira	40
03	Hodočašće	46
04	Razmišljanja o hodočašću	64
05	Živjeti jednostavnim životom	74
06	Rješavanje životnih problema	84
	O zabrinutosti	88
	O bijesu	89
	O strahu	91
	O božanskoj zaštiti	93
	Pomažuća meditacija	95
07	Živjeti duhovnim životom	98
	Put molitve	99
	O postu	103
	O iscjeljivanju	104
	Moć misli	105
	Promjena zvana Smrt	107
	O religiji	110
	Put ljubavi	112

	Misli za promišljanje	115
08	Put mira	124
	<i>Priče o nenasilju</i>	133
	<i>Vizija nade za mir</i>	135
	<i>Još misli o miru i razoružanju</i>	135
	<i>Cijena mira</i>	138
09	Produbljivanje pacifizma	142
10	Djeca i put mira	148
11	Preobrazba našeg društva	152
	<i>Sujetski jezik</i>	152
	<i>O demokraciji i društvu</i>	153
	<i>Mirovne akcije u zajednici</i>	156
12	Put hodočasnika	160

DODACI

I	Kratki sažetak života Peace Pilgrim	170
II	Mapa duhovnog rasta Peace Pilgrim	171
III	Pitanja i odgovori	172
IV	Peace Pilgrim u novinama	201
V	Pisma upućena Peace Pilgrim	232
VI	Pisma o Peace Pilgrim	235

S ljubavlju posuećeno svima koji tragaju

Peace Pilgrim je, hodajući radosno širom zemlje, utjecala na ljude na način koji nije moguće u potpunosti opisati. Tijekom dvadeset osam godina njezinog hodočašća za mir, probudila je i inspirirala tisuće i tisuće ljudi. Oni koje je dotakla na osoban način, nose vrlo posebne uspomene - zajednički razgovori, smijeh, hodanje; slušanje priča o hodočašću za vrijeme večere ili dok su je vozili na dogovoreno predavanje; opraštanja dok je brzo kretala prema svom sljedećem odredištu.

Od 1953. do 1981. ova žena srebrne kose, vedro slijedeći svoj poziv, služila je svijetu. Prilazeći svakom zaseoku ili namreškanom gradu, svima koje je susrela predavala je poruku mira, tako jednostavno izraženu: Kada dovoljan broj nas pronade unutarnji mir, naše će institucije postati miroljubivije i neće više biti povoda za rat.

Nakon njezine smrti 1981. njeni brojni prijatelji iz cijele zemlje skupili su se u Santa Feu, New Mexico, kako bi oživjeli uspomene na nju i razmijenili zajedničke doživljaje. Mala je skupina ostala raditi na knjizi, koju smo kao ideju pojedinačno nosili u našim srcima već duže vrijeme. Namjeravali smo ovom knjigom predstaviti izuzetni život i učenje Peace Pilgrim u najčišćem obliku - njenim vlastitim riječima, prikupljenima iz njezine male brošure *Koraci ka unutarnjem miru*, devetnaest brojeva njenog newslettera *Peace Pilgrim's Progress*, privatnih razgovora, izvadaka iz njene korespondencije i predavanja koja su tijekom godina snimali mnogi pojedinci. Ostali značajni izvori bile su tisuće novinskih članaka i drugi tiskani materijali iz zbirke *Peace Pilgrim Collection* Mirovne knjižnice sveučilišta Swarthmore.

Iako su riječi njezine, ovu knjigu nije pisala kao autobiografiju. Neki su materijali vjeran prijepis snimljenih predavanja, zbog čega pojedini odlomci imaju više govorni, a manje pisani stil. Bilo bi nam drago da je ona sama napisala knjigu. Ljudi su je često pitali hoće li napisati svoju priču, i ona je više puta odgovorila: 'Zapravo sam napisala dovoljno materijala za cijelu knjigu - samo što nije skupljen u knjigu.'

Pripremanje knjige bio je naš posao.

Iako se njena osnovna poruka nikad nije mijenjala, mnoštvo detalja i doživljaja obojali su svaku njezinu izjavu. Vidjet ćete da se neke njene sažete izjave o načelima ili aforizmi ponavljaju, iako u novom kontekstu.

Jednostavna, ali duboka poruka života i riječi Peace Pilgrim hitno je potrebna potrazi čovječanstva za mirom. Dala nam je obnovljenu nadu u budućnost ovog svijeta - nadu da će dovoljan broj nas steći unutarnji mir kako bi omogućili svjetski mir. Pokazala nam je primjer osobe koja je živjela unutarnji mir i bila ispunjena beskrajnom energijom, koja se vremenom povećavala, a ne smanjivala.

Robert Steele napisao je u indijskom časopisu *Gandhi Marg*: 'Peace Pilgrim govori s iznenađujućim autoritetom i pouzdanjem; ona podsjeća na Božje glasnogovornike iz biblijskih vremena. No, ona ne zvuči fanatično niti dogmatski, nego poput duboko iskrenog i posvećenog ljudskog bića, koje je povezano s mudrom i neizrecivom vizijom...'

Poznata od obale do obale jednostavno kao Peace Pilgrim, jer je željela naglasiti 'poruku, a ne glasnika'. Nikad nije pričala o detaljima svog života, koje je smatrala nevažnima, poput njenog izvornog imena, godina života i mjesta rođenja. Budući da je ovo knjiga o njezinom hodočašću ispričana njezinim vlastitim riječima, odlučili smo ne spominjati te podatke, koji se mogu naći negdje drugdje.

'Željela bih da me se ljudi sjećaju jedino u vezi s mirom', rekla je. Za one koji su je dobro poznavali i vidali tijekom mnogih godina, zauvijek će ostati vedra, srdačna Peace Pilgrim - puna humora, vitalnosti i životne radosti.

Rođena na maloj farmi na Istoku, početkom ovoga stoljeća, izrasla je iz skromnih korijena, i poput mnogih ljudi, postupno stekla

novac i stvari. Kad je shvatila da je takav samo-na-sebe usmjeren život postao besmislen, a svjetovna dobra teret više nego blagoslov, cijelu je noć hodala šumom dok nije osjetila 'potpunu spremnost da, bez ikakve zadržske, preda život Bogu i služenju'.

Postupno je i metodično usvojila život dobrovoljne jednostavnosti. Započela je ono što će postati petnaestgodišnje razdoblje priprema, ne znajući za što se zapravo priprema. Volonterski je radila za mirovne grupe, a također i s ljudima s tjelesnim, emocionalnim i mentalnim problemima.

Tijekom tog 'pripremnog razdoblja' i usred mnogih duhovnih uspona i padova, pronašla je unutarnji mir - i svoj poziv. Njeno hodočašće za mir započelo je ujutro 1. siječnja 1953. Zavjetovala se da će 'ostati lutalica dok čovječanstvo ne nauči put mira'. Peace Pilgrim hodala je sama, bez novca i bez pokrića ijedne organizacije. Njeno hodanje je bilo molitva i prilika da inspirira druge da mole i rade za mir. Nosila je mornarski plave hlače, majicu i kratku tuniku s džepovima po cijelom rubu, u kojima je nosila svoje jedino svjetovno vlasništvo: četku za kosu, četkicu za zube, kemijsku olovku, kopije svoje poruke i trenutnu prepisku.

Nakon što je prešla 25.000 milja, što je trajalo do 1964., prestala je brojati milje, i obraćanje ljudima postalo je njen prvenstveni cilj, iako je i dalje nastavila svakodnevno hodati. Zbog sve većeg broja dogovorenih predavanja, postalo je nužno da često počne prihvaćati prijevoz.

Peace Pilgrim razgovarala je s tisućama ljudi tijekom razdoblja makartizma, Korejskog rata, Vijetnamskog rata i na dalje. Susretala se s ljudima na gradskim ulicama i prašnjavim cestama, u getoima, bogatim predgrađima, pustinjama i stajalištima kamiona. Intervjuirali su je za sve nacionalne radijske i televizijske mreže, kao i za stotine lokalnih postaja širom zemlje. Novinski reporteri iz bezbrojnih malih i velikih mjesta i gradova pisali su o njoj. Ona bi ih sama tražila, ukoliko oni ne bi nju našli prvi, kako bi omogućila da ljudi čuju njenu poruku. Govorila je studentima psihologije, političkih znanosti, filozofije i sociologije, na skupovima u srednjim školama, građanskim klubovima, te s propovijedaonica u različitim crkvama.

Kako su godine prolazile, njena zarazna vedrina, dosjetljivost i jednostavna mudrost povećali su njenu prihvaćenost i publika je sve

više i više odgovarala toplim i spontanim smijehom i smislenim pitanjima.

I svih je tih godina, kada joj nitko ne bi ponudio da krevet za noć, dok su se mnogi od nas bojali izaći na ulicu, ona prolazila kroz 'opasne' dijelove grada i spavala pokraj ceste, na plažama i na autobusnim stanicama. Tijekom godina stranci su joj postajali prijatelji, pozivali je u svoje domove i dogovarali predavanja, često i godinu i više unaprijed.

Peace Pilgrim vjerovala je da smo ušli u krizno razdoblje ljudske povijesti, 'hodajući po rubu između nuklearnog rata potpunog uništenja i zlatnog doba mira'. Osjećala je da je njen poziv da probudi ljude iz apatije i potakne ih na razmišljanje i aktivan rad za mir. Uvijek je ohrabivala ljude da traže pravi izvor mira iznutra, i da koriste mirovne načine u odnosima s drugima.

U vrijeme smrti Peace Pilgrim je sedmi put prelazila zemlju. Prošla je kroz svih pedeset država i posjetila deset kanadskih regija i dijelove Mexica. Tijekom 1976. jedan čovjek ju je odvezao na Aljasku i Havaje kako bi srela njegovu djecu, hodala, govorila u crkvama i u medijima. Tijekom 1979. i 1980. vratila se u te države, vodeći sa sobom malu skupinu ljudi, koji su željeli saznati više o njenom načinu života. Planirala se vratiti na Aljasku i Havaje 1984. i razmišljala je o tome da pozove i druge da joj se pridruže u dolazećim godinama na 'inspirativnim turnejama' kroz nekoliko država.

Učinila je ono što je voljela zvati 'veličanstvenim prijelazom u slobodniji život' 7. srpnja 1981. blizu Knoxa, Indiana. Preminula je trenutno u frontalnom sudaru dok su je vozili na dogovoreno predavanje. Njezini mnogobrojni prijatelji širom zemlje bili su zapanjeni. Nekako nismo mogli zamisliti da će Peace biti pozvana da napusti ovu zemlju tako brzo. Iako je jedan prijatelj napisao: 'Siguran sam da je trenutnost prijelaza, bez prethodnih smanjenja njenih aktivnosti, bila ono što bi ona željela.'

U njenom zadnjem intervjuu za novine, govorila je o svom sjajnom zdravlju. Planirala je svoja pješačenja poslije trenutne

hodočasničke ture i imala dogovorena predavanja sve do 1984. godine. Ted Hayes s WKVI radija u Knoxu, u intrevjuu s njom, snimljenom 6. srpnja, primijetio je: 'Izgledate kao najsretnija žena'. Odgovorila je: 'Ja sigurno jesam sretna osoba. Kako netko može znati Boga i ne biti vedar?'

Poruke njezinih prijatelja koji su čuli o njenom prijelazu i dalje stižu u poštanski ured u malom Cologneu, New Jersey, otkuda je njena pošta uvijek bila prosljeđivana. Pisma su dirljiva: 'Moja draga Peace, upravo sam čula o tvom odlasku iz ovoga zemaljskog tijela... Ako nije tako, molim te piši.' Drugi je napisao: 'Znam da si jedno s Bogom... Vidim te u svemiru...'

Jedan urednik koji ju je intervjuirao 1960-tih i postao joj dobar prijatelj, napisao je: '... ciklusi molitvi prolaze mojim srcem, govoreći joj koliko poštujem njeno učenje i utjecaj na moj život, želeći joj sve najbolje na njenom putu...'

Prijatelj iz Massachusettsa napisao je: 'Bio je to veliki šok, najblaže rečeno, kao i veliki gubitak za naš mali planet! Moje srce je prepuno jer sam, poput tisuća drugih, tako jako volio Peace! Ipak, istodobno osjećam da će zauvijek ostati s nama kroz svoje prekrasno učenje i život koji je živjela...'

Mnogi su pisali, nadajući se da će biti napravljena knjiga koja bi pomogla da se proširi njena osobita poruka mira i ljubavi. Nekolicina drugih rekla je da razmišljaju o pisanju članaka ili dužih tekstova o njoj. Nadamo se da će ova knjiga biti vrijedan izvor za ove i buduće pisce, kao i inspiracija i ohrabrenje onima koji nisu imali sreću da je sretnu.

Jedan koji je dobro osjetio njen duh, napisao je: 'Sjeme mira široko je posijano. Dužnost je svih, koje je ona dodirnula da počnu žetvu.'

Naša je nada da će njene riječi i duh i dalje poticati ljude. I mi se spajamo s tobom u krug ljubavi, sa svima drugima koji su je poznavali i koje je dodirnula...

*Slobodna od zemlje, slobodna poput zraka,
sada putuješ posvuda.*

Pet od mnogobrojnih prijatelja Peace
Santa Fe, New Mexico
31. ožujka 1982.

POGLAVLJE 1

Odrastanje

Imala sam vrlo poželjan početak iako mnogi od vas možda to ne misle. Rođena sam siromašna, na maloj farmi na rubu malog grada, i zahvalna sam za to. Bila sam sretna u djetinjstvu. Imala sam šume da se u njima igram, potok da plivam i sobu da rastem. Željela bih da svako dijete može imati prostor za rast, jer mislim da su djeca pomalo slična biljkama. Ako rastu preblizu jedna drugima, tada postanu mršava i boležljiva i nikad ne postignu maksimalan uzrast. Trebamo prostor za rast.

Počinjemo se pripremati za posao koji moramo raditi i obično nemamo pojma za što se pripremamo. Tako, kao dijete, ni ja nisam znala za što se pripremam. A ipak sam se, naravno, na mnoge načine pripremala. Pripremala sam se za hodočašće kad sam izabrala pravilo 'važne stvari prvo' i počela postavljati prioritete u svom životu. To je vodilo vrlo uredenom životu i naučilo me samodisciplini - vrlo vrijedna lekcija, bez koje nikad ne bih krenula na hodočašće. Ponijela sam je pravo u moj odrasli život.

Kao dijete nisam prošla nikakvo formalno religijsko obrazovanje. (To je bila jedna stvar manje koju bi kasnije morala izbaciti iz glave!) Moj prvi pogled u crkvu dogodio se kad sam imala dvanaest godina i s praga sam katoličke crkve gledala kako vratari čiste katedralu. Kad sam imala šesnaest godina, prvi sam put ušla u crkvu kako bi prisustvovala vjenčanju.

U srednjoj sam školi započela svoju potragu za Bogom, ali su svi moji napori bili okrenuti prema van. Pitala sam se: 'Što je Bog? Što je Bog?' Bila sam jako radoznala i postavila sam mnoga pitanja mnogim ljudima, ali nikad nisam dobila odgovore! Ipak, nisam namjeravala odustati. Intelektualno nisam mogla pronaći Boga vani, pa sam promijenila pristup. Krenula sam u dugu šetnju sa svojim psom i duboko se zadubila u pitanje. Tada sam otišla u krevet i prespavala. I ujutro sam imala svoj odgovor iznutra, kroz još uvijek sitan glasić.

Moj srednjoškolski odgovor bio je vrlo jednostavan - mi, ljudska bića, jednostavno zgomilamo sve što u svemiru prelazi naš kapacitet razumijevanja i svim tim stvarima zajedno neki od nas daju ime Bog. Dakle, to me je nagnalo na potragu. Prva stvar koju sam učinila bila je da pogledam stablo, i rekla sam, tu je. Da se svi mi udružimo, ne bismo mogli stvoriti ovo drvo, i čak kad bi izgledalo kao stablo, ne bi raslo. Postoji stvaralačka snaga iznad nas. Tada sam pogledala u svoje drage zvijezde po noći i *evo ga*. Postoji podržavajuća snaga koja drži planete u njihovim orbitama.

Promatrala sam promjene koje su se događale u svemiru. U to su vrijeme pokušavali zaustaviti svjetionik da se ne sruši u more. Napokon su ga premjestili na kopno i rekli da su ga spasili. No, ja sam primjećivala sve te promjene i rekla, tu je također. Postoji nešto što pokreće stalnu promjenu u svemiru.

Kad sam doživjela unutarnju potvrdu, znala sam, izvan svake sumnje, da sam dosegla svoje najviše svjetlo.

Intelektualno sam mnogo puta doživjela Boga kao istinu, a emocionalno kao ljubav. Doživjela sam Boga kao dobrotu. Doživjela sam Boga kao milost. Shvatila sam da je Bog stvaralačka snaga, poticajna snaga, sveprisutna inteligencija, uvijekprisutni, sveprožimajući duhkoji povezuje sve u svemiru i daje život svemu. To mi je približilo Boga. Nisam mogla biti tamo gdje nema Boga. Ti si u Bogu. Bog je u tebi.

U vrijeme između osnovne i srednje škole radila sam u 'sve-zadeset-centi' dućanu. Jako sam voljela posao, osobito namještati police da izgledaju lijepo. Čak su mi dopustili da aranžiram izlog, jer sam to voljela raditi. Osim toga, znate, bila sam jeftinija nego dekorater izloga!

Na mom pultu bile su dvije blagajne. Jedan dan nisam imala dovoljno sitnog novca u jednoj blagajni pa sam prirodno otišla do druge, pritisnula tipku za otvaranje i uzela sitniš. Tada sam otkrila da sam počinila veliki grijeh. Čula sam kako šapuću: 'Otvorila je blagajnu!' Prišao mi je prodavač i rekao: 'Pođi sa mnom'. Odveo me do police u uglu, koju je trebalo poslagati. Ostavio me tamo, i nakon nekog vremena se vratio i rekao: 'Zašto si to napravila?' Odgovorila sam: 'Još uvijek ne znam što sam napravila. Samo sam uzela sitniš iz blagajne - nisam ukrala novac!' Rekao je: 'Dobila si uputu da to ne činiš'. Odvratila sam: 'Nisam dobila nikakve upute.'

Tada je otišao do prodavačice koja me je trebala podučiti. Premjestili su me na drugi posao. No, zbog cijelog događaja ona me zamrzila. Znala sam da nešto treba učiniti. Prošla sam pokraj njenog stola i primijetila nekoliko uvenulih cvjetova u vazi. Sljedeće jutro donijela sam joj prekrasnu kiticu cvijeća iz mog vrta. Rekla sam: 'Primijetila sam ovo uvenulo cvijeće. Znam da volite cvijeće i donijela sam vam ovo iz mog vrta.' Nije im mogla odoljeti. Krajem tjedna izašle smo iz dućana držeći se pod ruku!

Sigurna sam da sam se pripremala za hodočašće dok sam čitala Zlatno pravilo u povijesti: 'Ne čini drugima ono što ne želiš da drugi učine tebi' - izraženo na mnogo različitih načina, postojalo je u svakoj kulturi. Dobilo je moju unutrašnju potvrdu. Utjecalo je na moj cijeli život. Zapravo, postoje određene izvedenice Zlatnog pravila koje sam čak ponijela na hodočašće. Dok sam bila u srednjoj školi imala sam malu uzrečicu *Ako želiš stvoriti prijatelje, ti moraš biti prijateljska*. Ako ju analizirate, radi se o izvedenici Zlatnog pravila. Radi se o shvaćanju da ljudi reagiraju prema prirodi utjecaja kojima su izloženi. U mom sadašnjem životu to shvaćanje izražavam slijedećom uzrečicom *Ako želiš mir, ti moraš biti miroljubiv*.

Počela sam živjeti prema Zlatnom pravilu odmah po završetku studija. Dobila sam posao, koji je željela jedna od mojih prijateljica, i bila izabrana u ured u građanskom klubu, što je i ona htjela. Ona je mislila da me mrzi. Govorila je svakojake loše stvari o meni. Znala sam da je to vrlo nezdrava situacija pa sam izvukla Zlatno pravilo - promislila sam i izrekla sve moguće lijepe stvari koje su istinito mogle biti izrečene o njoj. Pokušavala sam joj činiti usluge. Dopalo mi je da joj učinim značajnu uslugu. I da skratim priču, kad se udavala godinu dana poslije, bila sam joj djeveruša. Vidite kako samo malo duhovne prakse ima dugoročne posljedice?

Znam da sam se pripremala za hodočašće kad sam radila određene izbore. Bila sam u osnovnoj školi kad su me ponudili cigaretama, koje nisam pušila, ali su ih pušili moji prijatelji. U srednjoj školi su mi nudili svakakve vrste alkohola, koji nisam pila, ali moji prijatelji jesu. I onda nakon studija suočila sam se sa svojevrsnim testom, jer su svi moji prijatelji u to vrijeme konzumirali i alkohol i duhan. Postojao je takav pritisak ka konformizmu u to vrijeme - danas to zovu pritiskom vršnjaka - da su me zapravo omalovažavali, jer nisam koristila te stvari. I dok smo bili okupljeni u nečijoj dnevnoj sobi, rekla sam im: 'Gledajte, život je serija izbora koje činimo i nitko vas ne može zaustaviti da izabirete za sebe, ali i ja imam pravo izbora, također. I ja sam izabrala slobodu.'

S vremenom sam otkrila dvije važne stvari. Prvo sam otkrila da je lako zaraditi novac. Bili su me uvjerali da će mi novac i vlasništvo osigurati sretan život i mir u duši. Stoga sam krenula tim putem. Zatim sam otkrila da je zarađivanje novca i ludo trošenje potpuno besmisleno. Znala sam da to nije razlog zbog kojeg sam ovdje, iako u to vrijeme nisam točno znala zašto sam tu.

Zapravo me shvaćanje da me novac i imovina neće usrećiti navelo da započnem svoje pripreme za hodočašće. Možda se pitate kako sam se uopće mogla uplesti u novac i imovinu, ali znate da nas uče različite proturječne stvari koje su vrlo zbunjujuće.

Jako sam sretna da me zbunilo samo jedno proturječje; većina ljudi je smetena s više njih.

S jedne strane učili su me da trebam biti dobra i ljubazna i nikad povređivati nikoga, što je u redu. S druge strane učili su me da vjerujem da, ako je tako naredeno, onda je uistinu časno ranjavati i ubijati ljude u ratu. Oni čak daju medalje za to. To me nije zbunilo. Nikad nisam vjerovala da je u bilo koje vrijeme i u bilo kojim uvjetima u redu povrijediti bilo koga. No druga vrsta proturječja me zbunila na neko vrijeme.

Učili su me da budem velikodušna i nesebična, i u isto vrijeme da vjerujem da ako želim biti uspješna moram izaći i zgrabiti više nego što je moj dio svjetskih dobara. Ta proturječna filozofija koju sam pokupila iz svoje okoline u djetinjstvu me neko vrijeme zbunjivala. Ali sam konačno iskorijenila ovo lažno učenje.

POGLAVLJE 2

Duhovno
odrastanje:
moji koraci
ka unutarnjem
miru

Kad sam promatrala svijet, s toliko mnogo siromaštva, osjećala sam se sve nelagodnije zbog toga što sam posjedovala toliko toga, dok su moja braća i sestre gladovali. Konačno sam morala pronaći drugi put. Prekretnica se dogodila kad sam, u očaju i zbog vrlo duboke potrage za smislenim načinom života, hodala cijelu noć šumom. Stigla sam na mjesečinom obasjanu čistinu i molila.

Osjetila sam potpunu spremnost, bez ikakve zadržke, da dam svoj život - da posvetim svoj život - služenju. 'Molim te, upotrijebi me!' molila sam Boga. I veličanstven mir me obuzeo.

Bila je to točka bez povratka. Nakon toga, više se ne možete vratiti potpuno na-sebe-usmjerenom životu.

Tako sam ušla u drugo razdoblje svog života. Počela sam živjeti da dajem koliko mogu, umjesto da uzimam koliko mogu, i ušla sam u nov i prekrasan svijet. Moj je život počeo dobivati smisao. Zadobila sam veliki blagoslov dobrog zdravlja; otada nisam imala nikakve bolove, niti prehladu ni glavobolju. (Većina bolesti, znate, psihološki je uvjetovana.) Od tog sam vremena znala da će moj životni rad biti posvećen miru - da će pokrivati cjelokupnu sliku mira: mir između naroda, mir između grupa, mir među pojedincima, i jako, jako važan unutarnji mir. Međutim, velika je razlika između spremnosti da date svoj život i stvarnog davanja svog života, i za mene između to dvoje leži razlika od petnaest godina priprema i unutrašnjeg traženja.

Nisam daleko stigla na duhovnom putu kad sam se upoznala s onim što psiholozi nazivaju ego i svjesnost, a što ja zovem niže Ja i više Ja, ili na-sebe-usmjerena priroda i na-Boga-usmjerena priroda. To je kao da imamo dva Ja ili dvije prirode ili dvije volje s dva proturječna stajališta.

Vaše niže Ja vidi stvari isključivo sa stajališta vaše tjelesne dobrobiti - vaše više Ja razmišlja o vašoj psihološkoj ili duhovnoj dobrobiti. Vaše niže Ja vidi vas kao središte svemira - vaše više Ja vidi vas kao stanicu u tijelu čovječanstva. Kada vama vlada vaše niže Ja, vi ste sebični i materijalistički, ali ukoliko slijedite upute vašeg višeg Ja vidjet ćete stvari realistično i pronaći harmoniju u sebi i drugima.

Tijelo, razum i osjećaji su instrumenti koje može koristiti ili na-sebe-usmjerena priroda ili na-Boga-usmjerena priroda. Na-sebe-usmjerena priroda koristi se tim instrumentima, ali nikad nije u stanju da ih potpuno kontrolira, tako da je uvijek prisutna borba. Samo ih na-Boga-usmjerena priroda može potpuno kontrolirati.

Kad na-Boga-usmjerena priroda prevlada, tada postizete unutarnji mir. Dok to ne postignete, može se ostvariti djelomična kontrola kroz disciplinu. To može biti disciplina nametnuta izvana, u ranom djetinjstvu, koja postaje dio podsvjesnog dijela na-sebe-usmjerene prirode. A to može biti i dobrovoljna disciplina: samo-disciplina. Sad, ako radite stvari za koje znate da ih ne trebate raditi i koje zapravo ne želite raditi, tada vam zasigurno nedostaje discipline. Ja preporučujem duhovni rast - a u međuvremenu samo-disciplinu.

Tijekom duhovnoga rasta unutarnji konflikt može biti više ili manje buran. Moj je bio prosječan. Na-sebe-usmjerena priroda jako je zahtjevan neprijatelj, koji se žestoko bori da zadrži svoj identitet. Brani se vrlo pametno i ne smije se podcijeniti. Poznaje najslabije točke vašeg oklopa i sprema napad kad se najmanje nadate. Tijekom tih razdoblja napada, zadržite skromnost i ne slušajte ništa osim usmjeravajućeg šapata vašeg višeg Ja.

Višem Ja su religijski vođe nadjenuli mnogo prekrasnih imena, neki zovu višu vladajuću moć unutarnjim svjetlom ili unutarnjim Kristom. Kada je Isus rekao: 'Kraljevstvo Božje je u vama', očigledno je mislio na više Ja. Na drugom mjestu kaže Krist u vama, vaša nada u sjaj, unutarnji Krist. Isus je nazvan Kristom jer je njegovim životom vladala viša vladajuća moć.

Kad govorim o svojim koracima ka unutarnjem miru, govorim o njima u zgradama, jer broj koraka nije zadan. Može ih biti više i može ih biti manje. Radi se samo o načinu govora. Međutim, važno je da koraci ka unutarnjem miru ne idu prema nekom određenom redu. Prvi korak za jednoga može biti posljednji korak za drugoga. Samo kreni bilo kojim korakom koji ti se čini najlakšim, i kad ih napraviš nekoliko, bit će sve lakše da ih napraviš još nekoliko. U ovom području uistinu možemo razmjenjivati iskustva. Nitko od vas ne mora osjetiti poziv da hoda hodočašće, i ja vas ne pokušavam potaknuti da to učinite. Međutim, u području pronalaženja harmonije u vašim vlastitim životima, mi možemo razmjenjivati iskustva. I ja pretpostavljam da ćete ih, kad me čujete kako pričam o svojim koracima ka unutarnjem miru, i vi prepoznati kao korake koje ste zakoračili.

Pripreme

Voljela bih spomenuti neke pripreme koje sam morala poduzeti. Prva priprema bila je preuzimanje ispravnog pristupa životu. To znači, prestanite bježati! Prestanite živjeti na površini, kao oni koji zastaju pred pjenom površine. Postoje milijuni takvih ljudi koji nikad ne pronađu išta zaista vrijedno. Živi spreman da se suočiš sa životom otvoreno i kreneš ispod površine života, gdje se tek može naći istinitost i stvarnost. To je ono što upravo sada radimo.

Jako je važno imati smisleni pristup problemima koje život postavlja pred nas. Kad biste samo mogli vidjeti cijelu sliku, znali cijelu priču, shvatili biste da svaki problem s kojim se suočavate ima svrhu u vašem životu, i može doprinijeti vašem unutarnjem rastu. Kad to uvidite, shvatit ćete da su problemi prerusene mogućnosti. Ako se ne suočite s problemima, samo ćete proplutati kroz život. Unutarnji rast događa se samo kroz rješavanje problema u skladu s najvišim svjetlom koje imamo. A kolektivne probleme moramo rješavati kolektivno, i nitko neće pronaći unutarnji mir ako izbjegava preuzeti svoj dio odgovornosti u rješavanju kolektivnih problema, poput svjetskog razoružanja i svjetskog mira. Stoga razmišljajmo uvijek zajednički o tim problemima i razgovarajmo zajednički o njima; radimo zajedno na njihovom rješavanju.

Sljedeća priprema povezana je s dovođenjem naših života u harmoniju sa zakonima koji vladaju ovim svemirom. Stvoreni su ne samo svjetovi i bića, nego i zakoni koji njima vladaju. Primijenjeni i na fizičko područje i na psihološko područje, ti zakoni upravljaju ljudskim ponašanjem. U mjeri u kojoj smo u stanju razumjeti i dovesti naše živote u sklad s tim zakonima, i naši će životi biti harmonični. U mjeri u kojoj se suprotstavljamo tim zakonima utoliko si stvaramo teškoće svojom neposlušnošću. Sami smo sebi najgori neprijatelji. Ako nismo u harmoniji zbog neznanja, donekle patimo; no, ako znamo bolje, a i dalje nismo u harmoniji, tada je patnja puno veća. Patnja nas uči poslušnosti.

Shvatila sam da postoji nekoliko dobro poznatih, slabo shvaćenih i rijetko prakticiranih zakona, po kojima moramo živjeti ukoliko želimo pronaći unutarnji i vanjski mir. Uključujući zakone da zlo može biti prevladano samo dobrim; da jedino dobrim sredstvima možemo postići dobar cilj; da se oni koji čine nepoželjna djela povređuju duhovno.

Ovi zakoni vrijede za sva ljudska bića i moraju se poštovati da bi se uspostavila harmonija.

Tako sam započela raditi na vrlo zanimljivom projektu. Bilo je to življenje po svim dobrim načelima u koja sam vjerovala. Nisam se zamarala pokušajem da ih živim sve odjednom, nego bih, ako sam radila nešto što sam znala da ne bih trebala raditi, prestala s tim, uvijek brzo odustajući. To je lak put. Postupno odustajanje je dugo i naporno. A ako nisam radila nešto, što sam znala da bih trebala raditi, krenula bih s tim. Potrajalo je neko vrijeme dok nisam uskladila život s vjerovanjima. No, može se. I sada, ako vjerujem u nešto, to i živim. Sve drugo bi bilo potpuno besmisleno. Živeći u skladu s najvišim svjetlom koje sam imala, otkrila sam da mi je dano drugo svjetlo; da sam se otvorila za primanje još svjetla, živeći svjetlo koje sam imala.

Postoji treća priprema, koja je povezana s nečim jedinstvenim za svaki ljudski život, jer svatko od nas ima osobito mjesto u uzorku Života, i ne postoji dvoje ljudi s potpuno istom ulogom u Božjem planu.

Postoji unutarnje vodstvo za sve koji žele slušati. Pomoću tog vodstva svakog će od nas privući neki dio u shemi stvari.

Božje zakone možemo spoznati iznutra ali se mogu naučiti i izvana, jer su o njima govorili svi veliki religijski učitelji. Božje vodstvo može se spoznati samo iznutra.

Moramo ostati otvoreni za Božje vodstvo. Bog nas nikad ne navodi na kršenje božanskih zakona, i ako dobijemo takve negativne upute, možemo biti sigurni da ne dolaze od Boga. Na nama je da nepokolebljivo održavamo naše živote u harmoniji s Božanskim zakonom, koji je jednak za sve nas. Samo ukoliko ostajemo u harmoniji s božanskim zakonom, događaju nam se dobre stvari.

U trenutku kad dođete na ovaj svijet, određen je vaš posao u božanskom planu. Treba ga samo spoznati i živjeti. Ako još uvijek ne znate kamo spadate, preporučujem vam da nastaviti tragati u osluškujućoj tišini. Ja sam običavala hodati usred prirodnih ljepota, jednostavno otvorena i u tišini, i doživjela bih prekrasne uvide.

Možete početi odrađivati svoj dio u uzorku Života, čineći sve dobre stvari koje osjećate da vas privlače, iako su to u početku samo malene dobre stvari. Dajte prvenstvo njima u svom životu, umjesto svim površnim stvarima koje obično zaklanjaju ljudske živote.

Svako jutro bih mislila na Boga i na stvari koje bih mogla učiniti taj dan u službi djece Božje. Udubila bih se u svaku situaciju u kojoj bih se našla, pokušavajući otkriti mogu li na bilo koji način poslužiti. Svaki dan bih učinila onoliko dobrih stvari, koliko sam mogla, ne zaboravljajući važnost ljubazne riječi i vedrog osmijeha. Molila sam se za stvari koje su se činile prevelike za mene - a prava molitva potiče pravo djelo.

Bila sam ispunjena neizmjernim entuzijazmom da pomazem drugima, i netko bi mogao prigovoriti da sam rješavajući toliko problema za druge, onemogućavala njihov duhovni rast, koji potiče rješavanje problema. Uskoro sam shvatila da moram ostaviti ponešto dobrog posla, da ga drugi učine i tako budu blagoslovljeni.

U početku sam ljudima pomagala na jednostavne načine, obavljanjem sitnih poslova, radeći u vrtu, čitajući im. Neko sam vrijeme provela u kućama starih i bolesnih, pomažući im prevladati različite poteškoće. Radila sam s tinejdžerima u neprilici, psihološki uznemirenima, tjelesno i mentalno hendikepiranima. Moji su motivi bili čisti i većina mog posla imala je dobre i pozitivne posljedice.

Koristila sam se nečim što nazivam duhovna terapija: pronalazila bih sve dobre stvari, koje su oni s kojima sam radila željeli raditi i pomagala bih im da ih zaista rade. Neki su mi postali previše privrženi i morala sam poraditi na prekidanju te ovisnosti.

Nedostatak moje stručnosti bio je više nego nadoknađen ljubavlju koju sam pružala drugima. Kad ljubav ispuni vaš život, sva ograničenja nestaju. Lijek koji je tako potreban ovom bolesnom svijetu je ljubav.

Također sam povremeno u razdoblju od deset godina volontirala za American Friends Service Committee, Women's International League for Peace and Freedom i Fellowship for Reconciliation.*

Postoje oni koji znaju, a ništa ne čine. I to je jako tužno. U ovom materijalističkom dobu imamo tako pogrešne kriterije za mjerenje uspjeha. Mjerimo ga količinom dolara, količinom materijalnih stvari. Međutim, sreća i unutarnji mir ne leže u tom smjeru. Ako znaš, a ništa ne činiš, tada si uistinu jako nesretna osoba.

Tu je i četvrta priprema. Radi se o pojednostavljivanju života, dovođenju unutarnje i vanjske dobrobiti, psihološke i materijalne dobrobiti, u harmoniju u vašem životu. Meni je to bilo jako lagano. Nakon što sam posvetila svoj život služenju, osjetila sam da više ne mogu prihvatiti više nego što trebam, dok drugi u svijetu imaju manje nego što trebaju. To me je potaklo da svoj život spustim na razinu potreba. Mislila sam da će to biti teško. Mislila sam da će to stvoriti jako puno teškoća, ali sam bila u krivu. Umjesto teškoća, zatekao me prekrasan osjećaj mira i radosti, i uvjerenje da su nepotrebni posjedi samo nepotreban teret.

Tijekom tog razdoblja mogla sam zadovoljiti svoje troškove iznosom od deset dolara tjedno, dijeleći troškove u dvije kategorije. Odvojila sam 6,50 dolara za hranu i sitnice, a 3,50 dolara za stanovanje.

No, ja ne mislim da svi imamo iste potrebe. Vaše potrebe mogu biti mnogo veće od mojih. Na primjer, ako imate obitelj, treba vam

* Odbor američkih prijatelja, Međunarodna ženska liga za mir i slobodu, Družba za pomirenje

obiteljska stabilnost za vašu djecu. Međutim, smatram da sve što prelazi potrebe - a potrebe ponekad uključuju i stvari mimo tjelesnih potreba - sve preko potreba postaje uteg. Štogod posjedujete, morate se i brinuti o tome!

U jednostavnosti življenja nalazi se velika sloboda, i nakon što sam to počela osjećati, pronašla sam u svom životu harmoniju između unutarnje i vanjske dobrobiti. Puno se toga može reći o toj harmoniji, ne samo u pojedinačnom životu, nego i u životu društva. Samo zato što smo se kao svijet tako jako udaljili od harmonije, odlazeći daleko na materijalnu stranu, moguće je da otkriće nečega poput nuklearne energije može biti upotrijebljeno za stvaranje bombe i ubijanje ljudi! A to je zato što briga o našoj unutarnjoj dobrobiti tako jako zaostaje za brigom o našoj vanjskoj dobrobiti. Stoga su ispravna istraživanja u budućnosti ona koja će se baviti unutarnjom stranom, duhovnom stranom, kako bismo mogli dovesti te dvije strane u ravnotežu - i zato da bismo znali kako na dobar način koristiti vanjske blagodati koje već imamo.

Pročišćavanje

Tada sam otkrila da su mi potrebna neka pročišćavanja. Prvo je vrlo jednostavno: *pročišćavanje tijela*. Ono je povezano s mojim tjelesnim životnim navikama. Običavala sam jesti svu standardnu hranu. Stresem se kad pomislim što sam sve ubacivala u ovaj hram duha.

Dok sam bila mlada, nisam se brinula o mojem tjelesnom hramu; to se dogodilo kasnije u životu. Pet godina nakon što sam osjetila potpunu spremnost da predam svoj život, počela sam se brinuti o svom tjelesnom hramu - *pet godina!* Sada većinom jedem voće, orahe, povrće, cijele žitarice (po mogućnosti organski uzgojene) i možda malo mlijeka i sira. Od toga živim i hodam.

Jedno sam vrijeme bila ovisna o kofeinu. Ustala bih ujutro i prvo bih popila svoju šalicu kave. Jedno jutro, baš kad sam si pripremila kavu, sjela sam, pogledala šalicu i rekla: 'Ovisna si o *ovome* da te razbudi ujutro! Neću biti rob kofeina. Ovo će prestati upravo sada!' I jest. Nikad više nisam okusila kavu. Nedostajalo mi je nekoliko dana, ali ja sam jača od šalice kave!

Počela sam shvaćati da ne poštujem moje životno pravilo koje kaže: ne traži od drugih da učine za tebe ono što ti ne želiš učiniti za sebe. Nikad ne bih ubila ikakvo biće - ne bih ubila čak ni pile ili ribu - i zato sam odmah prestala jesti svako meso.

Već godinama nisam jela meso - ni meso, ni ribu, ni perad. Od onda sam saznala da je to loše za zdravlje, ali u to sam vrijeme samo proširila svoju ljubav ne samo na svoja bližnja ljudska bića, nego i na sva bližnja stvorenja, pa sam ih prestala povređivati i jesti.

U to vrijeme nisam znala da je jedenje mesa loše za duh. Samo sam znala da je to nešto što više ne mogu raditi jer je suprotno jednom od mojih životnih pravila. Nešto kasnije saznala sam od liječnika da meso ostavlja otrovne tragove u tijelu, što bi me također potaklo da postanem vegeterijanka. Vjerujem u prevenciju, jer je tijelo hram duha.

Tada sam od sveučilišnog profesora koji je o tome napisao knjigu, saznala da se zemlja puno više iscrpljuje uzgajanjem stvorenja koja jedemo, nego uzgajanjem voća ili povrća ili žitarica. Moja želja da se najveći mogući broj Božje djece nahrani, također bi utjecala na to da postanem vegeterijanka.

Problem je što još uvijek nismo naučili da prestanemo ubijati jedni druge. To je naša trenutna lekcija - da se međusobno ne ubijamo. Naučiti lekciju o razmjeni i lekciju da čovjek ne ubija čovjeka. Lekcija o neubijanju stvorenja je pomalo stvar budućnosti, iako oni od nas koji znaju više, trebaju živjeti prema vlastitom najvišem svjetlu.

Kad sam shvatila da su bijelo brašno i bijeli šećer loši za zdravlje, prestala sam ih jesti. Kad sam shvatila da su jako začinjena jela loša, odbacila sam ih. A kad sam shvatila da sva prerađena hrana sadrži substance koje su loše za tijelo, prestala sam je jesti. Čak je i većina vode iz slavine kemijski koktel. Predlažem mineralnu ili destiliranu vodu.

O hrani znam dovoljno da ispravno negujem svoje tijelo i odličnog sam zdravija. Uživam u hrani, ali jedem da bih živjela. Ne živim da bih jela, što čine neki ljudi, i znam kad trebam prestati. Nisam rob hrane.

Ljudi i dalje mogu biti gladni, nakon što su pojeli velike količine loše hrane. Zapravo, možeš patiti od pothranjenosti čak i ako se neprestano prejedaš pogrešnom hranom. Možete započeti zdravu dijetu koristeći samo dostupnu dobru, cjelovitu hranu. Jedite polako

i dobro žvačite svoju hranu, što i ja činim. A onda neka vam hrana postane vrlo slučajan dio života, tako što ćete na taj način ispuniti svoj život smislenim stvarima, da ćete jedva imati vremena za razmišljanje o hrani.

U načinu na koji jedem i spavam pokušavam ostvariti najbliži mogući kontakt s prirodom. Svaki dan što je više moguće nastojim biti na svježem zraku i suncu i u kontaktu s prirodom. Želim provesti dobar dio života vani i biti dio krajolika. Odmor i vježbe su važne. Ne pokušavam trajno izdržati bez spavanja. Ako je moguće, idem u krevet u sumrak i spavam osam sati. Vježbam dok hodam i mašem rukama, što čini potpunu vježbu.

Možda ćete pomisliti da je pročišćavanje tijela prvo područje na kojem bi ljudi bili spremni poraditi, ali iz praktičnog iskustva otkrila sam da je to često posljednje - jer može značiti odbacivanje nekih vlastitih loših navika, a nema ničega čega se upornije držimo od toga.

Drugo je pročišćavanje: pročišćavanje misli. Kad biste znali kako su moćne vaše misli, nikad ne biste pomislili negativnu misao. One mogu biti moćan poticaj za dobro kada su na pozitivnoj strani, a mogu i čine vas tjelesno bolesnima kada su na negativnoj strani. Ja ne jedem lošu hranu i ne mislim loše misli! Mogu vam reći da vas loše misli mogu znatno brže uništiti od loše hrane. Treba se čuvati loših misli.

Ispričat ću vam priču o čovjeku koji je nastradao zbog negativnih misli. Imao je šezdeset pet godina kad sam ga upoznala i pokazivao je simptome onoga što zovemo kroničnom tjelesnom bolešću. Razgovarajući s njim shvatila sam da postoji neka gorčina u njegovom životu. Međutim, nisam odmah mogla dokučiti o čemu se radi jer sam vidjela da se slaže dobro sa svojom ženom, sa svojom djecom i ljudima u zajednici. No gorčina je i dalje bila tu. Shvatila sam da je osjećao gorčinu prema svom ocu koji je već dugo bio mrtav, jer je njegov otac obrazovao njegovog brata, a ne njega. On je bio vrlo intelektualna osoba tako da sam dugo razgovarala s njim. Kad je došlo vrijeme da on, najstariji sin, započne školovanje, njegov otac apsolutno nije imao novca za to. Zapravo, obitelj je u to vrijeme bila vrlo siromašna. Bilo je nekoliko sestara poslije njega i mislim da tri od njih također nisu bile

školovane. Njegov je brat bio najmlađi, i u to je vrijeme njihov otac imao više novca i bio u mogućnosti školovati brata. On nije zavidio svom bratu zbog obrazovanja, samo je mislio da ga je i on trebao dobiti. Kad je intelektualno shvatio da je njihov otac učinio najbolje što je mogao za obojicu sinova, bio je u stanju otpustiti gorčinu koju je pothranjivao. I ta takozvana kronična bolest počela je nestajati i uskoro je stanje bilo mnogo bolje, i napokon je bolest nestala.

Ako pothranjujete i najmanju gorčinu prema bilo kome, ili ikakvu neljubaznu misao bilo koje vrste, morate je se osloboditi čim prije. Ona ne povređuje nikog drugog osim vas. Nije dovoljno samo činiti prave stvari i govoriti prave stvari - morate i misliti prave stvari da bi vam život došao u harmoniju.

Tijekom pripremnog razdoblja, nisam se u potpunosti identificirala s pravim Ja, samo sam učila. Bila sam vrlo popustljiva prema drugima, to nije bio problem, ali sam bila vrlo nepopustljiva prema sebi. Ako bih učinila nešto što nije bilo najbolje, rekla bih sebi: "Kako mi se to moglo dogoditi." I onda dok sam jedan dan češljala kosu pred ogledalom, pogledala sam se: "Ti tašto stvorenje! Zašto bi ti morala znati bolje, kad drugima možeš oprostiti njihovo neznanje? Ti nisi ništa bolja od njih."

Morate naučiti opraštati samima sebi onako lako kako opraštate drugima. I onda krenite korak dalje i svu tu energiju koju ste trošili na osuđivanje samih sebe, iskoristite na poboljšavanje sebe. Nakon toga počela sam zaista napredovati - jer samo je jedna osoba koju možete promijeniti, a to ste vi sami. Nakon što se promijenite, možda ćete biti u stanju potaknuti druge na promjenu.

Potrajalo je neko vrijeme dok nisam počela živjeti ono u što sam vjerovala, ali se napokon dogodilo. A kad se dogodilo, započelo je napredovanje koje nikad nije završilo. Budući da sam živjela prema najvišem svjetlu koje sam imala, svjetlo mi je sve više i više dolazilo.

Treće pročišćavanje je: *pročišćavanje želje*. Koje stvari vi želite? Želite li površne stvari poput užitaka - nove komade odjeće ili novo pokućstvo ili automobil? Budući da ste tu, da biste doveli sebe u harmoniju sa zakonima koji upravljaju ljudskim ponašanjem i s vašim udjelom u shemi stvarnosti, vaše bi želje trebale biti upravljene u tom smjeru. Jako je važno da centrirate svoje želje, tako da želite činiti samo ono što je Božja volja za vas. Možete doći do točke jednostii želje, samo znati i činiti svoj udio u uzorku Života. Kad razmislite o tome postoji li išta drugo zaista važno što biste mogli željeti?

Postoji još jedno pročišćavanje, a to je: *pročišćavanje motiva*. Koji je vaš motiv za štogod bilo da radite? Ako je to čista pohlepa ili sebičnost ili želja za samohvalom, rekla bih, ne činite to. Ne činite ništa s takvim motivom. Međutim, to nije lako jer mi naginjemo tome da djelujemo iz vrlo pomiješanih motiva. Nikad nisam sreala osobu s čisto lošim motivima. Možda postoji takva osoba, ali je ja nikad nisam susrela. Ja neprestano susrećem osobe koje imaju pomiješane motive. Dobre i loše motive izmiješane zajedno. Na primjer, sreala sam čovjeka iz poslovnog svijeta koji je priznao da njegovi motivi nisu najviši, a opet pomiješani s njima bili su neki dobri motivi - skrb za njegovu obitelj, činjenje nekih dobrih djela u zajednici. Pomiješani motivi! Govorila sam skupinama ljudi koji su proučavali najnaprednija duhovna učenja i ponekad su se ti ljudi pitali zašto se ništa ne događa u njihovim životima. Njihov motiv bio je postizanje unutarnjeg mira za njih same - što je, naravno, sebičan motiv. Nećete to uspjjeti s takvim motivom. Ukoliko želite postići unutarnji mir, motiv mora biti nesebičan. Služenje, naravno, služenje. Davanje, ne uzimanje. Vaš motiv mora biti dobar ako želite da vaš rad ima dobre posljedice. Tajna života je u služenju.

Poznavala sam čovjeka koji je bio dobar arhitekt. Bio je to očigledno njegov pravi posao, ali ga je on obavljao s krivim motivom. Njegov je motiv bila velika zarada te da bude ispred Jonesovih. Radom se doveo do bolesti i nedugo nakon toga smo se sreli. Nagovorila sam ga da čini male stvari kao uslugu. Razgovarala sam s njim o

radostima služenja i znala sam da se, nakon što je to iskusio, neće više moći vratiti životu usmjerenom samo na sebe. Dopisivali smo se neko vrijeme. Nekoliko godina kasnije, kad sam ga posjetila, nisam ga mogla prepoznati. Bio je to drugačiji čovjek! Iako je još uvijek bio arhitekt. Crtao je nacrt i pričao mi o njemu: 'Vidite, dizajniram ga tako da se uklopi u njihove financijske mogućnosti, a osim toga prilagođavam ga njihovoj zemlji, tako da izgleda lijepo...' Njegov je motiv bio služenje ljudima za koje je radio nacrt. Zračio je i bio potpuno preobražena osoba. Njegova mi je žena rekla da se njegov posao povećao, jer su mu sada dolazili ljudi izdaleka da za njih projektira kuće.

Srela sam nekoliko ljudi koji su morali promijeniti posao da bi promijenili svoje živote, ali sam srela mnogo više ljudi koji su morali promijeniti svoje motive u služenje da bi promijenili svoje živote.

Otpuštanja

Na kraju se bavim otpuštanjima. Jednom kad ste otpustili prvu stvar, našli ste unutarnji mir jer ste otpustili samoživost.

Možete raditi na potčinjavanju nižeg Ja susprezanjem od činjenja ne-dobrih stvari koje vas možda privlače - ne potiskujući ih, nego preobražavajući ih tako da više Ja može početi upravljati vašim životom. Ako ste potaknuti da učinite ili kažete nešto zlo, uvijek možete pomisliti na nešto dobro. Možete se namjerno okrenuti na drugu stranu i upotrijebiti tu istu energiju da učinite ili kažete nešto dobro, u zamjenu. Djeluje!

Drugo otpuštanje je otpuštanje osjećaja odvojenosti. Počnemo se osjećati jako odvojeno i prosuđujemo sve s čim se susrećemo, kao da smo u središtu svemira. Čak i kad intelektualno znamo da nije tako, i dalje prosuđujemo stvari na taj način. Uistinu smo svi mi stanice u tijelu čovječanstva. Nismo odvojeni od naših bližnjih ljudskih bića. Sve je cjelina. Samo s toga višeg stajališta možete znati što znači voljeti svoga bližnjega kao samoga sebe. S toga višeg stajališta postoji samo jedan realističan način rada, a taj je za dobrobit cjeline. Dok god radite za svoje sebično malo Ja, samo ste jedna stanica protiv svih drugih

stanica, i daleko ste od harmonije. No čim počnete raditi za dobrobit cjeline, naći ćete se u harmoniji sa svim vašim bližnjim ljudskim bićima. Vidite, to je jednostavan, harmoničan način života.

I onda je tu treće otpuštanje, a to je otpuštanje svih vezanosti. Onaj tko je još uvijek vezan za materijalne stvari, ili mjesta, ili ljude nije potpuno slobodan. Materijalne stvari moraju biti stavljene na njihovo pravo mjesto. One su tu da ih koristimo. I u redu je koristiti se njima, jer su zbog toga ovdje. Ali kad prežive svoju korisnost, budite spremni da ih otpustite i možda ih date nekome tko ih treba. Sve što ne možete otpustiti kad preživi svoju upotrebljivost, posjeduje vas, i u ovom materijalističkom dobu naše vlasništvo posjeduje mnoge od nas. Mi nismo slobodni.

Smatrala sam sebe oslobođenom puno prije nego je to postala moda. Prvo sam se oslobodila navika koje su me slabile, a onda sam se oslobodila borbenih, agresivnih misli. Također sam se riješila svega nepotrebnog vlasništva. Ovo je, osjećam, pravo oslobađanje.

Postoji i drugačija vrsta posesivnosti. Ne posjedujete ni jedno drugo ljudsko biće, ma koliko bili bliski s njim. Nijedan muž ne posjeduje svoju ženu, nijedna žena ne posjeduje svog muža; roditelji ne posjeduju svoju djecu. Kad mislimo da posjedujemo druge ljude, nagingemo tome da upravljamo njihovim životima umjesto njih i zbog toga se stvara izrazito neharmonična situacija. Samo kad shvatimo da ih ne posjedujemo, da oni moraju živjeti prema svojoj vlastitoj unutarnjoj motivaciji, prestajemo pokušavati upravljati njihovim životima i otkrivamo da smo u stanju živjeti s njima u harmoniji. Sve što pokušavate držati pod kontrolom, kontrolira vas - i ako želite slobodu, morate dati slobodu.

Veze nastale u ovom zemaljskom životu nisu nužno za cijeli život. Odvajanja se stalno događaju, i dok god se događaju s ljubavlju, ne samo da nema duhovne povrede, nego čak mogu doprinijeti duhovnom napretku.

Moramo biti u stanju poštovati i uživati u mjestima na kojima se zadržavamo, a ipak otići bez patnje kad smo pozvani drugdje. U našem duhovnom razvoju često se od nas zahtijeva da iščupamo korijenje i zatvorimo mnoga poglavlja u našem životu, dok god ne

budemo više vezani ni za kakvu materijalnu stvar i ne volimo sve ljude bez ikakve vezanosti za njih.

I na kraju: otpuštanje svih negativnih osjećaja. Željela bih spomenuti samo jedan negativan osjećaj koji i najljubazniji ljudi doživljavaju, a taj je osjećaj zabrinutosti. Zabrinutost nije briga koja vas potiče da učinite sve što je moguće u danoj situaciji. Zabrinutost je beskorisna strepnja nad stvarima koje ne možemo promijeniti.

I posljednji komentar o negativnim osjećajima, koji mi je u jednom trenutku jako pomogao, a pomogao je i drugima. Nijedna izvanjska stvar - ništa, nitko izvana - ne može me povrijediti iznutra, psihološki. Shvatila sam da mogu psihološki biti povrijeđena samo mojim vlastitim pogrešnim djelovanjem, koje kontroliram; mojim vlastitim pogrešnim reakcijama (one su sklisko tlo, ali i njih kontroliram); ili mojim vlastitim nedjelovanjem u nekim situacijama, poput trenutne svjetske situacije, koje zahtijevaju moje djelovanje. Kad sam to sve shvatila, osjetila sam se tako slobodnom! I jednostavno sam se prestala povređivati. Sada mi netko može učiniti najzlobniju stvar i ja ću osjetiti duboko suosjećanje za tu osobu izvanharmonije, tu bolesnu osobu, koja je sposobna činiti zle stvari. No, sigurno se neću povrijediti pogrešnom reakcijom gorčine ili ljutnje. Vi imate potpunu kontrolu nad tim hoćete li ili nećete biti psihološki povrijeđeni i u svakom trenutku kad to želite, možete prestati povređivati sami sebe.

Ovo su moji koraci ka unutarnjem miru koje sam htjela podijeliti s vama. Nema tu ničeg novog. To su univerzalne istine. Ja govorim o svim tim stvarima svakodnevnim jezikom, opisujući moje osobno iskustvo s njima. Zakoni koji upravljaju ovim svemirom donose dobrobit čim im se pokoravamo i ništa suprotno tim zakonima ne traje dugo, jer u sebi sadrži klicu svog vlastitog uništenja. Dobro u svakom ljudskom život uvijek nam omogućuje da se pokoravamo tim zakonima. Mi imamo slobodnu volju i stoga ovisi samo o nama kako brzo ćemo to prihvatiti i naći harmoniju.

Tijekom ovog razdoblja duhovnog odrastanja željela sam spoznati i činiti Božju volju za mene. Duhovni rast nije jednostavan, ali vrijedi svakog napora. Potrebno je vrijeme, kao što je za svaki rast potrebno vrijeme. Treba se radovati malim postignućima i ne biti nestrpljiv, jer nestrpljivost ometa rast.

Put postupnog otpuštanja stvari koje ometaju duhovni razvoj je težak put, jer tek kad je otpuštanje potpuno dolazi nagrada. Put brzog otpuštanja je lak put, jer donosi trenutni blagoslov. A kad Bog ispuni vaš život, Božji darovi se prelijevaju i blagoslivljaju sve što taknete.

Za mene je to bio bijeg iz patvorenosti iluzije u bogatstvo stvarnosti. Svijetu se može činiti da sam se odrekla puno toga. Odrekla sam se tegobnog vlasništva, besmislenog provođenja vremena, činjenja stvari za koje sam znala da ih ne trebam činiti i nečinjenja stvari za koje sam znala da ih trebam činiti. Međutim, meni se čini da sam dobila puno - neprocjenjivo bogatstvo zdravlja i sreće.

Postizanje unutarnjeg mira

U razdoblju duhovnog rasta bilo je uspona i padova, mnogo uspona i mnogo padova. A onda se usred tih muka dogodilo prekrasno visinsko iskustvo - prva naznaka toga kako izgleda život s unutarnjim mirom.

Dogodilo se to dok sam šetala jednog ranog jutra. Potpuno iznenada osjetila sam se uzvišeno, uzvišenije nego ikada. Sjećam se da sam spoznala bezvremenost i bezprostornost i lakoću. Činilo se da ne hodam po zemlji. U blizini nije bilo ljudi, čak ni životinja, međutim, izgledalo je kao da svaki cvijet, svaki grm, svako drvo ima aureolu. Iz svega je isijavalo svjetlo, a zlatne točkice su poput kiše padale kroz zrak. Ovakvo iskustvo se ponekad naziva razdoblje prosvjetljenja.

No, najvažnija u svemu nije bila vizualna pojava: važna je bila spoznaja jednosti svega stvorenog. Ne samo ljudskih bića - otprije sam znala da su ljudska bića jedno. No, sada sam shvatila jednost s ostatkom stvorenoga. Stvorenja koja hodaju zemljom i stvari koje rastu na zemlji. Zrak, voda, sama zemlja. I najljepše od svega, jednost s onim što sve prožima i sve povezuje i daje život svemu. Jednost s onim što mnogi nazivaju Bog. Od tada se više nikad nisam osjetila odvojenom.

Mogla sam se ponovo i ponovo vratiti tim prekrasnim visinama, a onda sam mogla ostajati tamo sve duže i duže vrijeme, samo povremeno isklizujući.

Nadahnuće za hodočašće došlo je u to vrijeme. Sjedila sam na visokom brdu, promatrajući ruralni dio Nove Engleske. Dan prije ispala sam iz harmonije i navečer sam pomislila na Boga: 'Čini mi se da bih, kad bih mogla zauvijek ostala u harmoniji, bila puno korisnija - jer svaki put kad iskliznem iz harmonije, to smanji moju korisnost.'

Kad sam se probudila, bila sam ponovo u duhovnim visinama, prekrasno se osjećajući. Znala sam da se više nikad neću morati spustiti dolje. Znala sam da je za mene bitka završena, i da sam konačno uspjela dati svoj život, odnosno naći unutarnji mir. To je ponovo bila točka bez povratka. Ne možete se više vratiti borbi. Bitka je sada završena, jer želite raditi pravu stvar i ne mora vas se više tjerati na to.

Izašla sam van da provedem vrijeme nasamo s Bogom. I dok sam bila vani, bljesnula je misao: osjetila sam jaku unutarnju motivaciju za hodočašće - za taj osobit način svjedočenja mira.

Vidjela sam, mojim mentalnim okom, kako hodam noseći odoru svoje misije... Vidjela sam kartu Sjedinjenih Država s označenim velikim gradovima - izgledalo je kao da je netko flomasterom povukao cik-cak crtu, od obale do obale, od granice do granice, od Los Angelesa do New Yorka. Znala sam što trebam napraviti. Bila je to vizija rute moje prve godine hodočašća - 1953.!

Ušla sam u nov i prekrasan svijet. Moj je život bio blagoslovljen značajnom svrhom.

Međutim, napredovanje nije bilo završeno. U trećem razdoblju moga života jako sam napredovala. Bilo je kao da je središnja figura u puzzleu mog života bila završena i jasna i nepromjenjiva, a drugi komadići su se nastavili slagati oko rubova. Uvijek postoji narastajući rub, no napredovanje je harmonično. Uvijek sam se osjećala okružena svim dobrim stvarima, poput ljubavi i mira i radosti. Osjećala sam to

poput zaštitničke okoline, a tu je bila i nepokolebljivost koja vas prati u svim situacijama s kojima se morate suočiti.

Ljudi vas mogu promatrati i vjerovati da se suočavate s velikim problemima, no uvijek postoje unutarnje snage za lako prevladavanje problema. Ništa ne izgleda teško. Tu je mirnoća i vedrina i neuzurbanost - nema više naprezanja ni napora oko ičega. Bila je to važna stvar koju sam naučila. Ako je vaš život u harmoniji s vašom ulogom u uzorku Života, i ako slijedite zakone koji upravljaju svemirom, tada je život pun i život je dobar, ali život nikad više nije pretrpan. Ako je pretrpan, tada činite više nego što trebate - više nego što je vaš posao u cjelovitoj slici stvarnosti.

Sada živim da bih davala, a ne da bih uzimala. Kad se usredotočite na davanje, otkrijete da kao što ne možete primiti bez davanja, također ne možete davati bez primanja - najljepših stvari poput zdravlja i sreće i unutarnjeg mira. Osjećam beskrajnu energiju koja se nikad ne iscrpljuje, čini se beskrajna poput zraka. Čini se da ste prikopčani na izvor univerzalne energije.

Tada kontrolirate svoj život. Vaša viša priroda, koju kontrolira Bog, kontrolira tijelo, razum i emocije. (Ego nikad zapravo ne kontrolira. Ego kontroliraju tjelesne želje za udobnošću i ugodom, zahtjevi razuma i izljevi emocija.)

Ja mogu reći svom tijelu: 'Lezi tu na cementni pod i spavaj', i ono sluša. Mogu reći razumu: 'Isključi sve drugo i usredotoči se na posao koji te čeka', i on sluša. Mogu reći svojim osjećajima: 'Budite tiho, čak i u ovoj užasnoj situaciji', i oni su tihi. Veliki je filozof rekao da onaj koji izgleda da ispada iz ritma, možda sluša drugog glazbenika. I vi sada slušate drugog glazbenika: višu prirodu umjesto niže.

Kad duhovno odrastete, shvatite da je svako ljudsko biće jednako važno, da ga čeka posao za odraditi u ovom svijetu, i ima jednak potencijal. Mi smo u jako različitim stupnjevima rasta; to je istina zato što imamo slobodnu volju. Imate slobodnu volju da odlučite hoćete li završiti mentalno i emocionalno odrastanje. Mnogi odluče da neće. Imate slobodnu volju da odlučite hoćete li započeti duhovno odrastanje. Početak kojega je potpuna spremnost, bez ikakve zadržke, da napustite život usmjeren na sebe. I mnogi odluče da neće. Mene je rad na tom odrastanju i pronalaženju unutarnjeg mira pripremio za hodočašće koje danas hodam.

Gledajući očima božanske prirode, vidite suštinu unutar pojavnosti, stvoritelja u stvorenome, i to je prekrasan, prekrasan svijet!

Tijekom 1952. godine shvatila sam da je došlo vrijeme za započinjanje hodočašća. Rat je bjesnio u Koreji, a makartizam bio na vrhuncu. Bilo je to vrijeme kad su Kongresne komisije smatrale ljude krivima, dok ne bi dokazali svoju nevinost. Tim je vremenima vladao veliki strah i činilo se najsigurnije biti apatičan. Da, to je sasvim sigurno bilo vrijeme da krenem na hodočašće, jer je posao hodočasnika da probude ljude iz apatije i potaknu ih na razmišljanje.

Posljednjim novcem koji sam imala, kupila sam ne samo papir i olovku za moje prve poruke, nego i tkaninu za svoju prvu tuniku. Iako sam je sama dizajnirala, sašila ju je gospođa iz Californije, a slova je ispisao čovjek koji se bavio sitotiskom. Moja prva reakcija kad sam je obukla bio je prekrasan osjećaj 'ispravnosti' i odmah sam je prihvatila.

POGLAVLJE 3

Hodočašće

Hodočasnik je lutalica s razlogom. Hodočastiti se može do mjesta - što je najpoznatija vrsta - ali se može hodočastiti i za nešto. Ja hodočastim za mir i zato sam Peace Pilgrim.

Moje hodočašće odnosi se na cjelokupnu sliku mira: mir među narodima, mir između grupa, mir s našim okolišem, mir između pojedinaca i jako, jako važan unutarnji mir - o kojem najčešće pričam, jer otuda mir počinje.

Situacija u svijetu oko nas samo je odraz kolektivne situacije. Krajnja analiza pokazuje da samo ako postanemo miroljubiviji ljudi, možemo očekivati da ćemo živjeti u miroljubivijem svijetu.

U srednjem vijeku hodočasnici su bili slani kao duhovni učenici - bez novca, bez hrane, bez odgovarajuće odjeće - i ja poznajem tu tradiciju. Ja nemam novca. I ne prihvaćam nikakav novac na hodočašću. Ne pripadam nijednoj organizaciji. Nijedna organizacija me ne pokriva. Posjedujem samo ovo u što sam odjevena i što nosim sa sobom. Ništa me ne veže. Slobodna sam kao ptica visoko na nebu.

Hodam dok god mi ne ponude sklonište, postim dok mi ne daju hranu. Ne tražim - dano mi je bez traženja. Nisu li ljudi dobri! U svakome postoji iskra dobrote, bez obzira kako duboko zakopana, ipak je tu. Čeka da počne veličanstveno upravljati vašim životom. Ja je zovem na-Boga-usmjerena priroda ili božanska priroda. Isus ju je zvao unutarnje Kraljevstvo Božje. Hodočasnik hoda moleći se, i hodočasti da bi susreo što više ljudi i možda ih nadahne da učine nešto za mir onako kako oni to mogu. U tu svrhu ja sam odjevena u svoju kratku tuniku na kojoj sprijeda piše PEACE PILGRIM, a na leđima 25.000 milja pješke za mir. Tako uspostavljam kontakte na najobzirniji način... A ja volim biti obzirna.

Puno je bolje razgovarati s ljudima kad oni pridu vama, a ne kad vi pridete njima. Pojedinci koje privučem ili su iskreno zainteresirani za neki oblik mira ili su samo živahno znatiželjni na dobar način. Obje vrste su vrlo vrijedni ljudi. Tada imam vremena da s ljudima podijelim moju mirovnu poruku koja jednom rečenicom kaže:

Ovo je put mira - prevladati zlo dobrim,
laž istinom, a mržnju ljubavlju.

Zlatno pravilo bi bilo isto tako dobro. Nema tu ničega novog, osim prakticiranja. No, ja to smatram lekcijom za današnjicu i tako je to postala poruka mirovnog hodočašća. Nemojte, molim vas, olako reći da je to religiozni, a ne praktični koncept. To su zakoni koji upravljaju ljudskim ponašanjem i djeluju neumoljivo poput zakona gravitacije. Kad ih zanemarimo u bilo kojem životnom području, nastaje kaos. Poštovanjem tih zakona, ovaj će naš svijet ući u razdoblje mira i životnog obilja koje prelazi naše najluđe snove. Ključna riječ za naše vrijeme je praksa. Imamo sve svjetlo koje nam je potrebno, samo ga trebamo prakticirati.

Ne hodam uz pomoć mladalačke energije, nego još bolje energije. Hodam uz pomoć beskrajne energije unutarnjeg mira, koja se nikad ne iscrpljuje. Kad postanete kanal kroz koji Bog djeluje, ne postoje ograničenja, jer Bog djeluje kroz vas: vi ste samo oruđe - a ono što Bog može učiniti je neograničeno. Kad radite za Boga, tada se ne osjećate napeti i u grču. Osjećate se mirno, vedro i neuzurbano. Moje hodočašće nije križarski pohod koji implicira nasilje. Nemam namjeru ljude prisiljavati ni na što. Hodočašće je nježno putovanje molitve i pokazivanja primjera. Moje hodanje je prvenstveno molitva za mir. Ako predate svoj život kao molitvu, nemjerljivo pojačavate molitvu.

Izvršavajući ovo hodočašće, ne razmišljam o sebi kao o pojedinki, nego kao o otjelovljenju srca svijeta koje moli za mir. Čovječanstvo zastrašujućim, posrćućim koracima hoda rubom između ponora kaosa i nove renesanse, a moćne sile guraju prema kaosu. Ipak postoji nada. Vidim nadu u neumornom radu nekoliko posvećenih duša.

Vidim nadu u istinskoj želji za mirom u srcu čovječanstva, iako ljudska obitelj naslijepo tapka prema miru, ne poznavajući put. Moje je hodočašće prilika da razgovoram s mojim bližnjim ljudskim bićima o putevima mira. Također je pokora za sve čime sam možda doprinijela, čineći ili propuštajući učiniti, tragičnoj situaciji u kojoj se svijet danas nalazi. Također je molitva da ovaj ratom opterećeni svijet nekako pronade put mira prije potpunog holokausta.

Moja je misija da pomognem promovirati mir, pomažući drugima da nađu unutarnji mir. Ako sam ga ja mogla naći, možete i vi. Mir je ideja čije je vrijeme došlo.

Započela sam svoje hodočašće 1. siječnja 1953. Na neki je način to moj duhovni rođendan. Bilo je to razdoblje u kojem sam se stopila s cjelinom. Nisam više bila sjemenka zakopana u zemlju, nego sam se osjećala poput cvijeta koji bez napora raste prema suncu. Toga sam dana postala lualica, oslanjajući se na dobrotu drugih. Bit će to hodočasničko putovanje na tradicionalan način: pješice i s vjerom. Ostavila sam iza sebe ime, osobnu povijest, posjed, odnose. Bit će to veličanstveno putovanje.

Rodno mjesto hodočašća bila je parada 'Festival ruža' u Pasadeni, California. Hodala sam ispred kolone koja je marširala, razgovarajući s ljudima i dijeleći im poruke mira, primjećujući da praznički duh nije oslabio iskreno zanimanje za mir. Negdje na pola puta mi je policajac stavio ruku na rame i pomislila sam da će mi reći da se odmaknem od kolone. Umjesto toga, rekao je: 'Ono što trebamo su tisuće sličnih vama.' Ono što mi se događalo početkom u području Los Angelesa, bilo je gotovo čudesno. Svi su komunikacijski kanali bili otvoreni za mene i moje male mirovne poruke. Satima su me intervjuirali novinari i slikali novinski fotografi. Priča o hodočašću, a čak i moja slika otišle su svim agencijama. Osim dvije televizijske emisije uživo, provela sam sate snimajući za radijske i televizijske vijesti. Sve novine od Los Angelesa do San Diega bile su zainteresirane. U San Diegu sam jedanput nastupila na televiziji i četiri puta na radiju. Predsjednik Savjeta crkava u San Diegu potvrdio je moju poruku i tri peticije, koje su onda kružile mnogim crkvama.

Kad nisam bila na cesti, govorila sam i skupljala potpise za tri mirovne peticije koje sam nosila. Prva je bila kratka molba za trenutni prestanak rata u Koreji. Pisalo je: 'Neka ubijanje u Koreji prestane! A onda rješavajte tu konfliktnu situaciju u skladu s jedinim načelima koja je mogu riješiti - prevladajte zlo dobrim, laž istinom i mržnju ljubavlju.' Sljedeća peticija bila je upućena Predsjedniku i kongresnim vođama, zahtijevajući uspostavljanje Ministarstva za mir. Pisalo je: 'Put mira je prevladavanje zla dobrim, laži istinom i mržnje ljubavlju. Tražimo uspostavljanje Ministarstva za mir, s ministrom za mir koji uvažava ova načela - i koje bi se bavilo svim unutarnjim i vanjskim konfliktima.'

Treća peticija bila je molba Ujedinjenim narodima i svjetskim vođama za svjetsko razoružanje i obnovu: 'Da biste našli put mira morate prevladati zlo dobrim, laž istinom i mržnju ljubavlju. Molimo vas da nas oslobodite preteškog tereta naoružanja, da nas oslobodite mržnje i straha, da bismo mogli nahraniti naše gladne, obnoviti naše porušene gradove, i doživjeti obilje života koje može nastati samo u svijetu koji je nenaoružan i sit.' Tijekom moje hodočasničke rute skupljala sam peticije koje su potpisali pojedinci, mirovne grupe, crkve i organizacije, spremajući ih u torbu koju sam nosila tom prilikom. Pokazala sam ih službenicima Bijele kuće i Ujedinjenih naroda na završetku mog prvog obilaska zemlje. Zahvalna sam što je moja prva peticija 'Neka prestane ubijanje u Koreji...' barem dijelom bila uslišana prije kraja prve godine hodočašća.

U Tijuani, Meksiko, s druge strane granice od San Diega, primio me gradonačelnik, i dao mi poruku za gradonačelnika New Yorka. Nosila sam također poruke kalifornijskih Indijanaca Indijancima u Arizoni.

Prolazeći kroz San Diego tijekom prve godine, započela sam s javnim govorima. Srednjoškolska profesorica mi je prišla na ulici i pitala me da li bih htjela govoriti u njenom razredu. Iskreno sam joj rekla da do tada, kao Peace Pilgrim, nisam još govorila nijednoj grupi. Rekla mi je da se ne trebam brinuti i zamolila da samo odgovaram na učenička pitanja. Pristala sam. Ako imate nešto važno za reći, tada to i možete napraviti. Da nije tako, zašto biste na kraju krajeva uopće

i htjeli govoriti? Nisam imala problema govoriti pred grupom. Kad ste se potpuno predali Božjoj volji, sve se čini lako i zabavno. Samo prije nego ste se potpuno predali, put izgleda težak. Kad govorim, energija prolazi kroz mene poput električne struje kroz žice. U početku su moja predavanja organizirana prema potrebi trenutka. Dok sam prolazila pokraj škole, izašao je direktor i rekao: 'Moji su vas učenici vidjeli kroz prozor. Hoćete li ući i razgovarati s njima, skupit ćemo ih u gimnastičkoj dvorani?' I jesam. A onda mi je u podne prišao čovjek iz kluba građana i rekao: 'Naš nas je govornik razočarao. Biste li došli i govorili za vrijeme ručka?' I naravno da jesam.

Isto popodne me zaustavio sveučilišni profesor na putu na predavanje i predložio mi: 'Mogu li vas povesti mojim studentima?' I razgovarala sam s njima.

A navečer su me zaustavili svećenik i njegova žena, koji su išli na večeru u crkvi, i rekli: 'Biste li razmislili da dođete i jedete s nama i razgovarate s nama?' I pristala sam. Također su mi ponudili prenoćište. I sve se to dogodilo dok sam hodala jedan dan, bez ikakvih prethodnih priprema. Sada sam vrlo zaposlena govoreći o miru na sveučilištima, srednjim školama, crkvama i tako dalje - ali sam uvijek sretno zaposlena. Moja mi je uzrečica *Važne stvari prvo* pomogla u planiranju mojih predavanja, odgovaranju na pisma i hodanju. Jednom sam u Cincinnatiju u jedan dan održala sedam propovijedi na sedam različitih mjesta. Te osobite nedjelje lokalni su svećenici imali slobodan dan! Na skupovima koji se organiziraju za mene nije dopušteno sakupljanje priloga. Nikad ne prihvaćam ni centa za posao koji radim. Novac koji mi šalju poštom upotrebljava se za tiskanje mojih brošura koje se besplatno šalju svima koji to zatraže. Istina je biser bez cijene. Nitko ne može spoznati istinu kupujući je - sve što možete napraviti je tražiti duhovnu istinu i kad ste spremni, dobit ćete je besplatno. Niti se duhovna istina smije prodavati, jer će prodvač biti duhovno povrijeđen. Gubite svaki duhovni kontakt onog trenutka kad ga komercijalizirate. Oni koji znaju istinu, ne pakiraju je i ne prodaju, a oni koji je prodaju, zapravo je ne posjeduju.

Kad sam započela, mislila sam da će hodočašće donijeti neke teškoće. Ali sam bila odlučna da živim na razini potreba, jer nisam željela više od onog što trebam, kad mnogi imaju manje nego što trebaju. Pokora je spremnost da proživite teškoće zbog ostvarenja dobre svrhe. Ja sam bila spremna. Međutim, kad su teškoće došle, osjetila sam da sam iznad njih. Umjesto tegoba, osjetila sam prekrasan osjećaj mira i radosti i uvjerenosti da slijedim Božju volju. Bila sam okupana blagoslovima, a ne teškoćama. Sjećam se da je prva lekcija na mom hodočašću bila lekcija o primanju. Mnoge sam godine provela dajući i trebala sam naučiti kako primiti jednako ljubazno kako sam znala davati, pružajući svojim bližnjima priliku za radost i blagoslov davanja. Tako je lijepo živjeti da biste davali. Za mene je to jedini način života, jer kad dajete, primete duhovni blagoslov.

Bila sam jako testirana početkom mog hodočašća. Život je niz testova; i ako ih prodete, gledate na njih kao na dobra iskustva. Drago mi je da sam imala ta iskustva. Ako se s ljubavlju i pozitivno odnosite prema vašim bližnjim ljudskim bićima, nećete ih se bojati. 'Savršena ljubav odagnava svaki strah'. Jedan se test dogodio usred noći usred kalifornijske pustinje. Promet je upravo prestao, a nadaleko nije bilo ljudskog naselja. Vidjela sam auto parkiran uz cestu. Vozač me zazvao i rekao: 'Dođi, uđi i ugrij se.' Rekla sam: 'Ja se ne vozim.' Odgovorio je: 'Ne idem nikuda, samo sam parkiran ovdje.' Ušla sam. Pogledala sam čovjeka. Bio je velik, snažan muškarac - što bi većina ljudi nazvala sirovim izgledom. Nakon što smo razgovarali neko vrijeme, rekao je: 'Reci, ne bi li malo odspavala?' A ja sam odgovorila: 'O da, sigurno!' I sklupčala sam se i zaspala. Kad sam se probudila shvatila sam da je čovjek nečim vrlo zbunjen, i nakon što smo podosta razgovarali, priznao je da nije mislio ništa dobro kad me je pozvao u auto, dodajući: 'Kad si se s toliko povjerenja sklupčala i zaspala, jednostavno te nisam mogao ni pipnuti!' Zahvalila sam mu se za prenoćište i nastavila hodati. Kad sam se osvrnula, vidjela sam ga kako gleda u nebo i ponadala sam se da je te noći pronašao Boga. Nitko ne hoda tako zaštićen, kao onaj tko korača skromno i bezazleno s velikom ljubavlju i velikom vjerom. Jer takva osoba dopire do dobrog u drugima (a u svakome postoji dobro), i stoga ne može biti ozlijeđena. Ovo djeluje između pojedinaca, djeluje među grupama, i djelovalo bi među narodima, kad bi narodi imali hrabrosti to pokušati.

Jednom me udario uznemireni tinejdžer, kojeg sam povela u šetnju. Želio je planinariti, ali se bojao da će slomiti nogu i ostati negdje ležati. Svi su se bojali poći s njim. Bio je veliki momak i izgledao je poput nogometaša, i znalo se da je povremeno nasilan. Jednom je tako pretukao svoju majku da je morala provesti nekoliko tjedana u bolnici. Svi su ga se bojali pa sam mu ja ponudila da idem s njim. Sve je bilo u redu dok smo se penjali do prve visoravni. Onda je došla oluja. On se jako uplašio grmljavine. Iznenada se smrknuo i prišao mi, udarajući me. Nisam pobjegla, iako mi se čini da sam mogla - on je imao tešku naprtnjaču. No, i dok me udarao, mogla sam prema njemu osjetiti samo najdublju sućut. Kako je strašno biti toliko psihološki bolestan da si u stanju tući bespomoćnu staru ženu! Kupala sam njegovu mržnju ljubavlju, čak i dok me tukao. Posljedica je bila da je prestao. Rekao je: 'Nisi mi vratila! Moja mama mi uvijek vrati.' Moje nereagiranje, zbog njegove uznemirenosti, dotaknulo je dobro u njemu. O, bilo je tu - bez obzira koliko duboko zakopano - i on je osjetio grižnju savjesti i potpunu samoosudu.

Što znači nekoliko modrica na mom tijelu u usporedbi s preobrazbom ljudskog života? Da skratim priču, on više nikad nije bio nasilan. Danas je osoba korisna u svijetu.

Jednom drugom prilikom bila sam pozvana da obranim krhku osmogodišnju djevojčicu od golemog čovjeka koji ju je htio istući. Djevojčica je bila užasnuta. Bio je to moj najteži test. Ostala sam na farmi, a obitelj je otišla u grad. Mala djevojčica nije htjela poći s njima i zamolili su me, budući sam bila tamo, da se pobrinem za dijete. Sjedila sam pokraj prozora pišući pismo, kad sam ugledala auto kako dolazi. Čovjek je izašao iz auta. Djevojčica ga je vidjela i otrčala, a on ju je slijedio, tjerajući je u štagalj. Odmah sam otišla tamo. Djevojčica je u užasu čučala u kutu. On je prilazio polagano i prijeteći. Vi poznajete snagu misli. Vi neprestano stvarate mišljenjem. I privlačite ono čega se bojite. Tako sam i ja shvaćala u koliko je ona opasnosti zbog veličine njenog straha. (Ja se ničega ne bojim i očekujem dobro - i dobro dolazi!) Odmah sam stala između muškarca i djevojčice.

Samo sam stajala i gledala tog jadnog, psihološki bolesnog čovjeka pogledom punim ljubavi i sućuti. Prišao je. I stao! Promatrao me neko vrijeme. Onda se okrenuo i otišao, a djevojčica je bila sigurna. Nijedna riječ nije izgovorena. A što se moglo dogoditi? Pretpostavimo da sam bila toliko zbunjena da zaboravim zakon ljubavi, i da sam vratila udarac, uzdajući se u zakon džungle? Bez sumnje, istukao bi me - možda čak na smrt, a najvjerojatnije i malu djevojčicu! Nikad ne podcjenjujte moć Božje ljubavi - ona preobražava! Dopire do iskrice dobrote u drugome i osoba je razoružana.

Kad sam započela hodočastiti, koristila sam hodanje u dvije svrhe. Jedna je bila kontakt s ljudima, i dan danas još koristim hodanje u tu svrhu. A druga je bila molitvena disciplina. Hodočašćenje me drži usredotočenom na moju molitvu za mir. I nakon nekoliko godina otkrila sam nešto. Otkrila sam da mi više nije potrebna molitvena disciplina. Sada molim bez prestanka. Moja osobna molitva je: *Učini me orudem kroz koje jedino istina može govoriti.*

Tijekom mog hodočašća u Arizoni, uhitio me je policajac u civilu dok sam slala poštu u lokalnom poštanskom uredu u Bensonu. Nakon kratke vožnje u patrolnim kolima, zatvorili su me kao skitnicu. Ako hodate zbog vjere, tehnički ste krivi zbog skitničenja. Da, bila sam uhapšena nekoliko puta, jer nisam imala novca, no uvijek bi me pustili kad bih im objasnila.

Jako je velika razlika između zatvora i pritvora. Zatvor je obično velik i u njemu se održava određen standard. Pritvor je malen i obično nema nikakav standard. Ovo je bio pritvor! Odveli su me u veliku unutarnju prostoriju, okruženu ćelijama u koje su zatvarali žene. Po četiri u jednu ćeliju preko noći. Kad sam ušla, rekla sam si: 'Peace Pilgrim, posvetila si svoj život služenju - pogledaj svoje prekrasno novo polje za služenje!' Kad sam ušla, jedna od djevojaka rekla je: 'Hej, ti si simpa, jedina si koja je ušla smiješeći se. Većina ulazi plačući i proklinjući.'

Rekla sam im: 'Zamislite da imate slobodan dan kod kuće - ne biste li napravile nešto vrijedno taj dan?' Odgovorile su: 'Da, što ćemo raditi?' Navela sam ih da pjevaju pjesme koje razvedavaju. Pokazala sam im jednostavne vježbe od kojih vam cijelo tijelo bridi. A onda sam s njima razgovarala o koracima ka unutarnjem miru. Rekla sam im da zapravo žive u zajednici i da se ono što se može učiniti u vanjskoj zajednici, može izvesti i u ovoj. Bile su zainteresirane i postavile su mnoga pitanja. O, bio je to prekrasan dan. Krajem dana promijenjena je nadstojnica. Djevojke nisu voljele ženu koja je došla. Rekle su da je užasna osoba i preporučile mi da ni ne razgovaram s njom. Ali ja sam znala da postoji dobrota u svakome i naravno da sam razgovarala s njom. Shvatila sam da ta žena uzdržava svoju djecu radeći ovaj posao. Znala je da mora raditi, a nije se uvijek osjećala najbolje i zato je ponekad bila teška. Sve ima svoj uzrok. Zamolila sam nadstojnicu da vizualizira samo dobrotu u zatvorenicama. I zamolila sam djevojke da vizualiziraju samo dobrotu u dotičnoj nadstojnici.

Kasnije sam rekla nadstojnici: 'Čini mi se da je ovdje prepuno, a ja mogu vrlo udobno spavati i na ovoj drvenoj klupi.' Umjesto toga, ona je organizirala da mi donesu sklopivi krevet s čistim plahtama, a uspjela sam se otuširati toplom vodom, i dobila sam čiste ručnike i sve udobnosti doma.

Ujutro sam se oprostila s mojim prijateljicama i odveli su me lokalnom tužitelju u sudnicu udaljenu nekoliko blokova. Nisu mi stavili lisice, niti su me držali. No, policajac je imao veliki pištolj za pojasom i ja sam ga pogledala i upitala: 'Kad bih počela bježati, bi li pucao u mene?' 'O, ne', odgovorio je cereći se, 'nikad ne puцам u ono što mogu uhvatiti!' Na sudu sam to jutro zanijekala krivicu i moj je slučaj odmah bio riješen. Među osobnim stvarima koje se mi uzeli preko noći, bilo je pismo koje je uvelike doprinijelo mom oslobađanju. U njemu je pisalo: 'Nositeljica ovog pisma predstavlja se kao Peace Pilgrim, koja hoda od obale do obale, pokušavajući skrenuti pozornost naših građana na njenu želju za sujetskim mirom. Ne poznajemo je osobno, jer samo prolazi kroz našu državu, no, budući će to nesumnjivo biti dug, težak put za nju, želimo joj sretan prolazak.' Bilo je ispisano na službenom memorandumu i potpisao ga je guverner države, Howard Pyle. Kad su me oslobodili, sudski službenik je primijetio: 'Ne izgledate nimalo lošije nakon dana u zatvoru.' Odgovorila sam: 'Možete zatvoriti moje tijelo, ali ne i duh.' Oni mogu jedino tijelo staviti iza rešetaka. Nikad

se nisam osjećala zatvorenom, i nećete se ni vi osjećati - osim ako sami sebe ne zatvorite. Odvezli su me na isto mjesto na kojem su me dan prije uhitili. Bilo je to prekrasno iskustvo.

Svako iskustvo je onakvo što vi od njega napravite i služi svrsi. Može vas nadahnuti, može vas podučiti, ili vam se može dogoditi kao prilika da služite na neki način.

Većina mojih predavanja je sada planirana dosta unaprijed, ali još uvijek mi u najneočekivanijim trenucima nude da govorim. U Minneapolisu me je intervjuirao novinar na skupu članova građanskog kluba, koji su čekali guvernera Minnesote. On nije mogao doći pa su me pozvali da govorim umjesto njega. I naravno da sam prihvatila! I kad već govorimo o guvernerima, kad sam jedan dan ušla kroz velika ulazna vrata u vijećnicu, jedan me drag i prijateljski gospodin pozdravio i rukovao se sa mnom, pitajući me može li mi pomoći. Rekla sam mu da tražim guvernerov ured i on me odmah odveo tamo. 'Mogu li vam još nekako pomoći?' upitao me. 'Mislila sam da ću biti počašćena rukovanjem s guvernerom', rekla sam. 'Vi ste se već rukovali s guvernerom,' rekao je dragi prijateljski gospodin - guverner.

Bila je to prva godina mog hodočašća, a ja sam bila negdje na autoputu između El Pasa i Dallasa, kad su me uhvatili zbog skitničenja. Nikad nisam čula da FBI istražuje ljude zbog skitničenja; no mene jesu. Muškarac u crnom autu je zastao i pokazao mi svoju značku. Čak nije ni zahtijevao da pođem s njim, nego je jednostavno rekao: 'Hoćete li ući?' Rekla sam: 'Naravno. Rado bih porazgovarala s vama.' Ušla sam u njegov auto, ali sam prije toga nacrtala veliki 'X' na autoputu, na mjestu gdje su me pokupili. U to sam vrijeme još uvijek brojala milje i kad bih odlazila s autoputa, nacrtala bih veliki 'X' tako da se mogu vratiti i nastaviti hodati s istog mjesta.

Odveo me u zatvor i rekao: 'Upišite joj skitničenje', i prošla sam kroz cijelu proceduru. Prvo vam uzmu otiske prstiju. Bila sam fascinirana, jer nikad dotad mi nisu uzimali otiske prstiju - niti poslije!

Nakon toga je uzeo neku tekućinu i, samo tako, skinuo svu crnu tintu s mojih prstiju. Baš dok sam se pitala koliko dugo će trebati dok je ne operem, bila je skinuta. Razgovarala sam s njima, baš kao što bih razgovarala s bilo kim drugim, i dogodilo se nešto zanimljivo. Očigledno je bio navikao da se prema njemu odnose na vrlo nesurađujući način. Budući da sam se odnosila prema njemu kao prema ljudskom biću, ispričao mi je cijelu priču o otiscima prstiju i pokazao mi karte. Bilo je vrlo zanimljivo. Nikad do tada nisam imala priliku saznati nešto o tome. Ljudi su čekali u redu, no ja to nisam znala, dok nisam izašla iz sobe i vidjela dugačak red. Tad su me odveli na fotografiranje i objesili mi broj na lancu oko vrata. Dok su me fotografirali sprijeda i iz profila, sjetila sam svih onih fotografija ljudi za kojima se traga, koje možete vidjeti u poštanskim uredima. Sjetila sam kako bijesno svi oni izgledaju, i rekla sam sebi: 'Hajde da budem drugačija'. I nasmiješila sam se najslade što sam mogla. Postoji jedno nasmiješeno lice negdje u galeriji nitkova! Tada su me odveli na ispitivanje. Zapravo su me posjeli ispod jakog svjetla - koje treba imati psihološki efekt na vas. No, u to sam vrijeme već bila na televiziji, i pomislila sam: 'Zar oni stvarno misle da je ovo jako svjetlo? Trebali bi vidjeti svjetla u televizijskom studiju!' U to su vrijeme televizijska svjetla bila ne samo jaka nego i vruća. Prvo su me pitali hoću li odgovoriti na sva pitanja, pa sam im rekla: 'Naravno, odgovarat ću na vaša pitanja. Ne zato što ste službenici za provođenje zakona, nego zato što ste bližnja ljudska bića, a ja odgovaram na pitanja svih mojih bližnjih ljudskih bića. Štogaod da ste službeno, ipak ste prvenstveno i ponajprije ljudska bića. I ako bismo se mogli odnositi kao ljudsko biće s ljudskim bićem, puno ćemo prije sve završiti.' I završilo je na takav način! Započeli su tehnikom zbunjivanja. Jedan bi postavio pitanje. No, prije nego bih stigla odgovoriti, drugi bi postavio sljedeće pitanje. A ja sam neprestano ponavljala: 'Ispričajte me na trenutak dok ne odgovorim na pitanje prvog gospodina'. Tada su došli na smisljena pitanja, poput onih koja mi postavljaju studenti. Kako sam se samo zagrijala za temu!

Onda su govorili o fizičkom nasilju kao namjernom povređivanju. Pitali su: 'Biste li pod određenim okolnostima upotrijebili ili opravdali upotrebu fizičkog nasilja?' Odgovorila sam: 'Ne, to je suprotno Božjim zakonima. Radije imam Boga na svojoj strani, nego ikakvu zemaljsku silu.' Ispričala sam im priču o uznemirenom tinejđeru

koji me udario dok smo šetali. Tada su pitali: 'Pretpostavimo da bi bilo nužno da branite voljenu osobu?' Rekla sam: 'O ne, ne vjerujem da bih mogla obraniti voljenu osobu nepoštivanjem Božanskih Zakona.' Pričala sam im o osmogodišnjoj djevojčici koja mi je bila povjerena na brigu i o iskustvu koje smo imale s psihološki bolesnim čovjekom, koji joj je pokušao nauditi. Tada su prešli na vrlo filozofske stvari i upitali: 'Ako biste morali izabrati između toga da budete ubijeni ili da ubijete, što biste izabrali?' Odgovorila sam: 'Ne vjerujem da ću morati napraviti takav izbor - ne dok god sam u harmoniji s Božjom voljom. Osim ako je, naravno, moj poziv da budem mučenica. Međutim, to je vrlo uzvišen poziv, to je vrlo rijedak poziv. Ne vjerujem da je to moj poziv - iako se svijet uči rastu pomoću svojih mučenika. Ako bih morala izabrati, radije bih izabrala da budem ubijena nego da ubijem.' Upitali su me: 'Možete li dati logičko objašnjenje takvom stavu?' To je bilo moje područje, namjeravala sam objasniti stav na-sebe-usmjerene prirode i stav na-Boga-usmjerene prirode, tako da ga oni razumiju! Rekla sam im da po mom shvaćanju, ja nisam tijelo. Ja samo nosim tijelo. Ja sam ono što aktivira tijelo - to je stvarnost. Ako me ubiju, to samo uništava glinenu odjeću, tijelo. Međutim, ako ja ubijem, to povređuje stvarnost, moju dušu! I pustili su me zbog religijske osnove za moje hodočašće. Međutim, da sam rekla: 'Na kraju krajeva, čuli ste za samoobranu - zašto, čak i zakon priznaje samoobranu.' To se moglo ocijeniti legalnim - ali ne religijskim.

Jednom prilikom osjetila sam da se uistinu borim s elementima. Bilo je to iskustvo kad sam hodala kroz pješčanu oluju, koja je povremeno puhala takvom snagom da sam jedva uspijevala ostati na nogama, a prašina je mjestimično bila toliko gusta da nisam vidjela ništa ispred sebe, tako da sam se vodila prateći rub ceste. Policajac je stao uz mene, otvorio vrata automobila i povikao: 'Ulazi ženo, prije nego te ubije.' Rekla sam mu da hodočastim i ne prihvaćam u to vrijeme vožnju. Također sam mu rekla da je Bog moj štit i da se ničega ne bojim. U tom je trenutku vjetar prestao, prašina se slegla, a sunce se pojavilo iza oblaka. Nastavila sam hodati. No, najljepše je bilo to što sam se osjećala duhovno uzdignutom iznad teškoća.

U svakoj novoj situaciji s kojom se suočavamo sakrivena je duhovna lekcija koju treba naučiti i duhovni blagoslov za nas, ako naučimo tu lekciju. Dobro je biti testiran. Rastemo i učimo polazeći testove. Na sve svoje testove gledam kao na dobra iskustva. Prije nego sam testirana, vjerovala sam da ću reagirati s ljubaviju i ne plašeći se. Nakon testa sam znala! Svaki je test postao iskustvo koje uzdiže. Važno je da posljedice budu u skladu s našim željama.

Sjećam se jednog iskustva kad je u lokalnim novinama pisalo da ću govoriti u crkvi. Objavljena je moja slika - u ispisanom tunici, sprijeda i s leđa. Čovjek koji je pripadao toj crkvi bio je jednostavno užasnut kad je otkrio da će ta spodoba u ispisanom tunici govoriti u njegovoj crkvi. Povodom toga, zvao je svog svećenika i svoje prijatelje. Netko mi je rekao o kome se radi. Bilo mi je jako žao što sam na neki način rasrdila nekoga koga čak nisam ni poznavala. Pa sam ja nazvala njega!

'Peace Pilgrim ovdje', rekla sam. Mogla sam čuti kako se zagrcnuo. Poslije mi je rekao da je mislio da ga zovem da se izvičem na njega. Rekla sam: 'Zovem da vam se ispričam, jer sam očigledno učinila nešto što vas je povrijedilo, jer ste, iako me ne poznajete, bili zabrinuti zbog mog govora u vašoj crkvi. Zato osjećam da vam se moram ispričati i zato sam vas nazvala!'

Znate li da je čovjek bio u suzama prije nego smo završili razgovor? A sada smo prijatelji - poslije smo se počeli dopisivati. Da, zakon ljubavi djeluje!

Jednom mi je neki drugi čovjek rekao: 'Iznenaden sam time kakva ste vi osoba. Kad sam pročitao vašu jako ozbiljnu poruku o putu mira, očekivao sam da ćete biti vrlo ukočeni, umjesto toga vi prštite od radosti.' Rekla sam mu: 'Tko može poznavati Boga i ne biti radostan?'

Ako imate ozbiljno lice i pognuta ramena, ako ne zračite radošću i prijateljstvom, ako niste ispunjeni preplavljujućom ljubavlju i dobrim željama za sva bića i sva stvorenja i sve stvoreno, jedno je sigurno: ne poznajete Boga!

Također, život je poput ogledala. Smiješi mu se i on će ti se smiješiti natrag. Ja se jednostavno široko smiješim svima i svi se smiješe i meni.

Ako dovoljno volite ljude, oni će vam odgovoriti s ljubavlju. Ako razljutim ljude, krivim sebe, jer znam, da je moje ponašanje bilo ispravno, oni se ne bi naljutili, čak i ako se ne slažu sa mnom. Prije nego jezik smije progovoriti, treba izgubiti moć da povrijedi.

Ispričat ću vam o vremenu kad je moja ljubav morala biti neverbalna. Pokušavala sam pomoći gospođi koja je bilo tako ozbiljno bolesna da više nije mogla voziti auto. Htjela je otići do kuće svoje starije sestre na nekoliko tjedana oporavka u krevetu pa sam joj ponudila da je odvezem tamo. U to sam vrijeme još uvijek imala svoju vozačku dozvolu. Putem mi je rekla: 'Peace, voljela bih da možeš ostati malo sa mnom - moja starija sestra je tako dominantna. Jednostavno se bojim ostati sama s njom.' Rekla sam: 'U redu, imam nekoliko slobodnih dana. Ostat ću malo s tobom.'

Kad smo ulazile u dvorište njene sestre, rekla je: 'Peace, ja stvarno ne znam kako će te moja starija sestra prihvatiti.'

Bila je poprilično u pravu što se tiče njene sestre. Čim me je njena sestra ugledala u mojoj ispisanoj tunici, naredila mi je da izađem iz kuće. No, bilo je kasno i ona se tako bojala tame da je rekla: 'Ne noćas, noćas možeš spavati na kauču, ali odmah ujutro moraš otići!'

Zatim je potjerala svoju mlađu sestru u krevet, negdje na katu. Dakle, bilo je gore nego sam pretpostavljala. Zsigurno nisam htjela ostaviti prijateljicu u takvoj situaciji, no što sam mogla napraviti? Stoga sam pogledala oko sebe, pokušavajući pronaći nešto što bi mi možda pomoglo da uspostavim komunikaciju sa starijom sestrom. Pogledala sam u kuhinju i tamo je bila planina prijavog posuđa, a nije bilo perilice za suđe pa sam oprala sve to posuđe. Onda sam počistila kuhinju i legla i odspavala nekoliko sati.

Ujutro je starija sestra bila u suzama i zamolila me da ostanem. Rekla je: 'Naravno, vi razumijete da sam sinoć bila tako umorna da nisam znala što govorim.' I prije nego sam otišla, provele smo zajedno prekrasne trenutke. Vidite, to mi je samo dalo priliku da prakticiram svoju malu poruku. Praksa je dobra; kažu da praksa usavršava.

Tijekom mojih putovanja, jedan me gostioničar pozvao u svoju gostionicu na jelo, i dok sam jela upitao me: 'Kako se osjećate na ovakvom mjestu?'

'Znam da su sva ljudska bića djeca Božja', odgovorila sam. 'Čak i kad se tako ne ponašaju, vjerujem da bi mogli, i ja ih volim zbog onoga što bi mogli biti.'

Kad sam se ustala i krenula, primijetila sam da je i čovjek s pićem u ruci ustao. Kad je uhvatio moj pogled, malo se nasmiješio, i ja sam se njemu nasmiješila. 'Smiješite mi se', rekao je iznenađeno. 'Mislio sam da nećete ni razgovarati sa mnom, a vi mi se smiješite.' Ponovo sam mu se nasmiješila. 'Nisam ovdje da sudim mojim bližnjim ljudskim bićima', rekla sam mu. 'Ovdje sam da volim i služim.' On je iznenada klečao preda mnom govoreći: 'Svi me drugi osuđuju pa sam se ja branio. Vi me niste prosuđivali, pa ja sudim samom sebi. Ja sam beskorisni, bezvrijedni grešnik! Traćio sam svoj novac na piće. Zlostavljao sam svoju obitelj. Išao sam od zla ka gore!' Položila sam mu ruku na rame. 'Vi ste Božje dijete', rekla sam, 'i možete se ponašati na takav način.'

S gađenjem je pogledao piće u svojoj ruci i zavrtlao ga prema šanku, razbijajući staklo. Pogled nam se sreo. 'Kunem se da ovo više nikad neću taknuti', uskliknuo je. 'Nikad!' I pojavilo se novo svjetlo u njegovim očima dok je čvrstim koracima izlazio iz gostionice.

Čak znam i sretni završetak te priče. Čula sam je nakon nekih godinu i pol od žene iz istog grada. Rekla je da je čovjek, onoliko koliko svi znaju, održao obećanje. Nikad više nije taknuo piće. Sada ima dobar posao. Dobro se slaže sa svojom obitelji i počeo je ići u crkvu.

Kad pristupite drugima prosuđujući, oni će se braniti. Ako ste im u stanju prići s ljubavlju i nježno, bez prosuđivanja, oni će naginjati tome da si sami sude i bit će preobraženi.

Mnogo se automobila zaustavilo na mom hodočašću i ljudi si mi ponudili da me povezu. Neki su mislili da stopiram. Rekla sam im da ne zavaravam Boga - ne varate brojeći milje na hodočašću.

Sjećam se jednog dana kada je, dok sam hodala uz autoput, stao jako lijepi auto i čovjek unutra mi rekao: 'Kako je lijepo što slijedite svoj poziv!' Odgovorila sam: 'Ja svakako mislim da svatko treba činiti što osjeća da je ispravno.'

Tada mi je počeo pričati o tome za što se on osjeća motiviran, i bila je to dobra stvar koju je trebalo raditi. Postala sam prilično ushićena, uzimajući zdravo za gotovo da on to stvarno i radi. Rekla sam: 'To je prekrasno. Kako vam ide?' A on je odgovorio: 'O, ja se ne bavim time. Ta vrsta posla ne donosi nikakav novac.'

Nikad neću zaboraviti kako je očajno nesretan bio taj čovjek. U ovo materijalističko doba mi imamo tako lažne kriterije po kojima mjerimo uspjeh: Mjerimo ga dolarima, mjerimo ga materijalnim stvarima. Međutim, sreća i unutarnji mir ne leže u tom smjeru. Ako znate, ali ne činite, vi ste uistinu jako nesretna osoba.

Imam još jedno iskustvo s ceste, kad se fini auto zaustavio, sa skupo odjevenim parom unutra, koji su počeli razgovarati sa mnom. Počela sam im objašnjavati što radim. Iznenada je, na moje čuđenje, muškarac zaplakao. Rekao je: 'Ja nisam učinio ništa za mir, a vi morate uraditi toliko puno!'

Jednom drugom prilikom jedan drugi muškarac je zaustavio auto da porazgovara sa mnom. Promatrao me, ne neljubazno, nego nevjerojatno iznenađeno i znatiželjno, kao da je upravo ugledao živog dinosaura. 'U današnje vrijeme', uzviknuo je, 'sa svim prekrasnim mogućnostima koje nam svijet nudi, što vas je za ime Božje nagnalo da krenete na hodočašće za mir?'

'U današnje vrijeme', odgovorila sam, 'kad čovječanstvo tetura po ivici nuklearnog rata potpunog uništenja, nije iznenađujuće da je jedan život posvećen miru - više iznenađuje što mnogi životi nisu na sličan način posvećeni.'

Kad sam završila svoj prvi obilazak zemlje, osjećala sam se tako zahvalno što sam uspjela učiniti to za što sam bila pozvana. Rekla sam, odnosno pomislila u sebi: 'Nije li prekrasno da Bog može učiniti nešto kroz mene!'

Nakon toga sam prespavala na željezničkoj stanici Grand central Station u New Yorku.

Kad sam došla u stanje između sna i jave, imala sam dojam da neopisivo lijep glas izgovara riječi ohrabrenja: 'Ti si moja voljena kćerka, kojom sam jako zadovoljan.' Kad sam se potpuno probudila, činilo se da je nebeski orkestar upravo završio svirati, dok je na stanici glazba još uvijek odjekivala. Izašla sam u hladno jutro, no bilo mi je toplo. Hodala sam cementnim nogostupom, no osjećala sam kao da hodam po oblacima. Osjećaj življenja u harmoniji s božanskom svrhom me nikad nije napustio.

POGLAVLJE 4

Razmišljanja o hodočašću

Kad sam započela, na mojoj je tunici sprijeda pisalo PEACE PILGRIM a na leđima *Od obale do obale pješke za mir*. Tijekom godina se poruka na leđima mijenjala od 10.000 milja pješke za svjetsko razoružanje do *Hodam 25.000 milja za mir*, završavajući trenutnom porukom 25.000 milja pješke za mir. To me hodanje nekoliko puta dovelo u svaku od četrdeset devet američkih država, te u Meksiko i u svih deset kanadskih provincija.

Prestala sam brojati prehodane milje u Washingtonu, D.C. u jesen 1964. Rekla sam samoj sebi: 'Bilo je dovoljno izbrojati 25.000 milja.' Brojanje me držalo vezanu za glavne autoputeve, gdje su udaljenosti bile označene na karti. Međutim, to nisu dobra mjesta za susrete s ljudima. Dobra su samo za brojanje milja. Sada sam slobodna da hodam tamo gdje su ljudi. Također, ne postoje obilježene udaljenosti za meni najdraža mjesta: plaže, šumske puteljke i planinske ceste.

Neke stvari se ne čine teške, poput hodanja bez jela. Rijetko mi se dogodi da preskočim više od tri do četiri obroka u nizu, i nikad čak ni ne razmišljam o hrani dok god mi je ne ponude. Hodala sam najviše tri dana bez hrane, a onda me je majka priroda opskrbila hranom - jabukama koje su pale sa stabla. Jednom sam postila, zbog molitvene discipline, 45 dana, tako da znam koliko se može izdržati bez hrane! Moj problem nije kako dobiti dovoljno hrane, nego kako ljubazno izbjeći da dobijem previše. Svi me žele pretrpati!

Hodanje bez spavanja je teže, iako mogu bez problema propustiti jednu noć spavanja. Svako toliko propustim noćno spavanje, iako ne toliko u posljednje vrijeme. Posljednji put je to bilo u rujnu 1977. kad sam bila na stajalištu kamiona. Namjeravala sam malo odspavati, međutim, bilo je to tako prometno stajalište da sam provela cijelu noć razgovarajući s vozačima kamiona. Prva stvar kad sam ušla, bila je da mi je vozač koji me vidio na televiziji, htio kupiti hranu. Sjela sam na klupu u kutu. A onda su vozači kamiona počeli pristizati, jedan val za drugim vozača koji su stajali tamo i postavljali mi pitanja, i slično. I tako sam provela cijelu noć razgovarajući s njima, ne uspijevajući ni malo spavati. Nakon nekog vremena, netko mi je ponudio doručak, koji sam pojela i otišla.

Drugom prilikom, jedan je vozač zaustavio svoj kamion uz rub ceste i rekao: 'Čuo sam kako pričate na televiziji nešto o beskrajnoj energiji i samo sam vam htio reći da sam to osjetio jedanput. Bio sam zarobljen u poplavljenom gradu. Bilo mi je tako dosadno da sam na kraju ponudio pomoć i zainteresirao se za izvlačenje ljudi. Radio sam bez hrane, radio sam bez spavanja, i nisam bio umoran... Međutim, ne osjećam to više.' Upitala sam ga: 'Dobro, a za što sada radite?' 'Novac,' rekao je. Odvratila sam mu: 'To bi trebala biti uzgredna stvar. Možete imati beskrajnu energiju samo kad radite za dobrobit cjeline - trebali biste prestati raditi za svoj mali sebični interes.'

U tome je tajna. U ovom svijetu dano vam je onoliko koliko dajete!

Obično prehodam dvadeset pet milja dnevno, ovisno koliko se ljudi usput zaustavi da bi razgovaralo sa mnom. Prelazila sam do pedeset milja dnevno da bih stigla na dogovor ili zato što nije bilo dostupnog skloništa. Kad su noći jako hladne, da bih zadržala toplinu, hodam noću.

Poput ptica migriram na sjever ljeti, a na jug zimi. Ako želite razgovarati s ljudima vani, morate biti tamo gdje je vrijeme ugodno, ili nećete naći ljudi vani.

Jednom je šest stopa visoki momak, uvjeren da me može nadhodati, hodao sa mnom 33 milje. Kad je odustao, njegova su stopala bila u žuljevima, a mišići su ga boljeli. On je hodao oslanjajući se na vlastitu snagu; ja nisam! Ja sam hodala oslanjajući se na tu beskrajnu energiju koja dolazi od unutaršnjeg mira.

Drugom prilikom me jedna žena pitala može li mi se pridružiti na hodočašću. Rekla mi je da se želi odmaknuti od 'tog svog muža'. Možda je bila pozvana, međutim njen motiv nije bio najviši. Jedna je druga gospođa, koja mi se željela pridružiti na jedan dan, jedva hodala do popodneva. Poslala sam je kući autobusom!

Nikad nisam doživjela nikakvu opasnost za vrijeme mog hodanja. Jednom me prilikom par pijanaca slijedio autom, no, kad sam skrenula s ceste, otišli su. Samo je jedanput netko bacio nešto na mene: čovjek u jurećem kamionu bacio je šaku punu zgužvanih dolara. Jednostavno sam ih dala slijedećoj crkvi u kojoj sam govorila.

Jednom me neki student pitao jesam li ikad bila opljačkana. 'Opljačkana?' odgovorila sam. 'Morali biste biti potpuno ludi da me idete pljačkati - ja nemam ni novčića!'

Jednom me prilikom dok sam u sumrak izlazila iz grada, dobrostojeći par pozvao u njihovu veliku kuću. Čitali su o mom hodočašću i osjetili su da je njihova kršćanska dužnost da me upozore na jako bezbožno mjesto po imenu 'Južno od granice' koje se nalazi dalje na putu. Htjeli su me samo upozoriti da ne prilazim tom mjestu. U svakom slučaju, nisu mi ponudili ni hranu ni prenoćište pa sam nastavila hodati još nekoliko sati.

Bila je jako tamna noć, zamračena teškim oblacima, iz kojih je iznenada počelo kišiti. Padale su krupne kapi, a ja sam nosila mnogo neodgovorenih pisama. Potražila sam neko mjesto gdje bih se mogla skloniti i ugledala sam kombinaciju bezinske pumpe, restorana i motela. Odbauljala sam pod krov preko benzinskih crpki, pokušavajući staviti neodgovorenu poštu ispod tunike da se ne smoči. Radnik na benzinskoj crpki je istrčao van, vičući: 'Nemojte stajati tamo na kiši, uđite u restoran.' Čovjek u restoranu mi je rekao: 'O, mi smo čitali sve o vama i željeli bismo vas ponuditi večerom ili štogod već želite.' Do tada sam već shvatila gdje se nalazim. Bilo je to 'Južno od granice'.

Čovjek iz motela sjedio je za stolom nasuprot meni i dao mi je da prespavam u sobi. Također su mi ujutro dali doručak.

Možda su se kockali u stražnjoj sobi; nešto se tamo događalo. Međutim, ponijeli su se prema meni na kršćanskiji način od onih koji su me upozorili na njih. Ovo samo pokazuje da u svakome postoji dobro.

Doživjela sam gostoprimstvo na najneobičnijim mjestima. Ovo uključuje konferencijski stol u Florencu, Arizona, vijećnicu i sjedište vatrogasnog auta u Tomstonu, Arizona. Jednom sam bila trinaest sati nenamjerno zaključana u ledenoj sobi benzinske pumpe. Moj je smještaj bio miran i neometan, iako pomalo svjež!

Jednako dobro spavam u mekom krevetu ili na travi pokraj ceste. Ako dobijem hranu i sklonište, dobro. Ako ne, jednako sam sretna. Mnogo puta su mi potpuni stranci ponudili prenoćište. Kad nema gostoprimstva, uvijek postoje skladišta, željezničke stanice i cjelonoćna stajališta kamiona.

Sjećam se da mi je jedne večeri ponuđen kraljevski krevet u mondenom motelu, a sljedeće večeri mjesto na betonskom podu non-stop otvorene benzinske stanice. Jednako sam dobro spavala na oba mjesta. Nekoliko puta su prijateljski nastrojeni šerifi otključavali nezauzetu zatvorsku ćeliju.

Ako nema dostupnog skloništa, spavam u poljima ili pokraj ceste, s Bogom koji me čuva.

Mostovi uvijek pružaju zaštitu od nepogoda, kao i ruševni štagljevi i prazni podrumi napuštenih kuća. Često su kao nastambe poslužili kanali i velike cijevi. No jedno od meni najdražih mjesta za spavanje su veliki stogovi sijena na dostupnom polju po vedroj noći. Zvijezde su mi pokrivać.

Groblja su također prekrasna mjesta za provesti noć. Tiha su, trava je uvijek lijepo podšišana, i nitko vas nikad tamo ne gnjavi. Ne, ne gnjave vas duhovi umrlih. Ja im želim mir; oni shvaćaju. No, i izletnički stol na obližnjem odmorištu uz cestu, gomilica borovih iglica u grmlju ili jastuk od ponikle pšenice, također mogu poslužiti.

Jedno jutro, kad sam spavala u polju pšenice u Kansasu, probudila me jako glasna buka. Pogledala sam prema gore i ugledala kako mi se približava golemi kombajn. Odmah sam se otkotrljala nekoliko puta, pokušavajući se maknuti s puta njegovim rotirajućim oštricama.

Na svom hodočašću osjećam potpunu zaštitu. Bog je moj štit. Ne postoje nezgode u Božanskom planu, niti nas Bog zaboravlja. Nitko ne koraća tako zaštićeno kao onaj tko koraća skromno i bezbrižno, ispunjen velikom ljubavlju i velikom vjerom.

Sjećam se doba godine kad je noću postajalo jako hladno. Temperatura se spuštala ispod ništice, ali bi se zagrijavalo tijekom dana, tako da su dani bili vrlo ugodni. Bila je jesen i bilo je puno suhog lišća na zemlji. Bila sam usred šume i miljama daleko nije bilo grada. Spuštao se sumrak i bila je nedjelja. Netko je pokraj ceste odbacio debele nedjeljene novine - što ne bi trebali raditi, no ipak rade. Pokupila sam ih i skrenula s ceste i našla veliko zimzeleno stablo. Ispod njega bila je mala udubina u kojoj se skupilo nešto lišća. Nagurala sam dosta lišća u to udubljenje. Onda sam stavila nešto papira na to, a ostatak novina sam se pokrila. Kad sam se probudila ujutro, preko svega je pao debeli bijeli mraz, no zimzeleno drvo me je zaštitilo, a ja sam bila zaklonjena i topla u mom gnijezdu od lišća i papira. Ovo vam je savjet za slučaj da vas negdje ulovi noć.

Većina ljudi koje zanima odmor su ljudi koji rade stvari koje nisu pozvani raditi, i od kojih žele pobjeći na neko vrijeme. Ne mogu ni zamisliti da mi zatreba odmor od mog hodočašća. Tako je dobro putovati na jug u jesen, doživljavajući mirnu ljepotu doba berbe - a odmičući ispred mraza; uživajući u blještavoj ljepoti jesenjeg lišća - no putujući dalje prije nego su pometena sa stabala. Tako je dobro putovati na sjever s proljećem, i uživati u proljetnom cvijeću nekoliko mjeseci, umjesto nekoliko tjedana. Oba sam ova prekrasna iskustva doživjela u središtu države.

Tijekom 1.000 milja dugog hoda kroz New England (koji je započeo u Greenwichu, Connecticut, a završio u Burlingtonu, Vermont) išla sam prilično cik-cak, posjećujući ne samo velike gradove, nego i manja mjesta u koja sam bila pozvana. Krenula sam kad su jabuke procvjetale - hodala sam među njima dok su bile pune ružičastih pupova i dok su njihove snježnobijele latice otpadale. Završila sam među zrelim jabukama, koje su me opskrbile s nekoliko ukusnih obroka. U međuvremenu sam imala gozbu slasnih divljih jagoda i kupina i borovnica.

Širom zemlje vidjela sam mnoge super autoputove u izgradnji, i primijetila sam da te superceste često jure u doline, probijajući se kroz planine, a ponekad idu i ispod rijeka. Drago mi je da sam na svom hodočašću obično slijedila stare ceste koje su se penjale na planine. Kakvi prekrasni vidici nagrađuju one koji se uspnu na vrhunce: ponekad pogledi na gradove i ceste kojima sam hodala ili kojima ću hodati, ponekad pogledi na doline pokrivena poljima i vrtovima. Znam da je ovo doba efikasnosti i da su super autoceste mnogo brže, ali se ipak nadam da će uvijek biti slikovitih cesta. Cesta koje se penju planinama.

Ljudi me ponekad pitaju kako provodim praznike, osobito Božić. Mnoge sam od njih provela hodajući. Mnogi kreću na put za praznike, tako da je to dobro vrijeme za susrete s ljudima. Sjećam se jedne božićne noći kad sam spavala pod zvijezdama. Jedan je planet bio tako sjajan da ga je samo malo mašte moglo pretvoriti u Betlehemsku

zvijezdu. Sljedeći dan, po temperaturi od 80 stupnjeva Farenheita, ušla sam u New Orleans u kojem su na Božić poinsetije bile u punom cvatu - i našla neke drage, nove prijatelje.

Jedan sam Božić provela u Forth Worthu, Teksas, gdje su tornjevi i visoke zgrade bile ocrtane nizovima sijalica u boji pokazujući mi, dok sam ulazila u grad, nezaboravnu sliku. Taj sam dan dobila dobrodošli dar u slobodnom vremenu, u kojem sam mogla odgovoriti na svu nakupljenu poštu.

Ljudi me ponekad pitaju ne osjećam li se usamljeno za vrijeme praznika. Kako se mogu osjećati usamljno kad živim sa stalnom sviješću o Božjoj prisutnosti? Volim i uživam se družiti s ljudima, no kad sam sama, uživam biti sama s Bogom.

Hranu i gostoprimstvo su mi u prvim godinama najčešće nudili ljudi koje nisam poznavala. Prihvaćala sam sve kao dar poslan iz Božje ruke. Jednako sam zahvalna za stari kruh koji sam dobila u kući useljenika, kao i za raskošan objed kojim me je u glavnoj blagovaonici hotela Waldorf Astoria počastila bogata prijateljica.

Znate, kad potpuno predate svoj život Božijoj volji - ako je vaš poziv da hodate u vjeri - otkrit ćete da vam čak i potrebna hrana i sklonište dolaze jako jednostavno. Sve, pa čak i materijalne stvari su vam dane. A dane su mi i neke čudesne stvari, koje me još uvijek iznenađuju.

Prvi put sam išla na Aljasku i Havaje, zahvaljujući prekrasnom daru dragog prijatelja. Nekolicina prijatelja me zamolila da razmislim o tome da vodim turneju tamo, pa sam i vodila jednu na Aljasku u ljeto 1979. a drugu na Havaje u ljeto 1980. Organizirala sam turneje tako da budu obrazovna i nadahnjujuća iskustva za sve sudionike. Živjeli smo jednostavno i lako smo putovali.

Nisam baš bila besposlena u tim našim dvjema najnovijim državama. Osim što sam pokazivala okolicu svojim prijateljima, puno sam razgovarala s grupama i na radiju. Neki su od tih prijatelja htjeli iskusiti kako izgleda život hodočasnika, i mislim da jesu. Bio mi je užitak podijeliti s njima doživljaj tih prekrasnih mjesta.

Ispričat ću vam još jednu stvar koja se dogodila: planirajući raspored za Sjevernu i Južnu Dakotu, znala sam da ću morati prekinuti

moj raspored u Sjevernoj Dakoti zbog turneje na Havajima. Znala sam da će to biti u Bismarcku, te da će mi trebati oko tjedan dana stopiranja natrag do Los Angelesa, i pomislila sam: 'O, otpada mi tjedan dana u Sjevernoj Dakoti i još tjedan u Južnoj. A mogla bih tako dobro iskoristiti to vrijeme.' I nekako u vrijeme dok sam razmišljala o svemu tome, dobila sam pismo u kojem mi je netko ponudio plaćeni let od i do Bismarcka. Činilo se gotovo poput čuda da se to dogodilo. A bilo je to, naravno, nešto što sam trebala. Ne primam ništa što mi ne treba, no trebalo mi je vrijeme u Sjevernoj i Južnoj Dakoti. Bio je to prekrasan dar, koji sam primila, i za koji sam vječno zahvalna.

Dakle, čak su i materijalne stvari osigurane.

Objašnjavala sam jednom novinaru jedanput kako jednostavno razgovaram s ljudima, a oni me nakon nekog vremena upitaju bi li jela. On je odvratio da je razgovarao s ljudima mjesecima, čak i godinama, a najviše što su mu ponudili bio je sendvič. Odgovorila sam mu: 'Ali vi niste hodočasnik mira.'

Jednom je šesnaestogodišnji meksički dječak, koji me je čuo na radiju, dotrčao dok sam prolazila pokraj njegove kuće i uzbuđeno me pozvao da prenoćim. Njegova je obitelj živjela u siromašnoj nadničarskoj kućici, ali sjećam se da su se ponašali prema meni kao prema počasnom gostu. Nakon večere od tortilja i graha, obitelj je odmotala njihov jedini tepih i postavila ga kao plahtu na njihov jedini krevet. Ujutro su me prije odlaska ponovo nahranili ukusnim obrokom tortilja i graha.

Prolazeći kroz Memphis, dok sam bježala pred divljim nevremenom, nabasala sam pod drvenu nadstrešnicu jednosobne kućice. Crna mi je obitelj milostivo ponudila gostoprimstvo za tu noć. Njihova toplina pristajala je uz pećicu na drva koja je zagrijavala njihov skromni dom. Podijelili su sa mnom njihovu skromnu hranu koja se sastojala od kukuruznog kruha i vode, navečer i ujutro. Svi smo spavali na golom, dobro oribanom podu. Nikad neću zaboraviti iskrenost njihova gostoprimstva.

Jednog sumornog i hladnog jutra u Oklahomi, student mi je dao svoje rukavice i omotao mi svoj šal oko vrata. Te mi je noći, kad je temperatura pala ispod ništice, indijanski par ponudio sklonište.

Jednom su me upozorili da ne idem u Georgiju - i osobito ne u Albany, Georgija, gdje je bilo zatvoreno četrnaest mirovnih aktivista. Međutim, moram reći da nisam naišla ni na koga tko bi bio neljubazan. Zapravo, gostoljubivost je bila veća od prosječne.

Pripadnici manjina koje sam sretala, uzimali su zdravo za gotovo da ih neću diskriminirati. Kad bi pročitali *Peace Pilgrim* na mojoj tunici, činilo se da mi vjeruju. Nisu oklijevali da zastanu i porazgovaraju. Govorila sam u mnogim manjinskim crkvama, a nekolicina je svećenika čitala moju poruku svojim pastvama.

Ja, naravno, volim svakoga koga sretnem. A kako i ne bih? U svakome je Božja iskra. Ne zanima me rasno ili etničko podrijetlo, niti boja nećije kože; svi ljudi mi izgledaju poput nepomućeg svjetla! U svim stvorenjima vidim Božji odraz. Svi su mi ljudi rođaci - meni su ljudi prekrasni!

Mi, stanovnici ovoga svijeta, trebamo pronaći načine da se upoznamo - jer ćemo tada shvatiti da su naše sličnosti puno veće od naših razlika, koliko god da nam se razlike mogu činiti velikima. Svaka stanica, svako ljudsko biće, jednako je važno i čeka ga posao za odraditi u ovom svijetu.

POGLAVLJE 5

Živjeti jednostavnim životom

Pojednostavljanje života jedan je od koraka ka unutarnjem miru. Postojana jednostavnost stvorit će unutarnju i vanjsku blagodat koja unosi harmoniju u život. Za mene je to počelo otkrićem besmislenosti posjeda koji prelazi moje trenutne i neposredne potrebe. Onog trenutka kad sam svela svoj život na razinu potreba, počela sam osjećati prekrasnu harmoniju između mog unutarnjeg i vanjskog blagostanja, između duhovnog i materijalnog blagostanja.

Neki ljudi misle da je moj život posvećen jednostavnosti i služenju strog i bez radosti, no oni ne poznaju slobodu jednostavnosti. Svaki trenutak mog života zahvalna sam Bogu za veliko bogatstvo koje me je zapljusnulo. Moj je život dobar i ispunjen, iako nikad pretrpan. Ako vam je život pretrpan, tada činite više nego što se od vas zahtijeva da učinite.

Moj je život bio zaglibio; bila sam pohlepna prije nego sam napravila svoj zavjet jednostavnosti: Neću prihvatiti više od onoga što trebam, dok drugi u svijetu imaju manje nego što trebaju.

Možda i vi živite životom u kojem imate previše stvari. Kad pojednostavite svoj život, sigurna sam da ćete se osjećati isto tako slobodni kao i ja. Ako je vaš motiv davanje, tada će vam biti dano sve što trebate.

U mom su životu, ono što želim i ono što trebam potpuno identični. Sve što prelazi moje potrebe postaje tegobno. Ne možete mi dati ništa što mi ne treba. Bez novca sam, no imam poteškoća to i ostati. Nekolicina mi je mojih dobronamjernih, imućnih prijatelja ponudila veliku svotu novca, koju sam, naravno, odbila.

Razgovarala sam s osobom koja je smatrala da sam zakinuta za neke od životnih 'užitaka'. Međutim, nijedna od stvari koje ne koristim ili ne radim, nisu mi oduzete. Ja sam ih jednostavno isključila kad sam izabirala harmoničan život. Jednostavno nisam bila za njih zainteresirana.

Ne robujem udobnosti i ugodnosti. Ne bih bila hodočasnica da je drugačije. Mi možemo dopustiti lažnim vjerovanjima da upravljaju našim životima i zarobljavaju nas. Većina ljudi ne želi biti slobodna. Radije će se tužiti i gundati kako je nemoguće odustati od različitih njihovih porobljenosti vlasništvom, hranom, pićem, pušenjem, i tako dalje. Ne radi se o tome da oni ne mogu odustati od toga - oni zapravo ne žele odustati od svega toga.

Naše tjelesne potrebe donekle ovise o klimatskim uvjetima u kojima živimo, zdravstvenom stanju i slično. Općenito trebamo sklonište koje će nas štiti od prirodnih elemenata; vatru, pokrivač, nešto odjeće zbog topline; čisti zrak i vodu i dovoljno hrane za održavanje. Postoje dakako i potrebe koje prelaze tjelesne. One obično ne zahtijevaju puno trošenja novca, iako ne mora uvijek biti tako. Na primjer, postoje ljudi čiji život nije potpun ako ne mogu slušati dobru glazbu ili svirati neki glazbeni instrument. Iako se mogu dati neke preporuke za jednostavan život, pojednostavljivanje života je individualan problem svakog od nas.

Prije četrdeset godina shvatila sam da novac i stvari ne mogu učiniti ljude sretnima. I to se potvrdilo mnogo puta. Srela sam mnoge milijunere. Svi su imali jednu stvar zajedničku. Nitko od njih nije bio sretan. Pomislite samo na Howarda Hughesa s njegovih 2,5 milijardi dolara. Kažu da je bio najbjeđnije prestravljeno stvorenje koje si možete zamisliti! Poznajem ženu koja je naslijedila 4,5 milijuna dolara. To joj je uništilo život. Zato što je uvijek bila darežljiva osoba, željela je smisljeno upotrijebiti taj novac. Međutim, otkrila je da je to teret za nju. Bila bi puno bolje da nije imala taj novac.

Shvatila sam da ako nemate dovoljno, nećete biti sretni. Niti ste sretni ako imate previše. Najsretniji su oni koji imaju dovoljno, ali ne previše.

Sjećam se jedne postarije gospođe. Teško je radila i uvijek se žalila. Konačno sam joj rekla: 'Zašto za ime Božje radite tako naporno, kad morate uzdržavati samo sebe?' A ona je rekla: 'Ali ja moram plaćati najamninu za peterosobni stan.' 'Peterosobni stan!' odgovorila sam. 'Ali vi ste sami na svijetu. Ne biste li sretno živjeli u jednoj sobi?' 'O da,' odgovorila je, 'ali ja imam namještaj za pet soba.' Ona je zapravo radila kao crv da bi osigurala odgovarajući dom za to pokućstvo! I to se događa cijelo vrijeme. Sve što mogu reći je, ne dopustite da se to dogodi i vama.

Zbog zauzetosti materijalnim, često propuštamo najbolje stvari u životu, koje su besplatne.

Nepotrebno vlasništvo je nepotreban teret. Ako ga imate, morate se brinuti o njemu.

Ispričat ću vam o još jednoj ženi. Bila je oslobođena, iako ne baš na najbolji način. Vidala sam j povremeno, a ovo se dogodilo oko mjesec dana nakon što je njena golema kuća, u kojoj su ona i njen muž živjeli sami otkada su njihova djeca odrasla, izgorjela do temelja, dok su oni bili vani. Izgubili su sve, osim odjeće koju su imali na sebi. Sjećajući se koliko je bila vezana za tu veliku kuću, unatoč tome što joj je bilo teško brinuti se o njoj, počela sam joj govoriti utješne riječi. No, ona mi je odvrtila: 'Ne morate me tješiti! Da ste mogli, možda ono jutro poslije, ali ne sada. Pomislite samo, nikad više neću morati čistiti ono potkrovlje. Nikad više neću morati čistiti one ormare za odjeću. Nikad više neću morati čistiti onaj podrum! Nikad se nisam osjećala tako slobodna. Osjećam kao da počinjem iznova živjeti!'

Ona i njezin muž živjeli su u ugodno prostranom stanu i, zaista sam sigurna da su doživjeli prekrasan osjećaj slobode. No, ne bi li bilo bolje da su naučili davati i da su podijelili svoje viškove onima kojima je trebalo? Tada bi bili blagoslovljeni dajući, a drugi bi bili blagoslovljeni primajući. No, u svakom slučaju, bila je to situacija koja ih je oslobodila.

Ako ste slobodni, preporučujem vam pješaćenje po planinarskim stazama u divljini. Tako je nadahnjujuće cijeli dan hodati po suncu i spavati cijelu noć pod zvjezdama. Kakvo prekrasno iskustvo jednostavnog, prirodnog života. Budući nosite hranu za sebe, opremu za spavanje, itd. na svojim leđima, brzo shvatite da su nepotrebne stvari samo nepotreban teret. Uskoro shvatite što je bitno u životu - kao toplina kad vam je hladno, suho mjesto u kišnom danu, najjednostavnija hrana kad ste gladni, čista hladna voda kad ste žedni. Uskoro stavite materijalne stvari na njihovo pravo mjesto, shvaćajući da su one tu da bi ih koristili, no, rješavajući ih se kad više nisu upotrebljive. Brzo iskusite i naučite cijeniti veliku slobodu jednostavnosti.

Od svibnja do listopada 1952., prije hodočašća, pješačila sam 2.000 milja u Apalačkom gorju, od Georgije do Mainea, s 500 dodatnih milja usputnih izleta do osobito lijepih mjesta.

Živjela sam cijelo vrijeme vani, opskrbljena samo parom dugih i kratkih hlača, jednom majicom i puloverom, tankim pokrivačem i dvostrukim plastičnim plahtama u koje sam povremeno stavljala lišće. Nisam baš uvijek bila potpuno suha i topla, ali sam cijelo vrijeme uživala. Moj jelovnik, ujutro i navečer, bile su dvije nekuhane šalice zobnih pahuljica namočenih u vodi i zaslađene smeđim šećerom; a u podne dvije šalice dvostruko snažnog mlijeka u prahu, s dodatkom bilo koje vrste bobica, lješnjaka ili jestivog bilja koje sam našla u šumi.

Ovaj me očvršćujući proces temeljito pripremio za moje hodočašće. U usporedbi s tim, hodanje uz autoput činilo se lakim.

Tako je dobro jesti ukusno i zrelo voće ubrano sa stabla i svježe i hrskavo povrće iz polja. I kako bi bilo dobro da se poljoprivreda budućnosti usredotoči na nekorištenje otrovnih tvari, poput zaprašivača, tako da hrana može ići direktno s polja na stol.

Jedno sam jutro doručkovala borovnice pokrivene rosom, skupljajući ih s grmlja dok sam putovala kroz planine Nove Engleske. Mislila sam na moja bližnja ljudska bića koja jedu razne vrste prerađene i začinjene hrane, i shvatila sam da, kad bih mogla birati između sve hrane ovog svijeta, ne bih mogla izabrati ništa bolje od borovnica pokrivenih rosom.

U proljeće i ljeti kad su dani dugi, tako je dobro ustati sa suncem i ići na spavanje sa suncem. U jesen i zimi kad su dani kraći, možete uživati u dijelu noći. Sklona sam vjerovati da u zraku postoji tvar, koju proizvodi sunce, i koja nestaje nakon zalaska sunca, a može se apsorbirati samo dok spavate. Meni odgovara spavati od devet do pet.

Tako je dobro raditi na bodrećem svježem zraku pod suncem koje daje život, usred nadahnjujućih ljepota prirode. Mnogo je onih koji to prepoznaju, poput mladića kojeg sam srela, čiji je život bio prekinut mirnodopskom vojnom službom. Dok je bio odsutan, njegov otac, lošeg zdravlja, nije bio u stanju održavati farmu, pa ju je prodao. Mladić je onda odlučio godinama raditi neugodan posao, da bi skupio novac i kupio drugu farmu. Tako je dobro zarađivati za život pomažući biljkama da rastu, kako bi ljude opskrbili hranom. Drugim riječima, tako je dobro zarađivati za život konstruktivno doprinoseći društvu u kojem živite - svi bi trebali, a u zdravom društvu svi i hoće.

Moja je odjeća najudobnija kao i najpraktičnija moguća. Odjevena sam u mornarsko plave hlače i majicu dugih rukava, pokrivenu mojom ispisanom tunikom. Uz cijeli rub moje tunike, i sprijeda i straga, podvijeni su i zašiveni okrajci koji služe kao džepovi. U njima se nalazi sve moje vlasništvo: četka za kosu, četkica za zube, kemijska olovka, zemljopisna karta, nekoliko primjeraka moje poruke i moja pošta.

Tako možete vidjeti zašto odgovaram na pisma brže od većine - to održava moje džepove prazne. Moja je uzrečica: *Svaki se gram osjeća!* Ispod moje gornje odjeće, nosim par kratkih hlača i majicu kratkih rukava - tako da sam uvijek spremna za osvježavajuće kupanje, ako nađem na rijeku ili jezero.

Jedan dan kad sam nakon kupanja u čistom planinskom jezeru obukla svoju jednostavnu odjeću, pomislila sam na one koji imaju pune ormare odjeće o kojoj se moraju brinuti, i koji nose tešku prtljagu sa sobom kad putuju. Zapitala sam se zašto se ljudi žele toliko opteretiti, i osjetila sam se predivno slobodnom. To sam ja i cjelokupno moje vlasništvo. Pomislite kako sam slobodna! Ako želim putovati, jednostavno ustanem i krenem. Nema ničega da me sputava.

Jedan komplet odjeće je dovoljan. To je sve što imam, otkako sam krenula na hodočašće 1953. A ja se dobro brinem o svojim stvarima. Uvijek mogu pronaći labor u javnom odmorištu ili obližnji

potok da operem svoju odjeću, a još je jednostavnije osušiti je: samo je odjenem i pustim da sunčeva energija isuši svu vlagu.

Svoju kožu perem samo vodom; sapun isušuje prirodna ulja. Kao i kozmetika i kreme koje većina žena koristi.

Jedina obuća koja mi treba je jeftini par plavih tenisica, koje imaju mekanu tkaninu odozgo i mekani gumeni džon. Koristim jedan broj veće, tako da mogu micati prstima. Osjećam se slobodna kao da sam bosa! A jedan par mi obično traje 1.500 milja. Nosim par mornarsko plavih čarapa. Postoji razlog zbog kojeg sam odabrala plavu boju moje odjeće - to je vrlo praktična boja, ne prlja se brzo, a plava boja predstavlja mir i duhovnost.

Nikad ne odbacujem nijedan komad odjeće dok ne bude iznošena do neupotrebljivosti. Jednom kad sam se spremala otići iz grada, jedna mi je gostioničarka rekla: 'Peace, primijetila sam da vam treba popraviti cipele, i ponudila bih vam da ih popravim, no o šivanju znam taman toliko da znam da ih se više ne može popraviti.' Odgovorila sam joj: 'Dobro je da ja znam tako malo o šivanju, da ne znam da se ne mogu popraviti - pa ću ih zašiti.'

Prvih sam nekoliko godina koristila plavi šal i plavi pulover kad je bilo prohladno vrijeme, no vremenom sam ih odbacila kao ne zaista nužne. I sada sam toliko prilagođena na promjene temperature, da nosim istu odjeću ljeti i zimi, unutra i vani.

Poput ptica ljeti migriram na sjever, a zimi na jug. Ako želite razgovarati s ljudima vani, morate biti tamo gdje je vrijeme ugodno, jer inače ljudi neće biti vani.

Kad temperature narastu, a sunce postane vruće, ništa nije više dobrodošlo od sjene. Sjena stabla je osobito svježja, no, osim ako se ne radi o velikom stablu, nužno se micati da biste ostali u sjeni. I oblaci pružaju sjenu, dok plove preko sunca. Stijena pruža ono što zovem duboka sjena; kao i klupa u rano jutro ili kasnije popodne. Ponekad je i sjena grmlja poželjna, kao i ona stoga sijena. I stvari koje je čovjek napravio, pružaju sjenu. Naravno zgrade, ali i znakovi koji narušavaju krajolik, pružaju sjenu. Kao i mostovi, koji pružaju i zaklon pred kišom. Može se, naravno, nositi šešir ili kišobran. Ja ne koristim nijedno od toga. Kad me je jednom novinar upitao imam li možda kišobran na sklapanje u svojim džepovima, rekla sam mu: 'Neću se otopiti. Moja je koža nepropusna. Ne brinem se o sitnim neudobnostima.' No, ponekad koristim komad kartona za zaštitu od sunca.

Kad je vruće mislite na vodu, mada sam otkrila da, ako ne jedem ništa osim voća, nisam žedna cijeli dan. Naše su fizičke potrebe tako jednostavne.

Nakon prekrasnog boravka u divljini, sjećam se šetnje kroz ulice grada koji je neko vrijeme bio moj dom. Bilo je popodne. Stotine uredno odjevenih ljudskih bića blijedih ili našminkanih lica žurno su koračali u prilično urednim redovima ka i od svojih radnih mjesta. Ja sam, u svojoj izbljedjeloj majici i dobrano iznošenim hlačama, hodala među njima. Gumeni džonovi mojih mekih platnenih tenisica bešumno su se kretali uz topot dotjeranih, čvrstih cipela s potpeticama poput štaka. U siromašnijem dijelu grada su me tolerirali. U bogatijem dijelu neki su se pogledi činili pomalo zapanjeni, a neki su bili prezirni.

Dok smo hodali, nama s obje strane bile su izložene stvari koje možete kupiti ako želite ostati u urednim redovima dan za danom, godinu za godinom. Neke su stvari bile više ili manje korisne, a mnoge su bile čisto smeće. Neke su pokušavale biti lijepe, mnoge su bile napadno ružne. Tisuće su stvari bile izložene - a ipak, moji prijatelji, nedostajale su najvrednije. Nije bila izložena sloboda, ni zdravlje, ni sreća, niti mir u duši. Da biste zadobili te stvari, dragi prijatelji, možda i vi trebate pobjeći iz urednih redova i riskirati da vas prezirno promatraju.

Ja mogu svijetu izgledati jako siromašna, hodajući bez novčića i noseći u svojim džepovima moj jedini materijalni imetak, no ja sam zaista vrlo bogata blagoslovima, koje ne može kupiti nikakav novac - zdravljem i srećom i unutarnjim mirom.

Jednostavan život je život svet.
Manje borbe, a puno više mira.
O, kakve sam divne istine otkrila -
Uspjela mi djela, koja su prije propala.
O, kako život prekrasan može biti,
ti divna jednostavnosti.

POGLAVLJE 6

Rješavanje životnih problema

Smisao problema je da nas natjeraju na poštivanje Božjih zakona, koji su određeni i ne mogu se mijenjati. Mi imamo slobodnu volju da ih poštujemo ili ne poštujemo. Poštivanje će donijeti harmoniju, a nepoštivanje će donijeti još problema.

Na sličan se način, kad društva postanu neharmonična, razviju društveni problemi. Kolektivni problemi. Njihova je svrha da gurnu cijelo društvo ka harmoniji. Pojedinci mogu otkriti da mogu rasti i učiti ne samo rješavajući osobne probleme, nego isto tako učiti i rasti rješavajući kolektivne probleme. Često kažem da sam iscrpila sve osobne probleme, a onda se s vremena na vrijeme negdje pojavi neki maleni. Iako ga teško mogu shvatiti kao problem, jer izgleda tako beznačajno. Zapravo, sada u potpunosti želim rasti i učiti pomažući riješiti kolektivne probleme.

No, postojala su vremena kad sam mislila da je suočavanje s problemima neugodno. Pokušavala sam ih se otresti. Pokušavala sam ih uvaliti drugima da ih riješe za mene. No, ta su vremena davno prošla. Bio je to veliki dan u mom životu kada sam otkrila prekrasnu svrhu problema. Da, oni imaju divnu svrhu.

Neki ljudi priželjkuju život bez problema, no ja ne bih nikad poželjela takav život nikome od vas. Ono što vam želim je velika unutarnja snaga da smisleno riješite svoje probleme i rastete. Problemi su iskustva učenja i rasta. Život bi bez problema bio golo postojanje, bez mogućnosti za duhovni rast.

Jednom sam sreća ženu koja zaista nije imala problema. Gostovala sam u kasnoj noćnoj radioemisiji u New Yorku. Ta je žena nazvala stanicu želeći me pozvati u svoj dom. Namjeravala sam provesti noć na autobusnoj stanici, pa sam rekla u redu. Poslala je svog vozača po mene, i našla sam se u domu milijunera, razgovarajući sa sredovječnom ženom koja je izgledala poput djeteta. Bila je tako nezrela, i ja sam se čudila toj nezrelosti dok nisam shvatila da je ta žena bila zaštićena od svih problema skupinom slugu i odvjetnika. Nikad se nije uhvatila ukoštac sa životom. Nije imala problema uz koje bi rasla, i zato i nije rasla. Problemi su prerušeni blagoslovi!

Ako bih rješavala probleme za druge, oni bi stagnerali, nikad ne bi rasli. Bila bi to velika nepravda prema njima. Moj pristup je da pomognem s uzrocima, a ne s posljedicama. Kad pomažem drugima, činim to pobuđujući u njima inspiraciju da sami rade na problemima. Ako date čovjeku obrok, nahranili ste ga taj dan - ali ako ga naučite kako da uzgaja hranu, nahranili ste ga za cijeli život.

Zahvaljujući ispravnom rješavanju problema, mi duhovno rastemo. Nikad nam nije dana teškoća za koju nemamo snage da je prevladamo. Ako je velik problem pred vama, to znači da imate veliku unutarnju snagu da riješite veliki problem. Uistinu ne postoji ništa zbog čega treba biti obeshrabren, jer su teškoće prilike za unutarnji rast, i što je veća teškoća to je veća prilika za rast.

Teškoće s materijalnim stvarima često dolaze da nas podsjetu da se trebamo usredotočiti na duhovne stvari umjesto materijalnih. Ponekad tegobe s tijelom dolaze da nam pokažu da je tijelo prolazna odjeća, dok je stvarnost neuništiva bit koja pokreće tijelo. Kad smo u stanju reći: 'Hvala Bogu za probleme koji su poslani za naš duhovni rast', tada više nemamo problema. Tada su problemi postali mogućnosti.

Ispričat ću vam priču o ženi koja je imala osobni problem. Nепrestano je živjela u bolovima. Bilo je to nešto u njenim leđima. Još je uvijek mogu vidjeti kako namješta jastuke pokušavajući smanjiti

jaki bol u leđima. Bila je prilično ogorčena svim tim. Razgovarala sam s njom o prekrasnoj svrsi koju imaju problemi u našim životima, i pokušala sam je potaknuti da razmišlja o Bogu umjesto o svojoj bolesti. Izgleda da sam u nekoj mjeri bila uspješna, jer je ona kad je išla spavati sljedeću noć, mislila o Bogu.

'Bog smatra mene, malu mrvicu prašine, tako važnom da mi šalje baš prave probleme uz koje ću rasti', počela je misliti. I okrenula se Bogu i rekla: 'O dragi Bože, hvala ti za ovaj bol kroz koji mogu narasti bliže tebi.' I onda je bol nestao i nikad se više nije vratio. Možda je to značenje uzrečice: 'Budi zahvalan na svemu.' Možda bismo češće trebali moliti molitve zahvalnosti za naše probleme.

Molitva je koncentracija pozitivnih misli.

Mnogi su obični problemi uzrokovani pogrešnim pristupom. Ljudi se smatraju središtem svemira i procjenjuju sve kao da se odnosi na njih. Prirodno je da nećete biti sretni na takav način. Možete biti sretni samo ako vidite stvari iz ispravne perspektive: Bogu su sva ljudska bića jednako važna i imaju posao za odraditi u božanskom planu.

Dat ću vam primjer žene koja je imala teškoće pronaći što je njen posao u božanskom planu. Bila je u ranim četrdesetima, neudana i radeći da bi preživjela. Mrzila je svoj posao toliko da se razboljela, i prva stvar koju je učinila bilo je da je otišla psihijatru, koji je rekao da će je prilagoditi njenom poslu. Pa se nakon nekih promjena ona vratila na posao. No, još je uvijek mrzila svoj posao. Ponovo se razboljela i došla je k meni. I ja sam ju upitala što je njen poziv, a ona je rekla: 'Ja nisam pozvana da išta učinim.'

To nije bila istina. Ono što je ona zapravo mislila bilo je da ne zna što je njen poziv. Pa sam je upitala što voli raditi, jer ono što je vaš poziv radit ćete tako lako i uživajući, kao što ja hodočastim. Otkrila sam da voli raditi tri stvari. Voljela je svirati klavir, ali nije bila dovoljno dobra da time zarađuje za život. Voljela je plivati, ali nije bila dovoljno dobra da bude instruktorka plivanja, i voljela je aranžirati cvijeće.

Pronašla sam joj posao u cvjećarnici, tako da je mogla zarađivati za život radeći sa cvijećem. Rekla je da bi to radila besplatno. No, upotrijebili smo i druge sposobnosti. Zapamtite, ona je trebala više

od preživljavanja. Trebale su joj druge stvari. Plivanje joj je postalo vježba. Ono se dobro uklapa u svjestan način života. Sviranje klavira postalo je njen put služenja. Otišla je u dom umirovljenika i tamo ljudima svirala stare pjesme. Navela ih je da pjevaju, i bila je dobra u tome. S te tri stvari ta je žena izgradila tako lijep život. Postala je vrlo privlačna žena i udala se nakon godinu i nešto. I dalje je nastavila živjeti na taj način.

Poznajem drugu ženu koja se zatvorila u svoju sobu i provela tamo poprilično vremena. Otišla sam je posjetiti i odmah sam mogla reći na osnovi crta njezina lica i njezine napetosti, da se nije radilo o tjelesnom uzroku. I mislim da nisam razgovarala s njom duže od pet minuta, kad mi je počela pričati sve o tome kako je njena sestra bila zla prema njoj. Po načinu na koji je to pričala, znala sam da je tu priču ispričala mnogo puta, neprestano obnavljajući u svojoj glavi ogorčenost svojom sestrom. Pokušala sam joj objasniti da tek kad bi oprostila, i tražila oprost, mireći se sa svojom sestrom, mogla bi utjecati na poboljšanje svog zdravlja. 'Uh,' rekla je. 'Radije ću umrijeti. Nemate pojma kako je ona zla.' I situacija je ostala nepromijenjena neko vrijeme.

No, rano jednog jutra ova je žena napisala prekrasno i nadahnjujuće pismo svojoj sestri, koje mi je pokazala. (Trebà reći da ima nešto prekrasno u zori. Zalasci su dobri također. Jedino, u sumrak su svi obično budni i žure se i vrzmaju naokolo. U zoru su svi većinom usporeni ili spavaju, i mnogo su harmoničniji kad spavaju. Zato je zora dobro vrijeme za duhovne stvari.) Odmah sam otišla u grad i poslala to pismo, prije nego se ona predomisli. Kad sam se vratila, ona se već predomislila - tako da je bilo dobro da sam poslala pismo! Malo se brinula, no uskoro je dobila pismo od sestre, kojoj je bilo jako drago da će se pomiriti. I da znate, taj isti dan kad je stiglo pismo, žena je živnula i ustala iz kreveta, a posljednje što sam vidjela bilo je kako se radosno sprema za susret sa sestrom.

Ima nešto u onoj staroj izreci da mržnja povređuje mrzitelja, a ne ono što mrzi.

Neki ljudi provedu manje vremena izabirući životnog partnera, nego izabirući auto. Jednostavno ulete u te odnose.

Nitko ne bi trebao zasnivati obitelj ako nije pozvan za to onoliko koliko sam ja pozvana da hodam hodočašće. Inače će se dogoditi tragedija. Sjećam se žene koja se nije slagala sa svojim mužem i mogla sam vidjeti da nemaju ništa zajedničko. Konačno sam je upitala: 'Zašto si se, za ime Božje, uopće udala za tog čovjeka?' A ona je odgovorila: 'Sve su se moje prijateljice udale i on je u to vrijeme bio najbolji kojeg sam mogla naći.' To se događa cijelo vrijeme. Čudite li se zašto je toliko rastava? Ljudi zasnivaju obitelj, a nisu pozvani za to.

Emocionalna vezanost može biti strašna. Dok sam radila s ljudima koji su imali probleme, često se radilo o nekoj vrsti emocionalne vezanosti koju je očigledno trebalo prekinuti. Ispričat ću vam priču o šesnaestogodišnjoj djevojčici. Danas je ona vjerojatno sretno udana za nekog drugog. Uvijek kažem da vrijeme liječi sve rane, no u to je vrijeme ona mislila sa će joj srce puknuti jer se njezin dečko oženio drugom. Iako joj je bilo teško proći kroz sve to, nakon nekog vremena bila je stanju gledati na sve filozofski. Za to je potrebno vrijeme. Zapravo, ljudi se ponekad brže oporave od smrti voljene osobe, nego kad ih voljeni ostave.

O zabrinutosti

Proživi ovaj dan! Jučer je samo san, a sutra je tek predodžba, samo na dobar način proživljen danas čini prošlost sretnim snom, a sutrašnjicu predodžbom nade. Nikad ne očajavaj zbog prošlosti ili se brini zbog budućnosti. Proživi ovaj dan i proživi ga dobro.

Zabrinutost je navika. Ona je nešto čega se možemo osloboditi. Ja to zovem otpuštanjem navike zabrinutosti. Postoje tehnike koje pomažu. Razgovarala sam s nekolicinom prekrasnih crkvenih ljudi i otkrila da se još uvijek brinu. To je potpun gubitak vremena i energije. Ako ste osoba koja se moli s vjerom, odmah ćete i automatski, u molitvi prenijeti Bogu to oko čega ste zabrinuti i ostaviti to u Božjim rukama - najboljim mogućim rukama. Ova je tehnika izvrsna. U početku ćete se možda morati vraćati Bogu mnogo puta, dok ne

razvijete naviku (koju sam ja razvila) da uvijek učinite sve što je u vašoj moći u dotičnoj situaciji, a sve ostalo ostavite sigurno u Božjim rukama.

Koliko često se brinete zbog sadašnjeg trenutka? Sadašnjost je obično u redu. Ako ste zabrinuti, obično očajavate zbog prošlosti koju ste odavno trebali zaboraviti, ili ste pak prestrašeni zbog budućnosti koja još nije stigla. Obično preskačemo sadašnji trenutak, koji je jedini trenutak koji je Bog dao svakome od nas da ga proživimo. Ako ne živite u sadašnjem trenutku, tada nikad niti ne živite. A ako živite sadašnji trenutak, obično niste zabrinuti. Za mene je svaki trenutak nova i prekrasna mogućnost da služim.

O bijesu

Spomenut ću ovdje nekoliko drugih navika. Jedna od njih je navika bijesa. Velika je energija u bijesu. Ponekad se naziva energija bijesa. Ne potiskujte je: to će vas povrijediti iznutra. Ne prepuštajte joj se: to neće samo povrijediti vas iznutra, nego može prouzročiti potres u vašoj okolini. Ono što možete učiniti je preobraziti bijes. Upotrijebite tu nevjerojatnu energiju konstruktivno na obavezu koju treba izvršiti, ili pak vježbajući, što će vam činiti dobro.

Najbolji način da vam pričam o tome je da vam kažem što su neki ljudi zaista učinili. Na primjer, jedna je žena oprala sve prozore u kući, druga je žena usisavala kuću, bez obzira da li je bilo potrebno ili ne, a sljedeća je pekla kruh - krasan integralni kruh. A još jedna bi sjela i svirala klavir: u početku divlje marševe, onda bi se smirila i svirala nježne stvari poput napjeva i uspavanki, tada sam znala da je sve u redu.

Znam čovjeka koji bi uzimao svoju ručnu kosilicu za travu. Zapamtite, ručna kosilica nema motor. Možda nikad niste vidjeli takvu! I onda bi kosio svoju ogromnu tratinu. Boravila sam u susjedstvu. I onda je jedan dan došao posuditi susjedovu motornu kosilicu. Razgovarala sam s njim o tome i on mi je rekao: 'Oh, bez energije bijesa ne bih nikad pokosio tu veliku tratinu s ručnom kosilicom.' Vidite, to je zaista ogromna energija.

A tu je i čovjek koji je spasio svoj brak. On je imao tako težak karakter da ga je njegova mlada žena kanila napustiti i odvesti sa sobom dvoje male djece. I on je rekao: 'Moram nešto učiniti.' I jest.

Kad god bi osjetio da nailazi napad bijesa, umjesto da, kao što je običavao prije, počne bacati stvari po cijeloj kući, izašao bi van trčati. Krug za krugom oko kvarta, dok ne bi ostao bez daha, a sva energija bila ispuhana - i uspio je spasiti svoj brak. Djelovalo je. Kad sam ga ponovo vidjela nekoliko godina poslije upitala sam ga: 'Trčite li još uvijek?' 'O, malo zbog vježbe,' odgovorio je, 'ali nisam imao napade bijesa već godinama.' Kad počnete konstruktivno koristiti energiju, gubite naviku bijesa.

Ove tehnike djeluju i sa djecom. Sjećam se jednog desetgodišnjeg dječaka. Pokušavala sam pomoći njegovoj majci kojoj je bilo jako teško s njim. On je također dobivao napade bijesa, i jednom kad je bio miran, upitala sam ga: 'Za koju stvar od svih koje radiš ti treba najviše energije?' Odgovorio mi je: 'Mislim da je to kad trčim uz brdo iza kuće.' I tako smo našli prekrasno rješenje. Svaki put kad bi njegova mama vidjela znakove dolazećeg napada bijesa, gurnula bi ga van i rekla mu: 'Idi trči uz brdo.' To je djelovalo tako dobro da, kad mi je učiteljica rekla da ima sličan problem s dječakom otprilike iste dobi, predložila sam joj da mu kaže da trči oko školske zgrade, i to je također djelovalo.

Sada ću vam ispričati o drugom paru. S vremena na vrijeme bi pobjesnjeli, pa su odlučili šetati oko kvarta. Jedno bi hodalo u jednom smjeru, a drugo u drugom, a često bi se susretali. I kad bi se susreli na prijateljski način, zajedno bi odšetali kući i raspravili što je to uzrokovalo njihov bijes i što mogu učiniti da se to ne ponovi u budućnosti. Bilo je to prilično mudro. Ne biste nikad trebali pokušavati raspravljati s nekim tko je bijesan, jer ta osoba u to vrijeme nije razumna.

Ispričat ću vam još jednu priču o mladoj majci. Imala je troje djece vrtičke dobi i rekla mi je: 'Kad pobjesnim dođe mi da trčim, ali ne mogu. Ne mogu ostaviti svoje troje male djece. I obično završim iskaljujući se na njima.' Rekla sam joj: 'Jeste li ikad pokušali trčati u mjestu?' I ja sam je mogla vidjeti kako trči u mjestu. Kasnije mi je napisala: 'Peace, trčanje djeluje jako dobro. Ne samo da prazni energiju bijesa, nego i zabavlja djecu!'

O strahu

Strah je također navika. Strah se može naučiti i neprestano ga učimo. Strah se ponavlja.

Ja ne osjećam ni najmanji strah. Bog je uvijek uz mene. No, imala sam prijateljicu koja se bojala ljudi određenog etničkog podrijetla. Njen je muž premješten na drugo mjesto i ona se našla u četvrti među ljudima kojih se uvijek bojala. Radila sam s njom i prvo sam je upoznala s glazbom tih ljudi, jer ona je bila glazbenica. Onda sam pronašla ženu tog podrijetla, koja je imala dvoje djece slične dobi kao djeca moje prijateljice, i otišle smo je posjetiti. Dva mala dječaka otrčala su zajedno, dvije male djevojčice su također otišle zajedno, a mi smo se ostale upoznavati. Naravno, brzo su postale prijateljice. Sjećam se vremena kad su međusobno posjećivale crkvu one druge. Bilo je to lijepo. Jedne nedjelje obje bi otišle u jednu crkvu, a druge bi nedjelje išle u drugu crkvu. Bilo je zanimljivo da su, kad su se upoznale, otkrile da su međusobne sličnosti puno veće od međusobnih razlika. Kad su se upoznale, zavoljele se jedna drugu.

Poznajem gospođu koja je sveučilišna profesorica engleskog. Svaki put kad bi čula i najmanji zvuk grmljavine u daljini, postajala bi histerična. Dok je bila maleno dijete, svaki put za vrijeme oluje, njena bi majka otrčala i sklupčala se ispod kreveta, i dijete se, naravno, skrivalo s njom. Ona je, na primjer, od svoje majke naučila da se boji oluje. To je način na koji djeca uče.

Gotovo su svi strahovi strah od nepoznatog. Stoga, što bi mogao biti lijek? Upoznati se s onim čega se bojite. Morali smo naučiti sva sigurnosna pravila prije nego smo se mogli upoznati s olujom, ali djelovalo je.

Ispričat ću vam još jednu priču o strahu. Čula sam o ženama koje se boje miša. A osobno sam poznavala žene i muškarce koji se boje pasa. No, ova se žena bojala mačkaka. Ne govorim o divljim mačkama - nego o običnim, svakidašnjim kućnim mačkama. U njenom susjedstvu živjele su mačke. Svi njeni prijatelji imali su mačke. Svaki put kad bi sreća mačku, vrištala bi, bježala, postajala bi histerična. Rekla mi je da joj se čini da se svaka mačka koju sretne, sprema skočiti joj za vrat. Psiholozi bi rekli: 'Kad je bila dijete uplašila ju je mačka; ona je to zaboravila, ali je to ostalo u njenoj podsvijesti.' To može biti istina. Mada nije važno. Rekla sam joj: 'Ako se želiš osloboditi straha

od mačaka, moraš se sprijateljiti s mačkom.' 'Oh, ne!' odgovorila je. Upitala sam je: 'Bojiš li se mačića?' 'Ne ako je jako maleno', rekla je. Posudila sam slatko malo mače. Rekli su mi da ga mogu posuditi ili zadržati. Donijela sam ga njoj i pitala je: 'Bojiš li se ovoga?' 'Oh, ne tog malog stvora', rekla je. 'U redu,' rekla sam, 'sada se morate sprijateljiti. Moraš ga hraniti, igrati se s njim.' I vi, naravno, znate kraj priče. Mače je naraslo u mačku, no do tada se ona toliko vezala da ga nije htjela pustiti.

Neki strahovi uzrokovani su iskustvima iz prijašnjih života. Zapravo, posljednji problem o kojem sam pričala, mogao bi imati takav uzrok. I s njima se postupa na isti način. Sprijateljite se sa stvarima kojih se bojite.

Postoji nekoliko mjesta na kojima morate primijeniti malo drugačiji pristup. Ispričat ću vam slučaj u kojem smo upotrijebili postupan pristup. Ova se žena bojala spavati u maloj sobi; boravila bi u maloj sobi, ali nije mogla spavati u njoj. Ovaj je strah dolazio od iskustva iz prijašnjeg života. Došla je zatražiti pomoć tamo gdje sam radila. Stavili smo ležaj za nju u kut knjižnice (jako velike prostorije). Ona se čak bojala sama spavati tamo, pa sam ja stavila još jedan ležaj i tamo s njom spavala prvu noć. Kad se navikla da barem spava sama u knjižnici, premjestili smo ležaj u blagovaonicu, koja je bila malo manja prostorija. Spavala sam pokraj nje prvu noć, i nakon toga se postupno navikla da spava sama. Onda smo pokušali s najvećom spavaonicom koju smo imali, i tako dalje dok ona nije došla do točke kada je mogla spavati u maloj spavaonici.

Nije nužno da koristite ovakvu postupnu metodu. Mi smo je koristili jer postoji nekoliko vrsta strahova koji se lakše liječe korištenjem postupne tehnike. Jedan od njih je strah od visina, koji također može biti uzrokovan prijašnjim iskustvima. Reći ću vam da se neki mladi, energični ljudi boje visina.

Ono što sam obično radila kad bi se ljudi bojali visina, bilo je da ih povedem do visine na kojoj su se osjećali ugodno i zaista nisu htjeli ići dalje. Ondje bih ostala s njima neko vrijeme. Onda bih ih neko vrijeme tamo ostavila da čitaju nešto, da budu nečim zaokupljeni dok su na toj visini. Sljedeći dan bismo odmah otišli do te točke i još malo više. Konačno bi se popeli na vrh, naviknuti na visinu, i ne bi je se više bojali.

Pitali su me nije li određena količina straha zdrava. Ne mislim da je ikakva količina straha zdrava. Osim ako ne govorite o tome da ako se bojite ulice, pogledate lijevo i desno, prije nego je prijedete. Međutim, ja vjerujem da se od nas traži da činimo sve što je moguće za nas same, i zato kad izađem na ulicu, uvijek gledam lijevo i desno. No, ne mislim da je to strah. Takvo ponašanje znači samo da smo razboriti. Ni na koji način to ne povezujem sa strahom. Na primjer, ako znam da je po glatkom kamenu posut šljunak, i da ću se sigurno okliznuti po tom šljunku, onda pazim da se to ne dogodi. Ne bojim se, nego je to jednostavno razuman čin.

O božanskoj zaštiti

Nedavno, dok sam vodila skupinu ljudi na obrazovnu i nadahnjujuću turneju po četiri havajska otoka, policajac nas je upozorio da ne spavamo na plaži. Izgleda da se na toj plaži dogodilo ubojstvo. Bila sam jako zabrinuta zbog svog tog straha koji se stalno širi tim prekrasnim otocima. Nisam se bojala. Jedna članica skupine pokušala me upozoriti na opasnost te plaže. Rekla sam joj: 'Svi smo u skupini pod zaštitom mog anđela zaštitnika.' I uistinu nam se nije dogodio ni najmanji incident niti na jednoj plaži. Jedne smo noći bili na plaži, na kojoj smo bili jedini Amerikanci. Drugi su bili jako drago. Nekolicina ljudi je prišla i jedan je rekao: 'Vidio sam vas prije nekoliko godina na televiziji.' To je moralo biti prije pet godina, kad sam prvi put posjetila otoke. Čak su me tražili autogram! Tako da mislim da ne trebamo biti zabrinuti. Ne mislim da zabrinutost može učiniti išta drugo osim privući. 'Snašlo me je to čega sam se bojao.' Osjećala sam se savršeno sigurna na plaži, i osjećala sam da je moja cijela skupina zaštićena, i bila je.

Imam osjećaj božanske zaštite. Dvaput sam osjetila potrebu da izađem iz auta u kojem sam se vozila, i jedanput sam shvatila zašto. Nisam izašla iz auta kad sam se spuštala preko 'vinograda' u Los Angeles s dvojicom srednjoškolaca. Oni su iskušavali koliko brzo se

stari Chevy može spuštati niz brdo. Sjedila sam na zadnjem sjedištu i osjećala se potpuno u redu. No, jedanput sam bila s čovjekom koji je pio whiskey, i ponudila sam da vozim umjesto njega. Pokazala sam mu svoju vozačku dozvolu, ali mi on nije dozvolio da vozim pa sam ga zamolila da me pusti van na križanju. Onda me pokupio mali kamion, i nismo prešli ni pet milja kad smo ugledali onaj auto. Upao je u provaliju, a jednom stranom je okrznuo stablo. Na strani na kojoj sam sjedila, staklo je bilo razbijeno, a krov udubljen. Odmah sam shvatila zašto sam osjetila potrebu da izađem. Vozač nije bio teško ranjen. Bio je ponešto izrezan, ali ne i povrijeđen.

Drugi put nisam vidjela posljedice, ali sam osjetila potrebu da izađem. Čovjek je vozio nepažljivo. Prelazio je preko pune linije i preticao automobile i kad ne bi ništa vidio. Pa sam izašla. Onda sam se vozila s čovjekom koji je na skretanju išao na istok, tako da nisam vidjela što se dogodilo prvom vozaču. Ne znam. Nadam se ništa. Dakle, određena količina razboritosti je dobra, kao kad gledate lijevo i desno prije nego prijedete ulicu, ali nikako šašavi strahovi s kojima mnogi ljudi žive. Vidite, ako ćete se bojati - recimo, spavanja na plaži - morate biti užasnuti svaki put kad spavate u svom vlastitom domu. Pogledajte samo koliko je mnogo ljudi ubijeno u njihovim vlastitim domovima. Ili kad spavate u hotelskoj sobi. Pogledajte koliko je mnogo ljudi ubijeno u hotelskim sobama. To može voditi smiješnom ponašanju. Ja imam osjećaj potpune zaštite. Da sam na bilo koji način osjetila ono što sam osjetila u ta dva auta, pavela bih cijelu skupinu s plaže. Međutim, osjećala sam potpunu zaštitu; nisam bila ni najmanje zabrinuta. Znala sam da smo savršeno sigurni kad smo ostali na plaži.

Postoje mnoge stvari koje ne razumijemo potpuno. Samo znamo da su se dogodile. Na primjer, nešto me je sačuvalo od stvari koje su me mogle povrijediti. Hodala sam niz puteljak za koji sam znala da je kratak. Drveće se spajalo iznad glave. Nisam mogla dobro vidjeti kamo idem, no poznavala sam tu stazu otprije i mogla sam vidjeti svjetlo na kraju tunela. Hodala sam jako brzo kad me nešto, mogu to nazvati jedino Sila, zaustavilo. Hoću reći da je bilo dovoljno snažno da me zaustavi. Onda sam vrlo pažljivo nastavila pokušavajući vidjeti što se za ime Božje dogodilo - i naišla sam na bodljikavu žicu

zategnutu preko staze. Popravljali su ogradu za stoku na kraju staze, što ja nisam znala, i rastegli su tu žicu da spriječe stoku da odluta. Da nisam bila zaustavljena, naletjela bih na žicu. Mi smo puno zaštićeniji nego što shvaćamo. Najznačajnija stvar te vrste dogodila se dok sam vozila auto. Sada sam odustala od svoje vozačke dozvole, ali dok god sam vozila bila sam dobra, postojana vozačica i auto je uvijek bio pod mojom kontrolom. Taj sam put vozila nečiji auto još nedovršenom cestom. Spuštajući se niz kosinu, dolazilo se do semafora na kraju ceste, gdje ste morali skrenuti ili lijevo ili desno. Automobili su skretali u oba smjera, i također dolazili na cestu, pokraj mene. Kad sam ugledala crveno svjetlo, prirodno sam spustila nogu na kočnicu, ali nije bilo kočnice! Spustila sam ruku grabeći ručnu kočnicu. Ali nije bilo ručne. Pomislila sam kad bih mogla pokrenuti auto unatrag, to bi ga zaustavilo, iako bi se vjerojatno raspao u komadiće. Pokušavala sam to napraviti, ali nije išlo. Ispred sebe sam ugledala prikolicu s dvoje djece, koja su gledala kroz zadnji prozor. Moram zaustaviti auto! Nisam mogla skrenuti lijevo - tamo je bio kameni zid - a automobili su dolazili brzo i u gustoj koloni. Na desnoj strani bio je kameni zid s jarkom i moj je mali ograničeni mozak rekao: 'Skreni u jarak, ogrebi kameni zid. To će zaustaviti auto. Izderat će ga, ali će stati.' Nisam to mogla učiniti. Bilo je to jedini put u mom životu da je auto bio izvan moje kontrole. Auto je skrenuo ulijevo, prošao između dva auta, i počeo se penjati malom prljavom cestom uvis, što ga je, naravno, zaustavilo. Nisam znala da je prijava cestica tamo. Nikako je nisam mogla vidjeti.

Eto vidite, takve su mi se zapanjujuće stvari događale. Možete razumjeti zašto osjećam potpunu zaštitu. Ta se zaštita proširuje čak i na bilo koju skupinu s kojom se trenutno nalazim.

Meditacija podrške

Voljela bih podijeliti ovu malu meditaciju s vama. Prvo, možemo li se složiti da nas okružuje Božja zaštita? Znajte da ste prekrasno Božje dijete, uvijek u Božjim rukama. Prihvatite Boga... prihvatite Božju zaštitu... uistinu nema problema kojeg se treba bojati. Znajte da niste ova glinena odjeća. Znajte da niste na-sebe-usmjerena priroda koja nepotrebno upravlja vašim životom. Znajte da ste na-Boga-usmjerena priroda. Kraljevstvo Božje iznutra. Krist u vama. Vječan i neuništiv. Poistovjetite se s pravim Ja.

Peace... budi tiho... i znaj... Ja sam Bog.

Peace... budi tiho... i znaj... Ja jesam.

Peace... budi tiho... i znaj.

Peace... budi tiho.

Peace... budi.

Peace...

Peace...

Peace.

I sad, sa spoznajom da smo Božja savršena djeca, vječna i neuništiva, s ljubavlju krenimo našim odvojenim putovima, ali ostanimo uvijek zajedno u duhu. Bog vas blagoslovio i mir bio svima vama.

POGLAVLJE 7

Živjeti
duhovnim
životom

U početku sam hodala ne samo zato da sretnem ljude, nego je hodanje bilo i molitvena disciplina koja me je održavala usmjerenom na moju molitvu za mir. Još nisam bila naučila moliti bez prestanka. Dio molitvene discipline bilo je i četrdeset i pet dana dugo razdoblje posta i molitve.

Nakon prvih nekoliko godina, molitvena disciplina postala je potpuno nepotrebna, jer sam se naučila moliti bez prestanka. Tako sam potpuno uspostavila kontakt, da bih u svoju molitvenu svijest stavila bilo koju situaciju ili osobu na svijetu koja me brinula, i sve bi se ostalo događalo automatski.

Povremeno bi se neka situacija vratila u moju svijest, jer sam se zaista trebala usredotočiti na nju. Ako je neka osoba u užasnim teškoćama, i neprestano se vraća u moje misli, koristim ponekad molitvu vizualizacije, koja mi je uvijek bila vrlo prirodna, iako znam da nije tako sa svima. Posegnula bih - moja božanska priroda bi posegnula - da dodirne božansku prirodu te osobe. Tada bih imala osjećaj da je podižem, podižem, podižem, i osjetila bih da joj donosim Božje svjetlo. Pokušala bih je vidjeti okupanu u Božjem svjetlu, i konačno bih ju vidjela kako stoji ispruženih ruku, okupanih u zlatnom svjetlu. U tom bih je trenutku ostavila u Božjim rukama.

U svim ljudima koje sretnem - iako nekima upravlja na-sebe-
usmjerena priroda i uopće ne prepoznaju svoj potencijal - vidim
božansku iskru, i na to se koncentriram. Svi ljudi mi izgledaju
prekrasno; izgledaju mi kao svjetlo koje zrači. Uvijek imam osjećaj
zahvalnosti za te divne ljude koji skupa sa mnom hodaju ovom
zemljom.

Tako da bih rekla da je dio moje molitve osjećaj zahvalnosti, i
naravno osjećaj iskrene ljubavi za svu Božju djecu i sve Božje stvaranje.
Molitva je koncentracija pozitivnih misli. Ovo je bilo malo o molitvi.

Put molitve

Svaki dan možete vizualizirati Božje svjetlo i slati ga onome kome
treba pomoć. Vaša božanska priroda mora posegnuti i dotaknuti
božansku prirodu drugoga. U vama je svjetlo svijeta i mora biti
podijeljeno sa svijetom.

Vizualizirajte zlatno svjetlo u vama i širite ga. Prvo onima oko
vas - vašem krugu prijatelja i rođaka - a onda postupno na cijeli svijet.
Nastavite vizualizirati kako zlatno Božje svjetlo okružuje našu zemlju.

A ako imate problem, obratite se s tim Bogu u molitvi, i
vizualizirajte to u Božjim rukama. Onda to ostavite, znajući da je u
najboljim mogućim rukama, i obratite svoju pažnju drugim stvarima.

Ovo nije jedina molitva koju možete moliti, ali sam otkrila da je
nekima koji su bili u jako velikim neprilikama, ova molitva vizua-
lizacije bila od velike pomoći. Iako sam tek kasnije saznala rezultate,
ja ovo pomalo prakticiram.

Tu je također stalna molitva zahvalnosti - ja sam stalno zahvalna.
Svijet je tako lijep, da sam zahvalna. Imam beskrajnu energiju, pa
sam zahvalna. Priključena sam na izvor Univerzalnih zaliha, i ja sam
zahvalna. Neprestano osjećam zahvalnost, to je molitva.

Kad učite, istina je da može biti korisno da odvojite posebno vrijeme, ili čak da koristite posebne oblike... Shvaćam to.

Nekolicina ljudi mi je pisala i pitala me: 'Peace, hoćeš li moliti sa mnom u četiri sata popodne ili devet sati navečer, što je takvo i takvo vrijeme, po ljetnom brojanju vremena?' Pisala sam im: 'Ne morate izračunavati sve to za mene - priključite se bilo kad i molit ćete sa mnom, a ja ću se moliti s vama, jer ja molim bez prestanka.'

Moliti bez prestanka nije obred, niti su to riječi. To je stalno stanje svijesti o jednosti s Bogom; to je iskrena potraga za dobrim; i to je koncentracija na traženo, s vjerom da je ostvarivo. Svaka prava molitva ima dobre posljedice, ali ako date cijeli svoj život molitvi, umnogostručujete njenu moć... Nitko zapravo ne poznaje pravu moć molitve. Naravno, postoji veza između molitve i djelovanja. Prijemčiva molitva ima za posljedicu unutarnje primanje, što motivira na pravo djelovanje.

Ispričat ću vam priču o odgovoru na molitvu. Kasno jedne noći pokupio me mladi policajac dok sam hodala uz pusti autoput. Vjerujem da je razmišljao o pritvaranju zbog zaštite. Rekao mi je: 'Zašto? Nitko u ovom gradu ne bio hodao uz autoput u ovo doba noći.'

Odgovorila sam mu: 'Pa, vidite, ja hodam potpuno bez straha. Zato ne privlačim stvari koje nisu dobre. Rečeno je *Snašlo me ono čega sam se bojao*. No, ja se ne bojim ničega i očekujem samo dobro.'

Ipak me je pokupio i našla sam se u ćeliji. Pod je bio pokriven starim novinama, opušcima i drugim starudijama. Sva udobnost sastojala se od jednog madraca i četiri pokidana pokrivača. Bile su tamo dvije žene koje su se upravo spremale spavati na tom jednom madracu. Rekle su mi da je u toj ćeliji, s istim smještajem, noć prije bilo osam žena. Među zatvorenicima općenito postoji prilično suosjećanje. Rekle su mi: 'Treat će ti dva pokrivača, jer ćeš spavati na podu.' Pa sam uzela novine i počistila dio poda, stavila jedan

pokrivač dolje, a drugim se pokrila i spavala prilično udobno.

Nije to bilo prvi put da spavam na cementnom podu, niti posljednji. Ako ste opušteni, možete spavati bilo gdje. Kad sam se probudila ujutro, vidjela sam čovjeka kako bulji kroz rešetke. Upitala sam ga: 'Kad sud počinje s radom?' Odgovorio mi je: 'Ne znam.' Upitala sam: 'Pa niste li vi policajac?' 'Ne,' rekao je, 'ja samo volim gledati djevojke'. Bio je to jedan od gradskih sportova. Bilo tko je mogao doći pravo s ulice i pogledati što je novo danas: 'Hajdemo gledati cure!'

Jedna od žena bila je srednjih godina i zatvorili su je zbog pijanstva i nereda. Bilo je to njeno sedmo uhićenje, rekla mi je, tako da joj nije bilo preteško. No, druga je bila osamnaestogodišnja djevojka. Osjećala je da joj je cijeli život uništen zbog ovog iskustva. Rekla sam: 'Ovo mi je drugi put i zasigurno ne mislim da mi je život uništen!' Uspjela sam je razvedriti i pričale smo o tome što će raditi kad izađe. Trebali su je pustiti taj ili sljedeći dan.

Onda su promijenili stražu. Nadstojnicu nisam ni vidjela. Kad me je novi stražar ugledao, rekao je: 'Što vi radite ovdje? Vidio sam vašu sliku u novinama. Čuo sam vas preko radija.' I onda su me jednostavno pustili.

No, prije nego sam otišla, uzela sam metlu od čovjeka koji je čistio naokolo, i dala je ženama da si mogu počistiti ćeliju. Dala sam im i četku za kosu; kosa im je bila sva zapetljana. Bile su tamo oko tjedan dan bez četke.

Ono što sam vam zapravo htjela reći jest da je osamnaestogodišnja djevojka bila duboko religiozna osoba. Očajnički je molila za pomoć. Vjerujem da su me pokupili s autoputa te noći, i poslali iza rešetaka, kao odgovor na njene molitve.

Najvažniji dio molitve je ono što osjećamo, a ne ono što kažemo. Provodimo najveći dio vremena govoreći Bogu ono što mislimo da treba biti sređeno, a nedovoljno vremena čekajući u tišini da nam Bog kaže što da učinimo.

Osim Božjih zakona koji su isti za sve nas, postoji i Božje vođenje, koje je jedinstveno za svaku ljudsku dušu. Ako ne znate što je Božja uputa za vaš život, mogli biste ju pokušati potražiti u prijemljivoj tišini. Ja sam običavala hodati otvorena i u tišini, među ljepotama prirode. Događali bi mi se prekrasni uvidi, koje sam onda prakticirala u svom životu.

Možda više volite slušati krasnu, uzvišenu glazbu, pročitati nekoliko lijepih riječi i razmišljati o njima. Za mene su ljepote prirode uvijek bile najviše nadahnjujuće, i to je također bilo vrijeme kad sam bila sama s Bogom. Ne bi trajalo duže od sat vremena, ako i toliko, a ja bih dobila toliko od toga.

Ovih dana mi mladi ljudi pričaju o vježbama disanja i meditacijskim tehnikama, koje su zasigurno u nekim kulturama religijska praksa. Ali ja kažem, pogledajte što ja dobivam od mog vremena na samo s Bogom: od ljepote oko mene, moje nadahnuće; od tihe prijemčivosti, moju meditaciju; a od hodanja, ne samo vježbu, nego i disanje. Četiri stvari odjednom! Vjerujem da dobro koristim svoje vrijeme. A ne možete biti prenapregnuti dok radite četiri stvari odjednom.

Nerazumni ljudi ponekad koriste vrlo naporne vježbe disanja i meditacijske tehnike, koje ih kidaju na komade i guraju u nepoželjna stanja, umjesto u duhovna stanja. (Da, bilo je to puno prije psihodeličnih droga!) Uvijek se sjetim cvjetnog pupa. Ako mu date prave uvjete, otvorit će se u prekrasan cvijet, no, ako ste nestrpljivi i pokušavate otvoriti njegove laticice, trajno ćete oštetiti cvijet za zemaljski život. Cvijet se može usporediti sa zemaljskim ljudskim životom. Dajte duhovnom odrastanju odgovarajuće uvjete za rast i otvorit će se u ljepotu.

Kad osjetite potrebu za duhovnim uzdizanjem, pođite ranije u krevet i ustanite rano, da biste imali tiho vrijeme u zoru. Onda ponesi taj vedri 'ugodeni' osjećaj u svoj dan, bez obzira što radio.

Onima od vas koji su u potrazi za duhovnim životom, preporučujem ove četiri dnevne aktivnosti: svaki dan provedi neko vrijeme sam u prijemljivoj tišini. Ako se naljutiš, ili osjetiš bilo koju negativnu emociju, provedi vrijeme sam s Bogom. (Ne razgovaraj s ljudima koji su ljuti; oni su iracionalni i ne može ih se uvjeriti. Ako ste vi ili oni ljuti, najbolje se maknuti i moliti.) Vizualizirajte Božje svjetlo svaki dan i pošaljite ga nekome tko treba pomoć. Vježbajte tijelo, ono je hram duše.

O postu

Pitali su me o mojih četrdeset pet dana molitve i posta. Poduzela sam to kao svoju molitvenu disciplinu, da me održava usredotočenu na moju molitvu za mir. Bilo je to u drugoj godini mog hodočašća, kad sam se polako vraćala preko zemlje i nisam previše hodala.

Post može imati veliko duhovno značenje, i, iako sam već bila našla unutarnji mir, izgleda da mi je post pomogao da naučim moliti bez prestanka.

Dok sam postila, bila sam u domu kiropraktičara, koji je upotrebljavao post za iscjeljivanje. Želio je vidjeti kako zdrava osoba reagira na post, jer još nikad nije izgladnjivao zdrave. Razgovarala sam s njim prijateljski; samo me je promatrao, nije me pregledao. (Mnogi su liječnici, uključujući i diplomirane liječnike, moji prijatelji - no, nijedan od njih me nikad nije liječio, niti čak pregledao. Iako mi ponekad prijatelj zubar popravi neki stari karijes, koji je posljedica mojih loših prehrambenih navika u mlađim danima.) Posljednji obrok prije mog posta bio je grejpfrut i dvije naranče, tako da nisam bila žedna. Prva tri dana nisam ni jela ni pila. Nakon toga pila sam destiliranu vodu na sobnoj temperaturi. Ništa drugo. A kad sam prekinula svoj post, nije to bilo neobično - učinila sam to na uobičajen način prekidanja posta. Sok jedne svježe iscijedene naranče svakih sat vremena prvog dana. Sok od dvije svježe iscijedene naranče, ili sok jednog grejpfruta, svaka dva sata drugog dana. Grejpfrut i dvije naranče tri puta dnevno, trećeg dana, i nakon toga se dodaje pomalo, dok nakon tjedan dana nisam bila u stanju pojesti cijeli obrok.

Nije se razlikovalo od uobičajenog načina posta. Pokoravala sam se zakonima posta: nema velikih naprezanja. Iako sam pomalo hodala, nisam prelazila velike razdaljine. Malo sam tipkala za liječnika. Tipkala sam dok on nije odnio pisacu mašinu, oko mjesec dana nakon početka posta. On je mislio da to više ne bih trebala raditi, pa sam pisala rukom, što je zapravo bilo napornije od tipkanja. Postupam najbolje što mogu, kad su u pitanju takve stvari.

Nisam izlazila i razgovarala s njegovim pacijentima onoliko koliko sam željela, jer on nije htio da se toliko krećem. Povremeno bih ih odlazila vidjeti da im pružim podršku.

Jednom tijekom posta - sjećam se da sam bila u stanju između sna i jave - pogledala sam gore i vidjela teški križ iznad mene. Jednostavno je visio tamo, i znala sam da ga netko treba ponijeti. Posegnula sam da ga prihvatim i istog trenutka bila sam dignuta iznad križa gdje je sve bilo svjetlo i ljepota. Sve što je bilo potrebno, bila je spremnost da prihvatim teret - i odmah sam bila dignuta iznad njega. Umjesto napora, našla sam prekrasan osjećaj mira i radosti.

O iscjeljivanju

Morate biti vrlo oprezni kad molite za druge, da molite za uklanjanje uzroka, a ne simptoma. Ovo je jednostavna iscjeljujuća molitva:

'Dovedi ovaj život u harmoniju s Božanskom Svrhom... neka ovaj život dođe u harmoniju s Božjom voljom. Neka živiš tako da svi koji te sretnu budu oplemenjeni, da svi koji te blagoslove budu blagoslovljeni, da svima koji ti pomognu bude udovoljeno. Ako ti itko poželi nauditi, neka dotakne tvoju misao na Boga i bude iscijeljen.'

Ambiciozni iscjelitelji su oni koji rade na uklanjanju simptoma, a ne uzroka. Ako želite pojavnost, imate pojavnost; ali ne dosežete Boga. Recimo da sam iscjeljiteljica koja živi u vašem susjedstvu, a vi ste izabrali da dođete u ovaj život da biste se suočili s nekom vrstom tjelesnog simptoma, dok ne otklonite uzrok. I onda, kad se simptom pojavi, ja ga uklonim. I onda se simptom ponovo pojavi, i ja ga ponovo uklonim, i uspijem ga držati uklonjenog.

Kad zakoračite u bestjelesnu stranu života, zbog nekog sasvim drugog razloga, umjesto da me blagoslovite zbog uklanjanja simptoma, reći ćete: 'Ta šeprtlja! Došao sam riješiti taj problem, no ona je stalno otklanjala simptom i zato ga nikad nisam riješio!'

To je ono što sam mislila kad sam pričala o onima koji su zadovoljni otklanjanjem simptoma. Ako se netko pača u tuđi život, samo će uzrokovati da se simptomi ne samo ponovno pojavljuju, nego će se prenijeti i u slijedeći život. Većina iscjelitelja to ne zna i nastavljaju veselo uklanjati simptome.

Priznajem da sam prije puno godina, prije nego sam zaista znala što radim, dok sam radila s ljudima koji su imali probleme, pomagala im polazući dlanove otraga na vrat i na čelo. Sigurno to sada ne bih radila. Mislila sam samo da im olakšavam. Sada svaki problem smještam u moju molitvenu svijest. Smještam ga u najbolje moguće ruke - Božje ruke, i obraćam pažnju na druge stvari.

Moć misli

Jeste li robovi svoje na-sebe-usmjerene prirode ili vaša božanska priroda vodi vaš život? Zna li da svaki trenutak svog života stvarate pomoću svojih misli? Stvarate vaše vlastito unutarnje stanje; pomažete stvoriti stanje oko vas.

Kršćansko učenje nam govori da 'Što čovjek misli u svom srcu, to on jest.' Što vrlo jasno govori da stvaramo uvjete oko nas. Kad bismo mogli malo dublje pogledati u život, mogli bismo vidjeti da su fizičke teškoće odraz duhovnih teškoća, te da su negativne misli i osjećaji puno opasniji od zaraznih klica.

Da znate kako su moćne vaše misli, nikad ne biste pomislili lošu ili negativnu misao. Budući da stvaramo mislima, trebamo se jako koncentrirati na pozitivne misli. Ako mislite da ne možete ništa učiniti, niti nećete moći. No, ako pomislite da možete, možda ćete biti iznenađeni kad otkrijete da zaista možete. Važno je da naše misli budu uvijek usmjerene na ono najbolje što se može dogoditi u toj situaciji, na dobre stvari koje bismo voljeli vidjeti da se događaju.

Srela sam neke 'new age' ljude koji su čuli neka proročanstva o katastrofi i zapravo su se koncentrirali na to. Kakvu užasnu stvar su činili! Jer mi stvaramo svaki trenutak naših života pomoću misli. I pomažemo stvoriti svijet oko nas.

Ako čujete bilo kakvo predviđanje katastrofe, postoji razlog za to. Razlog leži u tome da usmjerite svu snagu svojih pozitivnih misli u suprotnom smjeru.

Na primjer, kad su deseci predskazanja predviđali da će pola Californije potonuti u more zbog užasnog potresa, namjerno sam planirala otići u taj dio Californije. Nije bilo ni podrhtavanja. No, nisam sreća neke svoje prijatelje koji su bili na istočnoj obali, zbog sigurnosti.

Sjećate li se da je rečeno da će biti proročanstava i da će pogriješiti? Zašto je tako? Zato što možete predvidjeti samo smjer događaja. Nikad ne možete reći što će biti ishod, jer smo neprestano u stanju preusmjeriti to proročanstvo drugim tijekom, pozitivnim smjerom ako zajedno poradimo na tome.

Svaka dobra stvar koju učinite, svaka dobra stvar koju kažete, svaka dobra misao koju pomislite, vibrira i vibrira i ne prestaje. Zlo opstaje samo dok nije prevladano dobrim, ali dobro opstaje zauvijek.

Samo se usredotočite da mislite i živite i djelujete u harmoniji s Božijim zakonima i potičite druge da čine isto.

Svaki put kad sretnete osobu, pomislite koju biste ohrabrujuću stvar mogli reći - lijepu riječ, pomažući prijedlog, izraz poštovanja. Nemojte misliti da ijedan pravi napor ostaje bez rezultata. Svaki ispravni napor donosi plod, bez obzira hoćemo li vidjeti rezultate ili ne.

Budite slatka melodija u velikom orkestru, umjesto disonantnog tona. Lijek koji je potreban ovom bolesnom svijetu je ljubav. Mržnja mora biti zamijenjena ljubavlju, a strah nadom da će ljubav prevladati.

Pjesma ima ovaj refren: *Ljubav teče poput rijeke iz mene i tebe. Teče u pustinju, oslobađajući sve zatvorene.*

Da, zatvoreni su oni koji ne znaju tko su, oni koji ne znaju da su djeca Božja.

Zapamtite ovo: Budite tiho i znajte da sam ja Bog. Ne zaboravite nikad tko ste! Ne možete biti gdje Bog nije.

Promjena zvana Smrt

Život je niz testova, ali ako položite svoje testove, promatrate ih kao dobra iskustva. Ja gledam na sve svoje testove kao na dobra iskustva, uključujući i noć u kojoj sam se suočila sa smrću u zasljepljujućoj snježnoj oluji. Bilo je to za vrijeme prve godine mog hodočašća, i bilo je to najljepše iskustvo koje sam ikad doživjela.

Pješačila sam po vrlo izoliranom predjelu visokih planina u Arizoni, gdje miljama nije bilo ljudskog naselja. Tog je popodneva iznenada započela oluja, potpuno mimo godišnjeg doba. Nikad nisam vidjela takvu oluju. Da je snijeg bio kiša, bila bi to provala oblaka. Nikad nisam vidjela da snijeg tako pada!

Iznenada sam se našla kako hodam kroz duboki snijeg, ne mogavši vidjeti ništa kroz to što je padalo. Shvatila sam iznenada da su auti prestali voziti. Pretpostavljam da su zaglavili na autoputu, ne mogavši se probiti. A onda se smračilo. Mora da je bilo puno oblaka. Nisam mogla vidjeti vlastitu ruku pred očima, a snijeg je šibao moje lice i zatvarao mi oči. Zahlađivalo je. Bila je to hladnoća koja prodire do kostiju.

Da sam ikad izgubila nadu i osjetila strah, bilo bi to ovaj puta, jer sam znala da u blizini nema ljudske pomoći. Međutim, cijelo iskustvo hladnoće i snijega i tame izgledalo je nestvarno. Jedino se Bog činio stvaran... ništa drugo. Potpuno sam se identificirala - ne s vlastitim tijelom, koje je propadljivo glineno odijelo - nego sa stvarnošću koja pokreće tijelo i neuništiva je.

Osjetila sam se tako slobodna; osjetila sam da će sve biti u redu, bez obzira hoću li ostati služiti u ovom zemaljskom životu, ili ću otići služiti u drugom slobodnijem životu s one strane. Osjetila sam se vođenom da nastavim hodati, i jesam, iako nisam znala da li hodam uz autoput, ili kroz polja. Ništa nisam mogla vidjeti. Moja su stopala u niskim platnenim cipelama bila poput grude leda. Bila su tako teška dok sam klipsala dalje. Moje je tijelo trnulo od hladnoće.

Kad sam počela osjećati utrnulost umjesto bola, doživjela sam halucinaciju, kako bi je zvali neki - odnosno viziju, kako bi to zvali drugi. Bilo je to kao da sam postala svjesna, ne samo tjelesne strane života gdje je sve bilo crna tama, oštra studen i kovitlajući snijeg - nego i netjelesne strane života gdje je sve bilo toplina i svjetlo, a činila se tako blizu da sam mogla zakoračiti u nju. Bila je to upravo nevjerojatna ljepota. Započela je s poznatim bojama, ali ne nepojmljivim bojama. Započela je poznatom glazbom, ali ne nepojmljivom glazbom.

Onda sam vidjela bića. Bila su jako udaljena. Jedno od njih se jako brzo približavalo. Kad je prišlo dovoljno blizu, prepoznala sam je. Izgledala je mnogo mlađe nego kad je umrla.

Vjerujem da u vrijeme početka promjene zvane Smrt, oni najbliži i najdraži dolaze da nas pozdrave. Bila sam s prijateljima koji su umirali i koji su zakoračili na drugu stranu i sjećam se kako su razgovarali sa svojim dragima na obje strane... kao da su svi tu u istoj prostoriji.

Pa sam i ja pomislila da je došlo vrijeme da zakoračim na tu stranu, i pozdravila sam je. Rekla sam ili pomislila: 'Jesi li došla zbog mene?' Ali je ona odmahнула glavom! Mahala mi je da se vratim! I upravo u tom trenutku sam naletjela na ogradu mosta. Vizija je nestala.

Jer sam se osjetila vođenom da učinim tako, probila sam put kroz snježni zapuh i došla ispod mosta. Tamo sam našla veliku kartonsku kutiju s papirom za zamotavanje u njoj. Jako polako i nespretno zbog moje utrnulosti, uspjela sam se uvući u tu kartonsku kutiju i svojim utrnulim prstima ogrnuti se papirom za zamotavanje. I zaspala sam tamo ispod mosta, za vrijeme snježne oluje. Čak je i tamo bilo pruženo sklonište - ali je bilo pruženo i ovo iskustvo.

Da ste me vidjeli usred oluje, možda biste rekli: 'Kroz kakvo užasno iskustvo prolazi ta jadna žena.' No, gledajući unatrag, mogu

reći samo: Kakvo prekrasno iskustvo u kojem sam se suočila sa smrću, ne osjećajući strah, nego stalnu svijest o prisutnosti Boga, i to je ono što nosite sa sobom.

Vjerujem da sam jako povlaštena zato što sam iskusila početak promjene zvane Smrt. Tako da se sada mogu veseliti sa svojim dragima dok veličanstveno prelaze u slobodniji život. Mogu se radovati promjeni zvanoj Smrt, kao posljednjoj velikoj životnoj pustolovini.

Pitali su me što mislim kad kažem da sam započela proces koji nazivamo Smrt. Naravno, promjena zvana Smrt je proces. Prvo počinjete primjećivati ne samo ovu stranu života, nego i bestjelesnu stranu. Onda počinjete prepoznavati vaše drage na bestjelesnoj strani, kako vam se primiču, i shvatite da možete komunicirati s obje strane. Toliko daleko sam ja otišla. Onda dolazi prekidanje 'srebrne veze' - i onda je komunikacija s onima na ovoj strani prekinuta, iako ih još uvijek možete vidjeti i čuti. Onda se nađete na 'zajedničkom sastajalištu' sa vašim bestjelesnim dragima u prekrasnom ponovnom susretu, a kasnije odlazite na stupanj na kojem ćete učiti, a i služiti, ako ste dovoljno napredni.

Bestjelesna strana života je upravo ovdje, ali u drugoj dimenziji. Dva svijeta su isprepletana. Mi smo svjesni našeg svijeta, ali oni su svjesni oba svijeta - obično. Moguća je određena komunikacija; na primjer, mi možemo moliti za njih, a oni mogu moliti za nas.

Smrt je prekrasno oslobođenje u slobodniji život. Ograničavajuće glineno odijelo, tijelo, ostavljeno je po strani. Na-sebe-usmjerena priroda ide s vama da uči i raste na bestjelesnoj strani života, i onda se vraća u odgovarajuće glineno odijelo i odgovarajuće okolnosti da uči lekcije koje treba naučiti. Kad bismo mogli vidjeti život samo malo dublje, tugovali bismo na rođenju, a veselili se smrti. Kad bismo znali koliko je kratak zemaljski život u usporedbi s cjelinom, manje bismo se zabrinjavali zbog teškoća zemaljskog života, nego što smo sada zabrinuti teškoćama jednog našeg dana.

Posmrtnne ceremonije trebale bi biti vesele oproštajne zabave, na kojima se prisjećamo dobrih djela koje je osoba činila, čitamo najdraže pjesme i pjevamo najdraže napjeve. Kad bismo to činili, oslobođeni bi se veselili s nama.

Kao što sam bez žaljenja prihvatila promjenu boje moje kose od zlatne u djetinjstvu, u crveno-smeđu u mladosti, tako sam prihvatila i moju srebrnu kosu - i spremna sam prihvatiti vrijeme kada će se moja kosa i ostatak mog glinenog odijela vratiti u prašinu iz koje je došlo, dok moj duh ide dalje u slobodniji život. Doba je da moja kosa bude srebrna, i svako doba ima lekciju za podučiti. Svako je životno doba prekrasno, ako ste naučili lekciju prethodnog doba. Samo onda kada pokušavate nastaviti bez naučene lekcije, želite se vratiti.

O religiji

Religija ne završava u samoj sebi. Krajnji cilj je ujedinjenje s Bogom svakog od nas. Postoji toliko religija, jer nezreli ljudi naginju naglašavanju beznačajnih razlika umjesto važnih sličnosti. Razlike u vjeri više leže u uvjerenjima i obredima, nego u religijskim principima.

Koliko god izgledali različiti putevi ponekad, ne sastaju li se oni na istom planinskom vrhu? Ne pokušavaju li dostići istu stvar?

Ako ste vođeni ka vjeri, upotrijebite to kao polazište za Boga, a ne kao prepreku između sebe i druge djece Božje ili kao kulu koja vas izolira od drugih. Ako niste vođeni ka vjeri (a čak i ako jeste), potražite Boga u tišini - potražite iznutra.

Kad pokušavamo izolirati druge, samo izoliramo sebe. Svi smo mi djeca Božja i nema miljenika. Bog se pokazuje svima koji traže; Bog govori svima koji žele slušati. Budite tiho i spoznajte Boga.

Ja sam duboko religiozna osoba iako ne pripadam niti jednoj religiji. Slijedim duh Božjih zakona, a ne slovo zakona. Može se postati toliko vezan za vanjske simbole i strukturu religije, da se zaboravi izvorna namjera - postati bliži Bogu. Pristup Kraljevstvu Božjem može se postići samo ako se shvati da je ono u nama i u cijelom čovječanstvu. Znajte da smo svi stanice u beskrajnom oceanu, u kojem svatko doprinosi dobobiti drugih.

Na samom početku mog hodočašća, čitala sam cijelu verziju Novog zavjeta kralja Jamesa, te neke dijelove Starog zavjeta. To su važne knjige za veliki broj ljudi, i osjetila sam potrebu da istražim njihov sadržaj, kako bih mogla bolje doprijeti do drugih. Da, Biblija sadrži mnoge istine, iako te istine najčešće nisu zaista shvaćene. Ljudi zamjenjuju duh zakona slovom zakona, i istina se iskrivljuje u laž. Ako želite potvrdu istine, najbolje je da tražite iznutra a ne na papiru.

Primijetit ćete da Isus kaže: 'Zašto me zovete 'Gospodine, gospodine', a ne činite što ja kažem?' Izrekao je ovu misao ne jedanput. I zato mi se čini da pravi kršćani žive prema Božjim zakonima koje je Isus učio. Isus također kaže: 'Ne recite 'Bog je tu' ili 'Bog je tamo', jer Kraljevstvo Božje je u vama.' Na tako mnogo načina on govori ljudima za što su sve sposobni. Pravi kršćani će dopustiti da njihovim životima upravlja unutarnje Kraljevstvo Božje - na-Boga-usmjerena priroda - koja se ponekad naziva Krist u nama.

Mnogi se ljudi smatraju kršćanima. Jako malo ih tako živi - gotovo nitko. A kad živite kršćanstvo ljudi mogu pomisliti da ste ludi. Istinito je ono što je davno rečeno da je svijet jednako šokiran onim tko odbija kršćanstvo kao i onim tko ga živi.

Vjerujem da bi me Isus prihvatio jer činim ono što je on rekao ljudima da čine. Iako to ne znači da bi me svi, koji se smatraju kršćanima, prihvatili. Ja naravno volim i poštujem Isusa i želim da kršćani nauče slijediti njegove zapovijedi. Bio bi to najdivniji svijet.

Put ljubavi

Zlo se ne može prevladati s još više zla. Zlo se može prevladati jedino dobrim. To je poruka puta ljubavi. Borba današnjeg svijeta je između starog načina koji pokušava prevladati zlo zlom, što bi s modernim oružjem vodilo u potpuni kaos, i načina prevladavanja zla dobrim, što bi vodilo sjajnom i zreloom životu.

Ne trebamo se truditi da satremo to što je zlo, jer ništa što je suprotno Božjim zakonima ne može potrajati. Sve ne-dobre stvari u svijetu su prolazne, jer u sebi sadrže sjeme vlastitog uništenja. Mi možemo pomoći da brže nestanu jedino u onoj mjeri u kojoj slijedimo Božji zakon da zlo mora biti prevladano dobrim. Oni koji stvaraju nešto zlo da bi prevladali neko drugo zlo, samo udvostručuju zlo.

Božji zakoni se neprestano primjenjuju, jer je sve što je izvan harmonije na zalasku. Kako itko može posumnjati u to da će Božja volja prevladati? O nama ovisi jedino *koliko brzo*. O nama ovisi i s koliko nasilja će oni otići. U onoj mjeri u kojoj smo ih spremni pustiti, bit će manje nasilja - u mjeri u kojoj smo spremni graditi novo unutar starog, bit će manje nasilja; dakle, poradimo na tome. Pomozimo feniksu da uskrsne iz pepela, pomozimo položiti temelje za novu renesansu, pomozimo ubrzati duhovno buđenje, dok nas ne uzdigne u zlatno doba koje bi moglo doći!

Da bismo pomogli rađanje zlatnog doba, moramo vidjeti dobro u ljudima. Moramo znati da postoji, bez obzira kako duboko zakopano. Da, postoji apatija i sebičnost - ali postoji i dobro. To dobro ne možemo dotaknuti prosuđivanjem, nego ljubavlju i vjerom.

Čista ljubav je spremnost na davanje, bez primisli o dobivanju ičega zauzvrat. Ljubav može spasiti svijet od nuklearnog uništenja. Voli Boga: okreni se Bogu otvorenosću i prijemoivošću. Voli svoja bližnja ljudska bića: okreni im se prijateljski i dajući. Pripremi se da budeš zvan djetetom Božjim živeći put ljubavi.

Poznaješ li Boga? Znaš li da postoji moć veća od nas, koja se manifestira u nama kao i svugdje u svemiru? Tu moć ja zovem Bog. Znaš li što znači poznavati Boga, osjećati stalno Božje vođenje, stalnu svijest o Božjoj prisutnosti? Poznavati Boga znači zračiti ljubav prema svim ljudima i svemu stvorenom. Poznavati Boga znači osjećati unutarnji mir - smirenost, vedrinu, postojanost koja omogućuje da se suočiš sa svakom situacijom. Poznavati Boga znači biti ispunjen radošću koja se pjenuša i prelijeva da blagoslovi svijet.

Ja sada imam samo jednu želju: da činim ono što je volja Božja za mene. Nema sukoba. Kad me Bog poveo na hodočašće, učinila sam to rado. Kad me Bog vodi da činim druge stvari, činim ih isto tako rado. Ako mi to što činim donosi kritiku, primam je ne sagibajući glavu. Ako mi to što činim donosi hvalu, odmah je šaljem Bogu, jer ja sam samo oruđe kroz koje Bog djeluje. Kad me Bog vodi da činim nešto, dana mi je snaga, osigurana mi je opskrba, pokazan mi je put. Dane su mi riječi da govorim. Bez obzira da li je put lak ili težak, ja hodam u svjetlu Božje ljubavi i mira i radosti, i vraćam se Bogu s psalmima zahvalnosti i hvale. To znači znati Boga. A poznavanje Boga nije rezervirano samo za velike. Namijenjeno je malim ljudima poput vas i mene. Bog vas uvijek traži - svakoga od vas.

Možete naći Boga samo ako ga potražite - slijedeći božanske zakone, ljubeći ljude, otpuštajući samo-volju, vezanost, negativne misli i osjećaje. A kad nađete Boga, to će biti u tišini. Naći ćete Boga iznutra.

Misli za promišljanje

NEĆETE UGLEDATI SVJETLO dok ne krenete na put. Ne možete ga dobiti ni od koga, niti ga možete ikome dati. Samo učinite nekoliko koraka koji vam se čine najlakši, i kad ih napravite, bit će vam lakše da nastavite dalje.

Kad spoznate svoj udio u shemi stvari, u božanskom planu, nikad se više nećete osjećati neadekvatno. Uvijek će vam biti osigurana sredstva za bilo koju situaciju, bilo koju zapreku. Nema više naprezanja; uvijek postoji sigurnost.

Malo ih je našlo unutarnji mir, ali to nije zato što su drugi pokušali i nisu uspjeli, nego zato što nisu ni pokušali.

Ništa se u svemiru ne događa slučajno. Sve se odvija u skladu s višim zakonima - sve je uređeno božanskim redom.

Smatram da isključivo na-sebe-usmjeren život nije vrijedan življenja. Ako ono što činite neće donijeti koristi nikom drugom osim vas, to nije vrijedno činjenja.

Mnogi pate zbog duhovne izgladnelosti - iako se ono što im treba nalazi u njima i posvuda oko njih.

Božji način jedan je od nekoliko jednostavnih propisa koje čak i dijete može razumjeti. Istina je jednostavna - samo ju nije jednostavno živjeti. Zbog toga nezreli ljudi naginju tome da se sakrivaju iza kompliciranih tumačenja, kako bi izbjegli življenje jednostavne istine.

Čovječanstvo je samo zagreblo površinu svog pravog potencijala. Bilo tko se može priključiti na božansku Struju, otkrivši istinu koju su učili Isus i drugi proroci govoreći da je *Kraljevstvo Božje unutra*.

Postoje dvije stvari koje otklanjaju strah iz vašeg života. Jedna je istinska ljubav prema vašim bližnjim ljudskim bićima. Ne možete se bojati onoga što istinski volite. Druga je stalna svijest o prisutnosti Boga.

Kad imate stalnu vezu s Bogom, stalno primanje iznutra, nikad se ne javlja sumnja; vi znate svoj put. Vi postajete oruđe kojim se obavlja posao, i zato nemate osjećaj samopostignuća.

Bog je jedina stvar u svemiru koja se ne mijenja.

Bog je u vama i vi ste u Bogu.

Bog nas voli nudeći nam uvijek blagoslov koji prelazi našu maštu - kad bismo samo mogli živjeti u skladu s božanskom svrhom.

Priroda govori vrlo moćnim jezikom - pozivajući sve nas prema Bogu.

Ako živite svoj život kao molitvu, pojačavate molitvu preko svih granica.

Duhovni život je stvarni život; sve drugo je iluzija i obmana. Samo oni koji su privrženi jedino Bogu su istinski slobodni. Samo oni koji žive prema svom najvišem svjetlu, žive u harmoniji. Svi oni koji djeluju iz svoje najviše motivacije postaju moć za dobro. Nije važno da li je utjecaj na druge primjetan: nikad ne trebamo tražiti niti željeti rezultate. Znajte da svaka prava stvar koju učinite - svaka dobra riječ koju kažete - svaka pozitivna misao koju pomislite - ima dobre posljedice.

Mali ljudi naginju tome da djeluju usprkos - zreli ljudi djeluju iz ljubavi. Ako postupate neagresivno iz straha, to vas neće učiniti zreloom osobom. Ako postupate tako zbog načela, to vas čini zrelima.

Ambicija zbog na-sebe-usmjerenog motiva štetna je za duhovni rast - ali ako ste ambiciozni da pomognete ljudima, to će vam duhovno pomoći.

Slijediti gomilu uvijek je znak nezrelosti. Zreli ljudi žive u skladu s njihovim najvišim svjetlom - oni pokazuju put - oni su pioniri.

Život je mješavina uspjeha i poraza. Budite ohrabreni uspjesima i osnaženi porazima. Dok god ne izgubite vjeru u Boga, bit ćete pobjednici u svakoj situaciji s kojom se suočite.

Ako želite podučavati ljude, mlade ili stare, morate započeti tamo gdje su oni: na njihovoj razini razumijevanja - koristeći riječi koje će oni razumjeti. Kad ste zadobili njihovu pažnju, možete ih povesti onoliko daleko, koliko su oni u stanju ići. Ako shvatite da su oni već prešli vašu razinu razumijevanja, učite od njih. Budući da se koraci prema duhovnom razvoju poduzimaju na tako različite načine, većinom možemo podučavati jedni druge.

Mnogo je lekcija za naučiti i skala za uravnotežiti. Zakoni svemira ne mogu se promijeniti zbog nečije udobnosti. Čovječanstvo treba naučiti kako prihvatiti sve što život nudi kao

obrazovno iskustvo. Zbog tog razloga nitko ne može žlicom hraniti duhovno nezrele ljude. Onaj koji traži mora hodati sam - s Bogom.

Iako se drugi mogu sažaliti na vas, nikad ne sažaljevaj samoga sebe: to ima smrtonosan utjecaj na duhovno blagostanje. Prepoznaj sve probleme, bez obzira kako teški bili, kao mogućnosti za duhovni rast, i iskoristi ih najbolje što možeš.

Da bi postigao unutarnji mir, moraš dati svoj život, ne samo svoje vlasništvo. Kad napokon predaš svoj život - dovodeći u sklad svoja uvjerenja i način na koji živiš - onda, i samo onda, počinješ pronalaziti unutarnji mir.

Osnovno, ukoliko želiš pronaći unutarnji mir, je dovođenje svog života u sklad sa zakonima koji upravljaju svemirom (koji su isti za sve nas), te pronalaženje i preuzimanje svog posebnog posla u ovom svijetu - svog posla u božanskom planu.

Iza mračnog doba slijedi renesansa. A iz doba u kojem mi danas živimo, u kojem postoji mnogo mraka, mogla bi slijediti nova renesansa.

Kad god učinite nešto da unaprijedite svoj život, rješavajući se navike bijesa, navike straha, navike zabrinutosti - svih tih stvari koje zagađuju ljudske živote - kad god unaprijedite svoj vlastiti život, doprinijeli ste ukupnoj slici mira.

Što je više mira u vašem vlastitom životu, više možete zračiti u svoju okolinu, i konačno u svoj svijet.

Radost života je davanje. Nikad nećete biti sretni dok ne dajete.

Živite u sadašnjosti. Činite stvari koje treba učiniti. Činite onoliko dobra koliko možete svaki dan. Budućnost će se odviti.

Prosudivanje drugih vam ništa neće koristiti, a povrijedit će vas duhovno. Samo ako možete inspirirati druge da sude sami sebi, postignut ćete nešto vrijedno.

Ne treba se pokoravati protivniku; protivnik može biti preobražen.

Ako promatrate stvari emocionalno, nećete ih vidjeti jasno; kad gledate stvari duhovno, razumijevate.

Ne pomislite nikad da je ijedan ispravni napor bio besplodan - svaki ispravni trud donosi dobre plodove, bez obzira vidjeli mi rezultate ili ne.

U konfliktnoj situaciji morate razmišljati o rješenju koje će biti pravedno za sve uključene, a ne razmišljati samo o vlastitom dobitku.

Samo rješenje koje je pravedno za sve uključene može biti dugoročno djelotvorno.

Ako postoji neka dobra stvar koju ste oduvijek željeli raditi, počnite je činiti.

POGLAVLJE 8

Put mira

OVO JE PUT MIRA: prevladaj zlo dobrim, laž istinom, mržnju ljubavlju. Ljudima je teško razumjeti da je svaki rat loš i samoporažavajući. Ljudi u svojoj nezrelosti pokušavaju prevladati zlo s više zla, što umnogostrućuje zlo. Jedino dobro može prevladati zlo.

Moja jednostavna mirovna poruka je dovoljna - zaista samo poruka da je put mira put ljubavi. Ljubav je najveća moć na zemlji. Ona osvaja sve. Jedan u skladu s Božjim zakonom ljubavi snažniji je od armije, jer se ne treba pokoravati protivniku; protivnik može biti preobražen.

Jedan dan, dok sam hodala uz autoput, počela sam na poznatu melodiju pjevati riječi mira, za koje vjerujem da sažimaju trenutnu svjetsku situaciju:

Svijet grozničavo radi na izgradnji ratnog stroja,
svijet priprema uništenje kakvo nije znano prije,
čujem mnoge kletve, a opravdanja se nižu,
međutim, oh, svijet čezne, zaziva,
moli za mir - za mir!

Nuklearna bomba nam kaže: 'Pristani na mir ili nestani!' Mi shvaćamo da više ne možemo razmišljati u terminima vojne pobjede, jer bi nuklearni rat značio međusobno uništenje. Mnogi se suočavaju s ovom kritičnom situacijom apatično ili frustrirano, a samo nekolicina konstruktivno.

Postoji tako velika potreba za konstruktivnom mirovnom akcijom. Živimo u kriznom razdoblju čovječanstva, i mi koji živimo danas suočavamo se s vrlo važnom odlukom: izborom između nuklearnog rata potpunog uništenja ili zlatnog razdoblja mira. Svi koji žive danas sudjeluju u donošenju odluke, dok svjetska situacija skreće u smjeru rata i uništenja. Znači da svi oni koji ne čine ništa u ovoj kriznoj situaciji, izabiru rat. Oni koji žele izabrati mir, moraju smisleno djelovati za mir. I postati dio kretanja i buđenja koje je započelo i ubrzava se. I pomoći tom ubrzanju kako bi se djelotvorno promijenio smjer. U ovoj kriznoj situaciji, mir se zasigurno tiče svakoga! Vrijeme za mirovno djelovanje je sada.

Konačni mir počinje iznutra; kad nađemo unutarnji mir, neće više biti sukoba, niti povoda za rat. Ako je to mir koji tražite, pročistite svoje tijelo razumnim životnim navikama, pročistite svoj razum tjerajući sve negativne misli, pročistite svoje motive odbacujući svaku ideju pohlepe ili samo-postignuća, te nastojeći da služite svojim bližnjim ljudskim bićima, pročistite svoje želje odstranjujući sve želje za materijalnim dobrima ili samohvalom, želeći znati i činiti što je volja Božja za vas. Potaknite druge da čine slično.

Neki izabiru da rade na miru u međuvremenu - postavljajući mehanizme za razrješavanje konflikata u svijetu, na mjestima gdje postoje konflikti - tako da unatoč tome što još može biti psihološkog nasilja, ne bude više tjelesnog nasilja. Ako je to mir koji tražite, radite na svjetskoj razini za svjetsko razoružanje i rekonstrukciju, za svjetsku vladu koja će uključiti sve narode, za globalno razmišljanje: koje pretpostavlja dobrobit ljudske obitelji dobrobiti ijednog naroda. Radite na nacionalnoj razini na promjeni uloge takozvanog ministarstva obrane s razaranja na stvaranje. Tako je mnogo konstruktivnog rada potrebno među manje sretnim svjetskim narodima, te u prilagodbi našeg gospodarstva na mirnodopsku situaciju. Mnogo je problema koje treba riješiti. Nađite druge da rade s vama.

Možemo istodobno raditi na unutarnjem miru i svjetskom miru. S jedne strane, ljudi pronalaze unutarnji mir predajući se stvarima većim od njih, poput svjetskog mira, jer pronalaženje unutarnjeg mira znači napuštanje na-sebe-usmjerenog života i življenje usmjereno na dobrobit cjeline. S druge strane, jedan od načina rada za svjetski mir je rad na postizanju više unutarnjeg mira, jer svjetski mir nikad neće biti postojan dok god dovoljno nas ne pronade unutarnji mir koji će stabilizirati svjetski.

Moj je unutarnji mir postojan unatoč svim vanjskim stvarima. Samo ukoliko ostajem u harmoniji mogu i druge povući u harmoniju, a toliko je još harmonije potrebno prije nego svijet pronade mir. To ne znači da me ne zanimaju svjetska zbivanja. Vrijeme poput ovog zaziva mnogo molitve za mir i mirovnog djelovanja. Sav ispravn rad i svaka ispravna molitva ima utjecaja, sav dobar utjecaj nosi dobre plodove, bez obzira vidjeli mi rezultate ili ne. Unatoč tami trenutne svjetske situacije, ja nisam obeshrabrena. Znam da, kao što i ljudski život ide prema harmoniji kroz mnoge uspone i padove, tako i društvo ima svoje visove i ponore u potrazi za mirom.

U srcima ljudi postoji duboka želja za mirom na zemlji, i oni bi zagovarali mir, da nisu zarobljeni apatijom, neznanjem, strahom. Zadatak je mirotvoraca da ih probude iz apatije, odagnaju neznanje istinom, ublaže njihov strah vjerom da Božji zakoni djeluju - i djeluju za dobrobit.

Znajući da su sve stvari suprotne Božjim zakonima prolazne, izbjegnimo očaj i zračimo nadu u svijet bez rata. Mir je moguć, jer misli imaju nevjerojatnu snagu.

Nekoliko uistinu posvećenih ljudi može neutralizirati loše posljedice masa ljudi izvan harmonije, tako da mi koji radimo za mir ne smijemo zastati. Moramo nastaviti moliti za mir i djelovati za mir na bilo koji način možemo, moramo nastaviti zagovarati mir i živjeti put mira; da bi potaknuli druge, moramo nastaviti misliti mir i znati da je mir moguć. Ono u čemu jesmo, pomažemo i da se manifestira. Jedna mala osoba, koja sve svoje vrijeme posvećuje miru, čini novost. Mnogi ljudi, posvećujući nešto svog vremena, može stvoriti povijest.

Jedan mi je dan neka gospođa rekla: 'Peace, molim se s tobom za mir, ali ja, naravno, ne vjerujem da je moguć.' Odgovorila sam: 'Ne vjeruješ li da je mir Božja volja?' 'O, da', rekla je, 'znam da je tako'. Rekla sam: 'Kako onda možeš reći da nešto što je Božja volja nije moguće? Ne samo da je moguće, nego je i neizbježno, ali o nama ovisi koliko skoro će se i dogoditi.'

Nikad ne podcjenjujte moć labavo povezane skupine koja radi za dobru stvar. Svi mi koji zajedno radimo za mir, svi mi koji zajedno molimo za mir, smo mala manjina, ali smo moćno duhovno bratstvo. Naša moć prelazi našu brojnost.

Oni za koje se čini da nisu uspjeli pronaći put, često doprinose više od onih koji napokon uspiju. Jako sam zahvalna mirovnim pionirima, koji su radili za mir dok je put bio neutaban i nije bilo vidljivih rezultata.

Jedno od najčešćih pitanja koje su mi postavili, bilo je: 'Jeste li vidjeli ikakve rezultate svog hodočašća?' Odgovor je da nikad nisam ni tražila da vidim rezultate - njih ostavljam u Božjim rukama. Oni se možda neće ni pokazati za moga života, ali će se vremenom pokazati. I, vjerovali ili ne, vidjela sam rezultate: mnoga pisma od ljudi naznačuju da su oni bili potaknuti da učine nešto za mir na njihov način - bilo što od pisanja pisama Kongresu do pomirenja s prijateljem ili rođakom. I sve se to broji.

I sada, kad promatram ukupni napor svih mirotvoraca, mogu vidjeti rezultate. Kad sam započela hodočašće, ljudi su prihvaćali rat kao nužan dio života. Danas su mirotvorci popularni! Kad sam započela, bilo je jako malo zanimanja za unutarnju potragu. Mogla sam zapravo napraviti istraživanje na državnom sveučilištu i otkriti da se dvije trećine ili tri četvrtine studenata smatraju agnosticima, ako ne i ateistima. Danas jedva mogu naći studenta ili osobu koja nije zainteresirana za najdublju vrstu potrage. Za mene je to znak najveće nade.

S jedne strane moglo bi se reći: kako je tragično da je naš materijalni napredak otišao toliko ispred duhovnog, da stojimo na ivici uništenja sveg života na zemlji. S druge strane, moglo bi se reći: kako je dobro da smo napokon shvatili da je vojna pobjeda nemoguća, tako da nezreli ljudi i čak i ne-dobri ljudi sada imaju poticaj da polože svoje oružje. Obje su izjave točne.

Nema veće prepreke svjetskom miru ili unutarnjem miru, od straha. Zbog njega smo proizveli oruđa masovnog uništenja. Naginjemo tome da razvijemo nerazumnu mržnju prema onom čega se bojimo - tako počinjemo mrziti i strahovati. Ovo nas ne samo psihološki povređuje, te otežava napetosti u svijetu, nego takva negativna koncentracija privlači stvari kojih se bojimo. Ako se ničega ne bojimo i zračimo ljubavlju, možemo očekivati dobre stvari. Ovom svijetu je toliko potrebna poruka i primjer ljubavi i vjere!

Mir i sloboda! To bi trebalo biti! Koliko skoro će se to i dogoditi - da li sada ili nakon velike destrukcije i novih početaka i eona vremena - ovisi o nama!

Potrebna su mnoga istraživanja i eksperimenti s mirnim načinima rješavanja konflikata. Možemo djelovati kao grupa ili kao pojedinci, upravo ovdje gdje jesmo, pokrećući posebne mirovne projekte, preporučujući i osnažujući dobro gdje god ga nađemo.

Možete očekivati da ćete promijeniti samo jedan narod - vaš vlastiti. Nakon što se vaš narod promijeni, primjer može potaknuti druge narode da se promijene. Kad bi ijedan utjecajni narod imao veliku duhovnu snagu da položi svoje oružje i pojavi se pred svijetom

čistih ruku, svijet bi bio promijenjen. Ne vidim dokaze da ijedan utjecajni narod ima takvu duhovnu snagu i hrabrost. Zbog toga će razoružanje biti spor proces, motiviran željom za preživljavanje.

Tama koju vidimo u svijetu današnjice, uzrokovana je dezintegracijom stvari koje su izvan harmonije s Božjim zakonima. Osnovni konflikt nije između naroda, nego između dva oprečna vjerovanja. Prvo je da zlo može biti prevladano s više zla, da cilj opravdava sredstva. Ovo vjerovanje preteže u našem svijetu danas. A to je put rata. To je službeno stajalište svakog od vodećih naroda.

A tu je i put kojemu su nas učili prije dvije tisuće godina - prevladavanje zla dobrim, što je moj put, put koji je Isus naučavao. Ne gubite vjeru: Božji način će zasigurno prevladati na kraju.

Da bi zavladao mir u svijet, ljudi moraju postati miroljubivi. Među zrelim ljudima rat ne bi predstavljao problem - bio bi nemoguć. U svojoj nezrelosti ljudi istodobno žele mir i stvari koje uzrokuju rat. U svakom slučaju, ljudi mogu postati zreli, kao što i djeca odrastaju. Da, naše institucije i naše vođe odražavaju našu nezrelost, ali ukoliko mi postanemo zreliji izabrat ćemo bolje vođe i postaviti bolje institucije. Sve uvijek završava na stvari koju mnogi od nas žele izbjeći: radu na poboljšavanju nas samih.

Svetište mira nalazi se unutra. Potražite ga izvan i sve stvari će vam biti dodane. Dolazimo sve bliže i bliže vremenu kad će dovoljan broj nas naći unutarnji mir, što će utjecati na naše institucije da budu bolje. A čim se to dogodi, institucije će povratno, kroz primjer, utjecati da se na bolje promijene oni koji su još nezreli.

Mir će najvjerojatnije zavladata svijetom na isti način na koji se to dogodilo u našoj zemlji. Iz kaosa građanskog rata, indijanskih ratova i dvoboja prije više stoljeća, došao je red. Uspostavljeni su mehanizmi za izbjegavanje fizičkog nasilja, iako i dalje traje psihološko nasilje.

Manje jedinice, države, predale su većoj, Sjedinjenim Državama, pravo na započinjanje rata. Da, mislim da će doći vrijeme kad će manje jedinice, narodi, predati većoj, Ujedinjenim narodima, jedno jedino pravo: pravo na rat.

Ne vjerujem da bi narodi trebali ili da će predati druga prava. Ljudi imaju najviše kontrole na svoje poslove na lokalnoj razini. Sve što se može pravedno i uspješno obaviti na lokalnoj razini treba tako i obavljati, a višim razinama delegirati samo kad je neophodno.

Ujedinjeni narodi će imati posao održavanja mirnodopske situacije u svijetu. Dok god ostanemo nezreli, UN bi trebao imati policijske snage za rješavanje problema s pojedinačnim ugrožavateljima mira u svijetu - uklanjajući ih, želim se nadati, zbog njihove rehabilitacije. Trebalo bi također imati nenaoružane mirovne snage za rad na prevenciji rata. Dok naš narod može raditi na problemima poput nedovoljne opskrbe hranom, UN bi trebao raditi na problemima poput onih zemalja koje se bore za slobodu - a sloboda je danas želja u srcima svih.

Rekla sam jednom ženi koja je vjerovala u rat i u kršćanske vrijednosti: 'S jedne strane govorite o kršćanskim vrijednostima, a s druge kažete 'Nije li sila jedina preventiva koju poštuju?' Upravo to je naša nesreća već vjekovima - samo verbalno poštujemo kršćanske vrijednosti, a živimo po zakonu džungle. Citiram 'Neka zlo tobom ne ovlada, prevladaj zlo dobrim, a onda pokušavamo prevladati zlo s više zla, umnogostručujući zlo. Molimo se Bogu, ali nemamo vjere u djelovanje Božjeg zakona ljubavi. Svijet čeka da živimo zakon ljubavi, koji može dosegnuti božansko u svakom ljudskom biću i preobraziti ga.'

Svećenik velike kanadske crkve, koji se nedavno vratio iz posjeta Istoku, rekao mi je da budisti šalju dvije tisuće misionara da uče kršćane putu nenasilja!

Za vrijeme Drugoga svjetskog rata jedan je američki učitelj, koji je bio na Pacifiku, zarobio japanskog vojnika. Vodeći ga u logor, Amerikanac je otkrio da njegov zarobljenik govori engleski. 'Znaš što,' rekao je japanski vojnik, 'jednom sam bio kršćanin.' Amerikanac je pričekao jedan trenutak i onda rekao: 'Zašto si napustio kršćanstvo?' Iznenadenje se pojavilo na licu japanskog vojnika, i on je zbunjeno odgovorio: 'Kako mogu biti vojnik i istodobno biti kršćanin?'

Ljudi ne shvaćaju da se nenasilje može primijeniti na svaku situaciju, uključujući i Drugi svjetski rat. Srela sam četvero Danaca koji su koristili nenasilje i put ljubavi u Drugom svjetskom ratu i to je prekrasna priča.

Kad su Nijemci okupirali Francusku, Francuzi su često ubijali njemačke vojnike u patroli, a onda bi Nijemci za osvetu pomeli cijelu četvrt. Kad su Nijemci umarširali u Dansku, Danci su počeli s programom ne-suradnje. Zna se da se kaže da put do ljudskog srca ide kroz stomak - mnogi su Danci zapravo koristili taj put. Rekli bi njemačkom vojniku koji je patrolirao, 'Kao predstavnik Naci vlade nemaš ništa više prava biti ovdje, nego što bi imao pravo biti u svojoj zemlji, ali ti si mlad i daleko od kuće. Možda ti nedostaju tvoji, i ako bi kao bližnje ljudsko biće htio skinuti tvoj opasač i pištolj, dobro si došao da uđeš i podijeliš s nama našu večeru.' Obično bi upalilo od prve. Nakon toga bi njemački vojnik počeo razmišljati: 'O, ovo su dragi ljudi. Što mi radimo ovdje?'

Danci su također koristili nenasilne načine zaštite Židova u Danskoj.

Srela sam Židovku koja je bila udana i živjela sa svojim roditeljima u Njemačkoj pod Hitlerom, za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Udala se kad joj je bilo šesnaest godina. Prvo je dijete rodila sa sedamnaest, a drugo sa osamnaest godina. Bila je devetnaest godina kad su joj se

dogodile tri stvari. Prva: engleska bomba je uništila njen dom i ubila roditelje. Pretpostavljam da su oni mislili da je oslobađaju. Druga stvar koja se dogodila: muža su joj odveli nacisti i ona pretpostavlja da je mrtav, jer više nikad nije čula za njega. Treća stvar koja se dogodila: američka bomba ju je ranila i ubila njeno dvoje male djece. Kad sam je vidjela, još su bile primjetne posljedice ranjavanja. Mi smo je ponovo 'oslobađali'.

Onako ranjena, lutala je naokolo s izbjeglicama. Ponekad vas teške okolnosti natjeraju na duhovni skok. Počela je razmišljati: Ranili su i čak uništili naša tijela, ali su povrijedili svoje duše, i to je strašnije. Bila je u stanju osjetiti samilost i moliti za sve koji su povezani sa situacijom, ubojice i ubijene. Bila je u stanju održati takav dobar stav da se sprijateljila s Nijemcima, koji su je, riskirajući svoje živote, prebacili u Englesku, gdje se sprijateljila s Englezima i konačno stigla u Sjedinjene Države.

Ovo očito predstavlja najnevjerojatniju pobjedu duha pod najtežim okolnostima koje se mogu zamisliti. No, to ilustrira i nešto drugo. Tko ili što je bio neprijatelj ovoj ženi? Da li Englezi koji su uništili njen dom i ubili njene roditelje, ili Nijemci koji su joj ubili muža, ili Amerikanci koji su je ranili i ubili njeno dvoje male djece? Odgovor je nevjerojatno očigledan: rat je njen pravi neprijatelj. Lažno uvjerenje da nasilje može postići nešto, da se zlo može prevladati zlim. To je bio njen pravi neprijatelj, i to je pravi neprijatelj cijelog čovječanstva.

Kao što je i ljudska duša koja se suočava s velikim teškoćama, također u prilici za veliki duhovni rast, tako se i ljudsko društvo koje se suočava s uništenjem, suočava i s mogućnošću ulaska u razdoblje renesanse. Mislim da će nas, ukoliko se ne dogodi nezgoda, želja za preživljavanjem sačuvati od nuklearnog rata. I mislim da će se obje strane promijeniti. Mi ćemo se kretati više prema ekonomskoj i socijalnoj demokraciji, a oni prema političkoj i pojedinačnoj demokraciji. Idealno društvo ipak tek treba izgraditi - ono koje će održavati ravnotežu između dobrobiti kolektiva i dobrobiti pojedinca.

Priče o nenasilju

Dok sam se jedan dan šetala oko stare tvrđave, upitala sam se što bi ona rekla ljudima kad bi mogla pričati, i napisala sam ovaj članak:

PRIČA STARE TVRĐAVE

Kad sam građena na mene je potrošeno mnogo novca i vremena, jer se mislilo da ću štititi grad od svih napadača. Sada stojim napuštena, jer ne treba puno pameti da se shvati da sam zastarjela. No, ja nisam jedina materijalna obrana koja je zastarjela. Danas su čak i najsuvremenije obrane zastarjele, iako ih se vi u svom strahu i zbunjenosti još uvijek čvrsto držite. Iako u svojoj nezrelosti tratite svoje vrijeme i svoja bogatstva na njih, u svojim srcima znate da vas ne mogu obraniti ni od čega. Vi znate da stojite, naizgled bez obrane, pred licem novog doba, dok vam nuklearna bomba govori: 'Pristani na mir ili nestani!' No, jeste li uistinu bez obrane, jer su sve materijalne obrane smrvljene, kao što je bilo i namijenjeno? Jeste li zaboravili obranu koja se ne može smrviti, obranu koja leži u slijeđenju višeg zakona? Kroz stoljeća su vam vaša najbolja učenja i vaša najbolja Ja govorila da se zlo može prevladati jedino dobrim, a iskustvo vam je pokazalo da ako želite stvoriti prijatelje, morate se prijateljski ponašati. Kad ćete imati dovoljno mudrosti da napustite put ka uništenju i okrenete se obrani koja je bezvremena i nepromjenjiva? Ljudi na zemlji, odluka je pred vama! Još uvijek možete izabrati život, ali morate birati brzo!

OVO ČUDNO STVORENJE ZVANO ČOVJEK

Neki bi stranac mogao na ovakav način vidjeti ovo čudno stvorenje zvano čovjek:

Biće s drugog svijeta parkiralo je svoj svemirski brod na izoliranom mjestu. Sljedećeg jutra prošlo je pokraj vojnog logora, gdje je vidjelo ljude koji su noževe pričvršćene za štapove koji su čudno izgledali, zabadali u vreće sa slamom. 'Što je to?' upitalo je neuniformiranog mladića. 'Vježba s bajunetama,' odgovorio je mladić. 'Mi vježbamo na lutkama. Moramo naučiti kako upotrijebiti bajunetu na način da ubije čovjeka. Naravno, mi ne ubijamo mnogo ljudi bajunetama. Najviše ih ubijemo bombama.' 'Ali zašto uopće želite naučiti ubijati ljude?' uzviknulo je biće zaprepašteno. 'I ne želimo', odgovorio je mladić gorko. 'Poslani smo ovamo protiv naše volje i ne znamo kako da se nosimo s tim.'

To je popodne biće prošlo kroz veliki grad. Primijetilo je gomilu okupljenu na trgu koja je pozdravljala uniformiranog mladića okićenog medaljom. 'Zašto je on okićen medaljom?' ispitivalo je Biće. 'Zato jer je ubio stotinu ljudi u bici', odgovorio je čovjek pokraj njega. Biće je s užasom pogledalo mladića koji je ubio stotinu ljudi i otišlo dalje.

U drugom dijelu grada Biće je čulo kako radio glasno najavljuje skorašnje smaknuće određenog čovjeka. 'Zašto će on biti usmrćen?' upitalo je Biće. 'Zato jer je ubio dvojicu ljudi', odgovorio je čovjek pokraj njega. Biće je zbunjeno produžilo dalje.

Te je večeri Biće, nakon što je razmislilo o događajima, otvorilo svoju bilježnicu i zapisalo: Čini se da su svi mladići prisiljeni naučiti kako da uspješno ubijaju ljude. Oni koji uspiju u ubijanju velikog broja ljudi, nagrađeni su medaljama. Oni koji se pokažu kao slabi ubojice i uspiju ubiti samo nekoliko ljudi, kažnjeni su smrću.

Biće je tužno zatreslo glavom i dodalo post scriptum: Čini se da će se ovo čudno stvorenje zvano čovjek uništiti vrlo brzo.

Vizija nade u mir

Krajem razdoblja od četrdesetpet dana moje molitve i posta, dok sam ležala između sna i jave, doživjela sam prekrasnu viziju... viziju nade. Vidjela sam narode svijeta kako se naoružavaju za rat. Govorila sam im, ali me nisu htjeli slušati. Zaklinjala sam ih, ali nisu obraćali pažnju. Molila sam za njih, i kad sam pogledala oko sebe, vidjela sam narode svijeta kako mole sa mnom. Zatim sam vidjela kako se iznad nas, dok smo molili, uzdiže svjetlucava izmaglica, koja je postupno dobivala oblik. Pojavila se blještava figura, čija je bijela odjeća bila puna svjetla, a lice tako svijetlo da sam jedva mogla gledati u njega. Kad je biće progovorilo, njegov je nježni glas imao snagu grmljavine. 'Odbacite svoje mačeve!' rekao je. 'Oni koji potegnu mač, od mača će i umrijeti!' I narodi svijeta zapanjeno su pogledali i odbacili svoje oružje i ljudi svijeta su se radovali zajedno.

Još misli o miru i razoružanju

Voljela bih još jednom naglasiti da ispravna molitva vodi ispravnoj akciji, da je 'nada bez rada mrtva'. Izvanredan način pretvaranja misli u akciju je pisanje pisama za mir.

Razoružanje se sporo materijalizira - dijelom zato što strah još uvijek prevladava, dijelom zato što postoji prazna nada da se oružjem može postići željeni cilj, dijelom zato što neke ekonomije čini se funkcioniraju prilično profitabilno u situaciji priprema za rat.

Novo doba zahtijeva više vrijednosti. Oni koji su govorili o miru, bili su prije nazivani idealistima, ali su ti idealisti u ovoj nuklearnoj eri postali jedini realisti. Uvijek smo mislili o sebi kao o ljudima s visokim idealima. Primjenimo neka od njih u ovoj kriznoj situaciji.

Vjerujući da je rat suprotan volji Božjoj i zdravom razumu, i osjećajući da je put mira put ljubavi, radit ću za mir provodeći način ljubavi, i pomažući svakoj skupini koje sam dio da ga provodi, pomažući naciji čija sam građanka da ga provodi, pomažući Ujedinjenim narodima da ga provode, i moleći da se način ljubavi provodi posvuda u svijetu.

Rekla bih vojsci: da, trebamo obranu; da, trebamo vas. Zrakoplovstvo može počistiti zrak, marinci se mogu pobrinuti za oboljele šume, mornarica može počistiti oceane, obalna straža se brinuti o rijekama, a vojska se može upotrijebiti da izgradi sisteme odvodnjavanja koji bi spriječili užasne poplave, te činiti i druge slične dobrobiti za čovječanstvo.

Ograničavamo sami sebe misleći kako se stvari ne mogu učiniti. Mnogi misle da je mir u svijetu nemoguć - mnogi misle da je unutarjni mir nemoguće doseći. Onaj koji ne zna da je nemoguće, je onaj koji to postiže!

Osnovni uzrok svim našim nedaćama je nezrelost. To je razlog zbog kojeg toliko govorim o miru u nama kao koraku prema miru u svijetu. Da smo zreli, rat bi bio nemoguć i mir bi bio osiguran. U našoj nezrelosti mi ne poznajemo zakone svemira i mislimo da zlo može biti prevladano s više zla. Jedan simptom naše nezrelosti je pohlepa, koja nam otežava da naučimo jednostavnu lekciju dijeljenja...

Ipak, shvatila sam da ponekad simptomi postaju tako akutni da, ukoliko ne poradimo na njima, možda nećemo preživjeti da poradimo na uzrocima, tako da sam tijekom rata u Vijetnamu sudjelovala u nekim mirovnim demonstracijama. Bilo je to nevjerojatno vrijeme.

Ljudi u ovoj zemlji su, usprkos vladi, zaustavili rat u Vijetnamu. To samo pokazuje snagu ljudi u ovoj zemlji.

Onda postoje simptomi simptoma, poput masovnog gladovanja. Voljela bih svakome omogućiti pristup čistoj hrani, čistoj vodi i čistom zraku. Voljela bih da svima mogu zadovoljiti materijalne potrebe i uz to omogućiti pristup dobroj hrani za misli i prekrasnoj okolini i svemu ostalom što inspirira. Ne morate biti jako dobri u aritmetici da shvatite da kad bi narodi svijeta prestali proizvoditi oruđa uništavanja, mogli bi biti ostvareni uvjeti za vrlo dobar život svih ljudi.

Moramo hodati u skladu s najvišim svjetlom koje imamo, s ljubavlju susrećući one koji su izvan harmonije, pokušavajući ih potaknuti na bolji način. Kad god unesete harmoniju u neku nemirnu situaciju, doprinosite uzrocima mira. Kad učinite nešto za svjetski mir, mir među skupinama, mir među pojedincima ili vlastiti unutarnji mir, vi unapređujete cjelokupnu sliku mira.

Nikad ne smijemo zaboraviti da nepokorovanje Božjim zakonima donosi nesreću iako ljudi postupno uče na vlastitim pogreškama.

Pogledajmo naš svijet. Bijedan, ratom izmučen svijet. Što je s nama? Toliko smo uronjeni u materijalno: čak i ako ga nemamo, želimo ga. Toliko nam nedostaje duhovnost: kadgod otkrijemo tehnološka dostignuća, prvo ih pretvorimo u oružja i upotrijebimo za ubijanje ljudi. To je zato što naša duhovna dobrobit toliko zaostaje. Smisljeno istraživanje za budućnost je na duhovnoj strani. Trebamo dovesti u ravnotežu to dvoje (duhovnost i materijalnost, op. prev.) tako da bi znali kako dobro upotrijebiti materijalne blagodati koje već imamo.

Tijekom rata u Vijetnamu događale su se intenzivne mirovne aktivnosti. Kad je rat završio, dogodilo se razočaranje i slijedilo je razdoblje apatije. Čini mi se da je to bilo neizbježno. To se događa nakon svakog rata.

Nakon svakog rata također slijedi razdoblje nasilja. Vidjela sam to i nakon Prvog i nakon Drugog svjetskog rata. Sjećam se nakon Drugog svjetskog rata čovjeka u Camdenu, New Jersey, koji je na ulici ubio petero ljudi, i kad su ga uhvatili, rekao je: 'Vi ste me naučili da ubijam.' Vojska ga je naučila. Čovjeka koji je pucajući s tornja sveučilišta u Texasu ubio petnaest ljudi i ranio mnoge druge, trenirala je vojska tijekom Vijetnamskog rata.

Cijena mira

Čini se da smo uvijek spremni platiti cijenu rata. Gotovo radosno dajemo naše vrijeme i bogatstva - naše udove i čak naše živote - za rat. Međutim, mi očekujemo dobiti mir besplatno. Očekujemo da ćemo dobiti mir kao posljedicu, dok otvoreno kršimo Božje zakone. Pa, *nećemo* dobiti mir besplatno - niti ćemo dobiti mir ne poštujući Božje zakone. Dobit ćemo mir samo kad budemo spremni platiti cijenu mira. A svijetu pijanom od moći, korumpiranom pohlepom, zaludenom lažnim prorocima, cijena mira može se uistinu činiti vrlo visoka. Jer cijena mira je poštivanje viših zakona: zlo može biti prevladano jedino dobrim, a mržnja ljubavlju; jedino dobra sredstva mogu postići dobre ciljeve.

Cijena mira je odbaciti strah i zamijeniti ga nadom - nadom da ćemo poštujući Božje zakone primiti Božji blagoslov. Cijena mira je odbaciti mržnju i dopustiti ljubavi da zavlada u našim srcima - ljubavi za sva naša bližnja ljudska bića u cijelom svijetu. Cijena mira je odbaciti aroganciju i zamijeniti je kajanjem i skromnošću, podsjećajući se da je put mira put ljubavi. Cijena mira je odbaciti pohlepu i zamijeniti je davanjem, tako da nitko ne bude duhovno ozlijeđen time što ima više nego što treba dok drugi u svijetu još uvijek imaju manje nego što im treba.

Ljudi svijeta, vremena za odluku ima malo. Može se izmjeriti s nekoliko godina. Izbor je na nama, hoćemo li ili nećemo platiti cijenu

mira. Ako je nismo spremni platiti, sve što nam je drago bit će progutano vatrom rata. Tama današnjeg svijeta je tu zbog raspadanja stvari koje su u suprotnosti s Božjim zakonima. Neka nikad beznadežno ne kažemo da je to tama prije oluje; radije s nadom kažimo da je to tama prije zore zlatnog doba mira, koje mi sada ne možemo čak ni zamisliti. Nadajmo se, radimo i molimo za to.

POGLAVLJE 9

Širenje pacifizma

Mnogi ljudi poznaju jednostavni duhovni zakon da zlo može biti prevladano jedino dobrim. Pacifisti to ne samo znaju, nego i pokušavaju živjeti. U njihovom pokušaju da to žive, oni odbijaju upotrebljavati ili sankcionirati upotrebu fizičkog nasilja. One koji se suprotstavljaju ratu, ali bi koristili fizičko nasilje u svojim osobnim životima, radije bih nazvala protivnicima rata negoli pacifistima. One koji koriste nenasilne metode zato što vjeruju da su to najuspješnije metode, ja nazivam nenasilnim prigovaračima, ali ne i pacifistima. Pacifisti se koriste nenasilnim načinom zato što vjeruju da je to ispravan način i ni pod kojim uvjetima ne bi upotrijebili ili opravdali upotrebu ijednog drugog načina.

Životinjska priroda misli u terminima korištenja 'zakona džungle' za uklanjanje svih zapreka. Ali taj zakon ne rješava probleme za ljude; on može samo odgoditi rješenja, a na duže vrijeme on pogoršava stvari.

Neki narodi, čak i dok se koriste zakonom džungle u odnosu prema drugim narodima - dok su u ratu - shvaćaju da pacifisti ne mogu djelovati na takav način i izuzimaju ih iz vojne službe. Umjesto toga oni obično služe na nevojne načine ili provode vrijeme u zatvoru. Često ih nazivaju prigovaračima savjesti. Postoji, naravno, svega nekolicina prigovarača savjesti, jer je samo nekolicina postigla potrebno unutarnje buđenje u ovakvom ranom stadiju širenja pacifizma.

Kad govorim o proširenju pacifizma, shvaćam da govorim samo kolegama pacifistima, vrlo malenoj grupi u bilo kojem modernom društvu. S ovom malom grupom, grupom kojoj se divim i vrlo poštujem, voljela bih prodiskutirati tri vrste proširenja pacifizma do kojih sam ja došla.

Proširila sam svoj pacifizam tako da uključuje neupotrebljavanje psihološkog nasilja, kao niti fizičkog nasilja. Zbog toga se više ne ljutim. Ne samo da ne izgovaram ljutite riječi, ja čak niti ne pomišljam ljutite misli! Ako mi tkogod učini nešto neljubazno, umjesto zamjerenja ja osjećam samo suosjećanje. Čak i prema onima koji uzrokuju patnju, osjećam samo duboko suosjećanje, znajući da njih tek čeka tuga. Ako je bilo onih koji su me mrzili, zauzvrat sam ih voljela, znajući da mržnja može biti prevladana samo ljubavlju, i shvaćajući da u svim ljudskim bićima postoji dobro koje može dosegnuti samo pristup pun ljubavi. Oni koji se koriste nenasilnim metodama bez ljubavi, mogu imati dosta teškoća. Ako prisiljavate ljude da rade stvari na vaš način, a da im ne pomažete da se preobrazu, problemi se zapravo ne rješavaju. Ako se podsjetite da mi zapravo nismo oduvojeni jedni od drugih to možda poveća vašu želju da preobražavate, umjesto da podređujete. I proširi vaš pacifizam tako da uključi neupotrebljavanje psihološkog nasilja, kao niti fizičkog nasilja.

Preporučila bih građansku neposlušnost, osim u krajnjem slučaju. Općenito, ljudi mogu postići mnogo više izvan zatvora, nego iza rešetaka. Niti bih ohrabrila bilo koju ugrožavajuću akciju koja zagovara psihološko nasilje kao rješenje umjesto razrješavanja problema. Ono što je učinjeno jednoj osobi, utječe na sve nas.

Proširila sam pacifizam tako da uključuje neplaćanje za rat, kao niti sudjelovanje u ratu. Zbog toga više svjesno ne plaćam savezne poreze. Više od četrdeset i tri godine živjela sam ispod razine oporezivih prihoda. Priznajem, naravno, da tome postoji i drugi razlog: ne mogu prihvatiti više nego što trebam, dok drugi u svijetu imaju manje nego trebaju. Normalno nisam nikad platila porez na piće ili duhan jer nikad niti nisam koristila te proizvode, ali ne plaćam niti porez na luksuz, jer ne koristim luksuzne proizvode, niti plaćam porez na zabavu, jer ne kupujem zabavu.

Ipak, savezna vlada možda podržava neke stvari koje mi odobravamo, ali na žalost trenutno nije moguće platiti za njih, a ne i za rat. Pacifist bi odgovorio ne ukoliko bi savezna vlada rekla: 'Ako

provedemo pola svog vremena na ratne aktivnosti, možemo drugu polovicu svog vremena potrošiti na dobre stvari.' Ipak postoje pacifisti koji će reći da ako je u pitanju novac, a ne vrijeme. Shvatila sam da se ljudska bića ponašaju nedosljedno na ovaj ili onaj način, no budući da ja osjećam da moram biti dosljedna u onoj mjeri u kojoj znam kako živjeti, proširila sam svoj pacifizam tako da uključi neplaćanje poreza za rat, kao niti sudjelovanje u ratu.

Proširila sam svoj pacifizam tako da uključi nepovređivanje stvorenja, kao niti ljudskih bića. Zbog toga već godinama nisam pojela meso - ni meso, ni perad, ni ribu. Također ne koristim krzna ili perje, kožu ili kosti. Shvaćam da su neki ljudi vegeterijanci uglavnom zbog zdravstvenih razloga, te nisu nužno protivnici rata. Nekim ljudima može nedostajati jedenje mesa, ali meni ne. Ne čeznem za životinjskim mesom ista više negoli obična osoba čezne za ljudskim mesom. Mislim da većina pacifista - zapravo, većina suvremenih ljudskih bića - ne bi jela meso da sami moraju ubijati stvorenja. Mislim da bi vas posjet klaonici možda ohrabrio da proširite svoj pacifizam tako da uključi nepovređivanje stvorenja, kao niti ljudskih bića.

Danas se događa buđenje, koje se vrlo lako može razviti u novu renesansu. Možda nas želja za preživljavanjem gura tim putem..., a možda nas motivira spoznaja da nešto mora biti učinjeno oko naše trenutne nevolje. Grupe koje su tradicionalno koristile nasilje govore o nenasilnom otporu. Ljudi koji su s oduševljenjem sudjelovali u ratnim aktivnostima, postaju protivnici rata. Sve veći broj ljudi postaje pacifistima. Zbog toga očekujem da pacifisti također napreduju i prošire svoj pacifizam.

Sljedeći citati nalazili su se među nekolicinom bilješki koje je Peace Pilgrim nosila u džepovima svoje tunike:

General Omar Bradley: 'Ratovi se sasvim sigurno mogu spriječiti, kao što se mogu i izazvati, i mi koji ih nismo uspjeli spriječiti moramo dijeliti krivnju za smrt.'

General Douglas MacArthur: 'Poznajem rat kao rijetko tko od danas živućih. Njegova sama razornost kako na prijatelje tako i na neprijatelje, pokazuje beskorisnost rata kao sredstva za rješavanje međunarodnih problema.'

Papa Ivan XXIII: 'Ako civilne vlasti ozakone ili dopuste išta što je protivno Božjoj volji, niti doneseni zakoni, niti dano dopuštenje nije obvezujuće za savjest građana, jer Boga treba više poštovati nego čovjeka.'

Dwight D. Eisenhower: 'Svaka napravljena puška, svaki porinuti ratni brod, svaka ispaljena raketa, u krajnjem smislu predstavljaju krađu od onih koji su gladni, a nismo ih nahranili, onih kojima je hladno, a nisu odjeveni.' Govoreći 'kao onaj koji je svjedočio užas i duboku tugu rata - kao onaj koji zna da bi sljedeći rat potpuno uništio ovu civilizaciju', upozoravao je protiv vojno-industrijskog kompleksa.

John F. Kennedy: 'Čovječanstvo mora staviti točku na rat, ili će rat staviti točku na čovječanstvo... Rat će postojati sve do onog dana kad će prigovarači savjesti uživati isto poštovanje i počasti koje danas dobivaju ratnici.'

Lyndon B. Johnson: 'Puške i bombe, rakete i ratni brodovi, sve su simboli ljudskog neuspjeha.'

Papa Ivan Pavao II: 'Suočeni s ljudski proizvedenom nevoljom, koju predstavlja svaki rat, mora se ponovo i ponovo izjavljivati i naglašavati da izbijanje rata nije neizbježno i nepromjenjivo. Čovječanstvo nije osuđeno na samouništenje. Sukobi ideologija, stremljenja i potreba mogu i moraju biti sređeni i riješeni sredstvima drugačijim od rata i nasilja.'

Herman Goering na Nürnberškom suđenju: 'Zašto, naravno, ljudi ne žele rat? Zašto bi neki jadni bijednik s farme poželio riskirati svoj život u ratu, kad je ono najbolje što može u svemu dobiti to da se u jednom komadu vrati kući? Prirodno je da obični ljudi ne žele rat: niti u Rusiji, niti u Engleskoj, niti na taj način u Njemačkoj. To se zna. Međutim, vođe država su oni koji određuju politiku, i uvijek je

jednostavno ljude povući za sobom, bez obzira radi li se o demokraciji, ili fašističkoj diktaturi, ili parlamentu, ili komunističkoj diktaturi. S glasom ili bez glasa, ljudi uvijek mogu biti navedeni na poslušnost vođama. To je lako. Sve što trebate je reći im da su napadnuti, te optužiti pacifiste za nedostatak domoljublja i izlaganje zemlje opasnosti. To djeluje u svakoj zemlji.'

Nikad nisam srela nekoga tko je izgradio atomsko sklonište i osjećao se zaštićen njime. Nikad nisam srela suvremenog vojnika koji nije shvaćao da je vojna pobjeda prevladan koncept s dolaskom nuklearnog doba, a većina civila to također shvaćaju. Mudrost zahtijeva da prestanemo pripremati rat koji bi mogao uništiti čovječanstvo - i da se počnemo pripremati za uništavanje sjemenja rata.

POGLAVLJE 10

Djeca i put mira

Srela sam par koji je bio odlučan da će odgajati svoje četvero djece na način mira. Svake večeri za večerom redovno su čitali propovijedi o miru. No, jedne sam večeri čula oca kako urla na starijeg sina. Sljedeće sam večeri čula starijeg sina kako istim tonom u glasu urla na mlađeg sina. Ono što su roditelji govorili nije ostavljalo nikakav dojam - ono što su činili bilo je ono što su djeca ponavljala.

Vrlo je važno razvijati duhovne ideje kod djece. Mnogi ljudi žive svoj cijeli život u skladu s konceptima koje su primili u djetinjstvu. Ako djeca nauče da će dobiti najviše pažnje i ljubavi radeći konstruktivne stvari, postupno će prestajati raditi destruktivne stvari. Najvažnije od svega, ne zaboravite da djeca uče na primjerima. Bez obzira što kažete, na njih će utjecati ono što činite.

To je vrlo zahtjevno područje za roditelje. Odgajate li svoju djecu na način ljubavi, koji je put budućnosti?

Brine me kad vidim kako malo dijete gleda na televiziji kako junak ubija hulju. Tako se malo dijete uči da je ubijanje ljudi junaštvo. Junak je to upravo učinio i to je bilo uspješno. Bilo je prihvaćeno i o junaku se dobro mislilo poslije.

Ako dovoljno nas pronađe unutarnji mir kako bi utjecali na instituciju televizije, malo će dijete gledati junaka kako preobražava hulju i pomaže mu da pronađe bolji život. Vidjet će junaka kako radi nešto važno služeći svoja bližnja ljudska bića. Tako će mala djeca dobiti ideju da, ako žele biti junaci, moraju pomagati ljudima.

Svećenik kojeg poznajem, proveo je neko vrijeme u Rusiji. Nije vidio rusku djecu da se igraju s oružjem. Posjetio je veliko skladište igraćaka u Moskvi i otkrio da tamo nema na prodaju igraćaka-puški niti drugih igraćaka-oružja uništavanja.

Miroljubivo obrazovanje postoji u nekoliko manjih kultura unutar naše velike kulture. Poznajem par koji je živio deset ili dvanaest godina među Hopi Indijancima. Rekli su mi: 'Peace, to je nevjerojatno - oni nikad ne povređuju nikoga.'

I sama sam se družila s Amišima. Oni imaju znatne zajednice. Mirne, sigurne zajednice bez nasilja. Razgovarala sam s njima i shvatila da je tako zato što uče, od ranog djetinjstva nadalje, da je nezamislivo da naude ljudskom biću. Stoga to nikada ni ne čine. To može biti postignuto, ako ste odgajani na takav način.

Jednom je žena dovela svoju četverogodišnju ili petogodišnju kćerku k meni i rekla: 'Peace, možeš li objasniti mojoj kćeri što je dobro, a što je loše?' Rekla sam djetetu: 'Loše je nešto što povređuje nekoga. Ako jedeš lošu hranu koja te povređuje, to je loše.' Ona je razumjela. 'Dobro je ono što pomaže nekome. Kad pokupiš svoje igračke i vratiš ih u kutiju, da bi pomogla svojoj mami, to je dobro.' Ona je shvatila. Ponekad je najjednostavnije objašnjenje i najbolje.

Kad su me roditelji stavljali u krevet, mudro bi mi govorili: 'Smračilo se kako bi bilo mirno za tebe da spavaš. Sada ideš spavati u dragu prijateljsku, mirnu tamu.' I tako je za mene tama uvijek bila prijateljska i odmarajuća. I bez obzira da li hodam cijelu noć da zadržim toplinu, ili spavam pored ceste, tu sam, u dragoj, prijateljskoj, mirnoj tami.

Djeca trebaju biti ukorijenjena negdje dok odrastaju, i roditelji će učiniti dobro ako izaberu mjesto gdje ih žele podizati, prije nego ih dobiju.

POGLAVLJE 11

Preobražavanja našeg društva

Pitali su me imam li prijedloge za mirno rješenje nekih od naših svjetskih i nacionalnih problema. Mislim da bi jako dugoročan korak prema svjetskom miru bilo ustanovljavanje svjetskog jezika.

Prvi sam se put susrela s jezičnom barijerom u španjolski-govorećem Meksiku, gdje sam mogla govoriti ljudima jedino kroz moju prevedenu poruku i moj osmijeh. Ponovo sam se susrela s tim u pokrajini Quebec u Canadi. Canada je dvojezična zemlja. Nastava u školama u Quebecu je na francuskom i mnogi ljudi u Quebecu ne govore engleski. Imala sam prevedene poruke, a hranu i prenoćište su mi nudili jezikom znakova. No, tu se komunikacija i završavala. Tada sam ponovo shvatila veliku potrebu za svjetskim jezikom.

Mislim da bi odbor stručnjaka koje bi imenovali Ujedinjeni narodi što brže trebao odlučiti koji bi jezik bio najbolji. Jednom kad bi bila donesena odluka o svjetskom jeziku, on bi se poučavao u svim školama skupa s nacionalnim jezikom, tako da vrlo brzo svaka pismena osoba na svijetu može razgovarati sa svakom drugom pismenom osobom na svijetu. Mislim da bi to bio najveći pojedinačni korak koji bismo mogli učiniti prema svjetskom razumijevanju, i dugoročan korak prema svjetskom miru. Kad budemo mogli zajedno pričati, shvatit ćemo da su naše sličnosti mnogo veće od naših razlika, kolikogod se naše razlike činile velikima.

O demokraciji i društvu

Demokraciju definiram kao kontrolu ljudi. Robovi su oni koji dopuštaju da drugi kontroliraju njihove živote. Dok god ljudi uspijevaju riješiti svoje probleme pošteno i uspješno na lokalnoj razini, oni zadržavaju kontrolu nad svojim životima. Kad delegiraju rješavanje svojih problema višim autoritetima, oni gube kontrolu nad svojim životima.

Mi imamo popriličnu količinu pojedinačne demokracije - na primjer, pravo pojedinca koji je u manjini da javno govori. A imamo i dosta političke demokracije. Napredujemo u društvenoj demokraciji. Da imamo društvenu demokraciju, svako bi se ljudsko biće vrednovalo prema zaslugama, a ne prema pripadnosti skupini. Mi smo donijeli zakone u tome smjeru; iako nas čeka još dug put, ipak se približavamo tome.

Najslabiji smo u ekonomskoj demokraciji. Ovdje nemamo puno kontrole i ja sam zabrinuta zbog toga. Sjetite se, ako želimo biti dobar primjer svijetu, moramo popraviti sami sebe. Ispričat ću vam tužnu priču:

Hodala sam nečijom dnevnom sobom. Dvojica zabavljača na televiziji pričali su viceve uživo pred publikom, i jedan od njih je rekao: 'Dobio sam medalju od svoje kompanije.' 'Zašto?' 'Pronašao sam način da njihovi proizvodi brže zastarijevaju!' I svi su se u publici smijali.

To nije smiješno. Sirovina ima sve manje; energija se iscrpljuje. Buduće će nas generacije promatrati kao idiote koji su proizvodili zastarijevanje. Da, svi znaju što radimo i još se smiju tome. To očigledno treba ispraviti.

Sljedeća stvar koju treba ispraviti je nezaposlenost. Ja sam užasno zabrinuta zbog toga. Nekih sedam ili osam milijuna naših bližnjih ljudskih bića u ovoj zemlji je nezaposleno. I što se događa tim ljudima? Oni psihološki nazaduju, jer im društvo poručuje da nisu potrebni, da za njih nema mjesta. Nezaposlenost je užasna stvar. To trebamo ispraviti i to treba učiniti odmah.

Predložila bih da se nakon određenog vremena svi poslovno sposobni nezaposleni ljudi mogu prijaviti za rad u zajednici, koji je financiran kao i socijalna pomoć. Rad čak ne bi trebao trajati puno radno vrijeme, ali bi oni zarađivali koliko su i prije dobivali.

Ne postoji psihološki zdrava osoba koja ne želi biti smisleno zaokupljena nečim. Shvaćam da postoji nekolicina psihološki bolesnih ljudi - osobito oni koji su dugo vremena nezaposleni i koji su strašno nazadovali. No, to nije istina za većinu ljudi. Većina ljudi bi zapravo skočila na mogućnost da rade nešto.

S duhovnog stanovišta, najbolji način odnošenja prema nečemu što je izvan harmonije, kao što je to komunizam kako se prakticira danas, je da se toga ne bojimo - strah mu daje snagu. Pokušajte dobrim utjecati na to, učinite sebe dobrim primjerom. Nikad to ne pokušavajte prevladati, preuzimajući njegovu lažnu filozofiju. Na primjer, dio filozofije komunističkih vlada kaže: 'Cilj opravdava sredstva' - što je zapravo filozofija svih zemalja koje se koriste ratom kao sredstvom. Radije preuzmite duhovnu filozofiju da 'Sredstva određuju cilj' i sjetite se da samo dobra sredstva mogu zaista postići dobar cilj.

Možemo se promijeniti samo uz primjer. Stoga, da imam moć da to učinim u ovoj zemlji, postavila bih jako nježan, dobar primjer. Ustanovila bih Ministarstvo mira u našoj vladi. Imalo bi vrlo koristan posao. Istraživalo bi miroljubive načine rješavanja sukoba, mjere za sprečavanja ratova i ekonomske prilagodbe miru. Bilo bi otvoreno uz svečanost i zamolili bismo sve druge zemlje da ustanove slična ministarstva i dođu i rade s nama na miru. Mislim da bi mnoge nacije to htjele učiniti. Komunikacija između ministarstava mira bila bi korak prema miru u našem svijetu.

Tijekom rata u Vijetnamu pitala sam ljude s kojima se dopisujem iz cijelog svijeta jedno isto pitanje: 'Koju zemlju vaši sunarodnjaci smatraju najvećom prijetnjom miru u svijetu?' Odgovor je bio jednoglasan. To nije bila Rusija niti je to bila Kina. Bili smo to mi! Pitala sam: 'Zašto?' Odgovori su se pomalo razlikovali. Istočnjaci su odgovorili 'Zato što ste jedina nacija koja je upotrijebila nuklearnu

bombu za ubijanje ljudi, i ne postoji dokaz da to nećete ponovo učiniti.' U Južnoj Americi i Latinskoj Americi rekli su: 'Danas je to Vijetnam - sutra ćemo to biti mi.' U Europi i nekim drugim mjestima, odgovor je bio: 'Vaše gospodarstvo najbolje posluje u ratnim ili razdobljima priprema za rat', ili: 'U vašoj zemlji se zarađuje veliki novac na ratu ili pripremi rata.'

Ne volim govoriti o tome, jer je to negativna stvar, ali mislim da je važno da uvidimo da zemlje svijeta ne vide uvijek naše dobro srce kad gledaju preko mora. Naprotiv, oni su zabrinuti zbog našeg djelovanja.

Voljela bih nas vidjeti ne samo kako poduzimamo sve moguće korake u smjeru razoružanja i mira u svijetu, nego bih nas također voljela vidjeti kako postavljamo sve bolji i bolji primjer u svijetu.

Tijekom posljednjih nekoliko godina brojni su mi strani prijatelji rekli: 'Rusija je potpisala Salt II, zašto niste i vi? Zar ste manje zainteresirani za razoružanje od Rusa?' Nisam im mogla odgovoriti. Voljela bih da smo potpisali. Bio bi to mali korak, ni iz bliza dovoljan, ali smo ga trebali potpisati, a onda uporno raditi na Saltu III i svakom drugom sporazumu do kojeg se može doći.

Tijekom mog hodočašća po Canadi, pozvali su me da govorim na Koncertu zbora mladih Unije duhovnih Kristovih zajednica, poznatijih kao Doukhobors, pacifističke grupe koja je emigrirala iz Rusije u prošlom stoljeću. Rekla sam im: 'Vi imate posebnu poruku za ovaj svijet, osobito u Rusiji. Budući da mnogi od vas govore ruski, zašto ne pošaljete misiju mira u Rusiju? Na primjer, ovaj zbor? Imate jedinstvenu priliku da im govorite njihovim vlastitim jezikom, tim više što službene delegacije često ne mogu komunicirati s njima. Ova vrsta razmjena je nužna u trenutnoj povijesnoj krizi.'

Ujedinjeni narodi moraju biti poboljšani. Mi, ljudi svijeta, moramo naučiti više vrednovati dobrobit cjelokupne ljudske obitelji od dobrobiti ijedne skupine. Glad i patnja moraju biti otklonjene. Široka razmjena ljudi između naroda u svijetu bila bi jako korisna.

Postoje neki nacionalni problemi povezani s mirom - postoji potreba za uspostavljanjem mira među grupama. Naš je nacionalni problem broj jedan, u svakom slučaju, prilagodba našeg gospodarstva na mirnodopsku situaciju.

Mirovne akcije u lokalnoj zajednici

U ovom kriznom vremenu trebao bi postojati mirovni odbor lokalne zajednice u svakom gradu. Takvu grupu može započeti nekolicina zainteresiranih ljudi.

Predlagala sam da lokalne mirovne družbe započne s Mirovnom molitvenom grupom za traženje puta mira. Na prvom sastanku pozabavite se unutarnjim mirom. Molite za to i raspravljajte o tome. Ako postanete svjesni neke unutarnje zapreke koja zaustavlja vaš duhovni razvoj, između sastanaka koncentrirajte se na uklanjanje te zapreke. Na drugom sastanku pozabavite se skladom između pojedinaca. Ako shvatite da ste izvan sklada s nekom osobom, između sastanaka učinite nešto da to popravite. Na trećem sastanku pozabavite se skladom između grupa. Između sastanaka pokušajte učiniti nešto da kao grupa pokažete prijateljstvo ili pomognete nekoj drugoj grupi. Na četvrtom sastanku pozabavite se mirom među narodima. Između sastanaka krenite u akciju pohvaljivanja nekoga tko je učinio što god dobro za mir. Na sljedećem sastanku, počnite iz početka.

Na nekim mjestima su moje spise koristile molitvene grupe, budući da govorim o miru s duhovnog stajališta. Pročitajte odlomak, zadubite se u njega u tišini, onda popričajte o njemu. Organizirajte onoliko molitvenih sastanaka koliko vam je potrebno da prođete kroz spise. Onaj tko može razumjeti i osjetiti duhovne istine sadržane tamo, duhovno je spreman za mirovni rad.

Nakon toga slijedi Grupa za proučavanje mira. Trebamo dobiti jasnu sliku o trenutnoj svjetskoj situaciji i o tome što je potrebno da je se pretvori u mirnodopsku svjetsku situaciju. Zasigurno svi trenutni ratovi moraju prestati. Očigledno moramo pronaći način da zajedno položimo oružje. Moramo uspostaviti mehanizme za izbjegavanje fizičkog nasilja u svijetu u kojem još uvijek postoji psihološko nasilje.

Nakon što vam svjetski problemi i koraci prema njihovom rješenju postanu prilično jasni, vi i vaši prijatelji ste spremni da postanete Mirovna aktivistička grupa. Možete postati Mirovna aktivistička grupa postupno, djelujući na svaki problem koji ste naučili razumijevati. Mirovna akcija mora uvijek imati oblik življenja puta mira. Može također imati oblik pisanja pisama: zakonodavcima o mirovnom zakonodavstvu za koje ste zainteresirani, urednicima o mirovnim temama, prijateljima o tome što ste naučili o miru. Može imati oblik javnih sastanaka sa govornicima o mirovnim temama, distribuiranja mirovne literature, razgovaranja s ljudima o miru, mirovni tjedan, mirovni sajam, mirovna šetnja, mirovna parada, ili mirovni brod. Može imati oblik glasanja za one koji su odani putu mira.

Puno ste moćniji kad radite za pravu stvar, nego kad radite protiv pogrešnog. I, naravno, ako je prava stvar postignuta, pogrešni načini će nestati sami po sebi. Lokalni mirovni rad je životno važan. Svi koji rade za mir pripadaju posebnom mirovnom bratstvu - bez obzira rade li zajedno ili odvojeno.

Neki od koraka prema miru o kojima sam govorila kad sam krenula na hodočašće, sada su pokrenuti ili barem započeti. Široka akcija ljudi- ljudima uvelike se događa, u okviru studentske razmjene i kulturalnih razmjena. Istraživanja o miroljubivim načinima rješavanja konflikata poduzimaju se na brojnim sveučilištima u nas, a održavaju se i seminari i kod naših susjeda, u Canadi.

Vjerujem da je već danas uvelike moguće uspostaviti vanjski mir. Povijesno govoreći, kad su ljudska bića suočena s izborom između razaranja i promjene, spremni su izabrati promjenu, i to je možda jedina situacija koja će ih natjerati da izaberu promjenu. Tako u današnjem vremenu imamo mogućnost krenuti drugačijim smjerom u svijetu - mogućnost postoji.

Mali ljudi svijeta, nemojmo se nikad više osjećati bespomoćno. Podsjetimo se da ako dovoljno nas zajedno zatraži čak i velike stvari poput svjetskog razoružanja ili svjetskog mira bit će nam poklonjene. Zatražimo zajedno!

POGLAVLJE 12

Put hodočasnika

Jednom su mi postavili pitanje: 'Što hodočasnici mira rade?' Mirovni hodočasnici mole i rade za mir iznutra i izvana. Mirovni hodočasnik prihvaća način ljubavi kao način mira, a odlaženje s puta ljubavi je odlaženje s puta hodočasnika mira. Mirovni hodočasnik poštuje Božje zakone i traži Božje vođenje u svom životu, tako što je tih i otvoren. Mirovni hodočasnik se izravno suočava sa životom, rješava probleme koje život donosi, i zaranja ispod površine života da otkrije njegove istine i stvarnost. Mirovni hodočasnik ne traži obilje materijalnih stvari, nego jednostavnost materijalnog blagostanja, zadovoljavajući se razinom potreba kao krajnjim ciljem. Mirovni hodočasnik pročišćava tjelesni hram, misli, želje, motive. Mirovni hodočasnik odbacuje što brže može samovolju, osjećaj odvojenosti, svako prijanjanje, sve negativne osjećaje.

Tradicionalni hodočasnici hodaju u vjeri, bez ikakvog vidljivog sredstva podrške. Ja hodam dok mi se ne ponudi sklonište. Gladujem dok mi ne daju hranu. Mora mi biti ponuđeno, ja nikad ne tražim. I dano je!

Sve mi je dano i ja to prosljeđujem. Morate davati ako želite primati. Neka središte vašeg bića bude davanje, davanje, davanje. Ne možete previše davati, jer ćete onda otkriti da ne možete davati, a da ne primate. Ovakav način života nije rezerviran za svece, nego je dostupan malim ljudima poput vas i mene - ako se samo otvorimo da damo svima.

Moja je misija kao hodočasnice, da djelujem kao glasnica koja saopćava duhovne istine. To je zadaća koju s užitkom prihvaćam, i ne tražim ništa za uzvrat, niti hvalu ili slavu, niti sjaj srebra i zlata. Jednostavno uživam u tome da mogu slijediti šaputanje Više volje.

Imam mnogo toga za ponuditi: prvenstveno se bavim življenjem prema Božjim zakonima. Ja drugima prenosim mistični pristup Bogu, kraljevstvu unutarnjeg mira. Ono je dostupno, ne naplaćuje se.

Dogodio se trenutak - kad sam postigla unutarnji mir - kad sam umrla, potpuno umrla za samu sebe. Od tada sam odustala od svog prijašnjeg identiteta. Ne vidim razloga da zadržavam prošlost, ona je mrtva i ni ne treba biti sačuvana. Ne pitajte o meni - pitajte o mojoj poruci. Nije važno zapamtiti glasnika, samo zapamtite poruku.

Tko sam ja? Nije bitno da znate tko sam ja; to je malo važno. Ovo glineno odijelo je jedno od siromašnih hodočasnika koji putuju u ime mira. Ono što ne možete vidjeti je ono što je jako važno. Ja sam ona koja je nošena snagom vjere; kupam se u svjetlu vječne mudrosti; podržava me beskrajna energija svemira; to sam zapravo ja!

Uvijek me obuzme osjećaj zaprepaštenja i čuda pred tim što Bog može učiniti - koristeći me kao instrument. Vjerujem da svatko tko se potpuno preda Božjoj volji može biti sjajno upotrijebljen - i zaista će spoznati neke stvari - i vjerojatno će ga nazivati umišljenim. Nazivaju vas umišljenima ako ste na-sebe-usmjereni toliko da mislite da znate sve - ali vas također mogu nazvati umišljenima oni nezreli, ako ste na-Boga-usmjereni toliko da zaista poznajete neke stvari.

Moja je želja postići savršenstvo; biti koliko god je moguće u skladu s Božjom voljom; živjeti prema najvišem svjetlu koje imam. Još uvijek nisam savršena, naravno, ali svakodnevno rastem. Da sam savršena znala bih sve i mogla bih sve učiniti; bila bih poput Boga. Ipak, u stanju sam učiniti sve što sam pozvana da učinim, i znam ono što trebam znati da bih ispunila svoj dio u božanskom planu. I iskusila sam sreću življenja u skladu s Božjom voljom za mene.

Nijedna pohvala koju primim me ne mijenja, jer je odmah prosljeđujem Bogu. Ja hodam jer mi je Bog dao snagu da hodam, živim jer me Bog opskrbi potrebnim za život, govorim jer mi Bog daje riječi koje izgovaram. Sve što sam učinila bilo je predavanje moje volje Božjoj volji. Moj me cijeli život pripremio za ovaj pothvat. To je moj poziv. To je moja vokacija. To je ono što moram raditi. Ne bih bila sretna radeći bilo što drugo.

Kad sam krenula na svoje hodočašće, napustila sam područje Los Angelesa bez novčića, vjerujući da će me Bog opskrbiti svime što trebam. Iako nikad ništa nisam tražila, Bog me je putem opskrbljivao svime. Iako nikad ništa nisam tražila, bila sam zbrinuta.

Vjerovala sam da će se Bog brinuti za mene, i Bog je zadovoljavao moje potrebe. Nimalo se ne osjećam nesigurnom zato što ne znam gdje ću spavati slijedeću noć i gdje ili kada ću idući put jesti. Kad steknete duhovnu sigurnost, nemate više osjećaj potrebe za materijalnom sigurnošću. Ne poznajem nikoga tko se osjeća sigurnijim od mene - a, naravno, ljudi misle da sam najsiromašnija od siromašnih. Ja znam više, ja sam najbogatija od bogatih. Imam zdravlje, sreću, unutarjni mir - stvari koje ne možete kupiti i da ste milijarder.

Obavljam svoj posao s lakoćom i uživajući. Osjećam ljepotu svuda oko sebe i vidim ljepotu u svakome koga sretnem, jer vidim Boga u svemu. Shvaćam koji je moj udio u Mreži života i pronalazim sklad živeći to radosno i uživajući. Shvaćam svoju povezanost s cjelokupnim čovječanstvom i svoju povezanost s Bogom. Moje srce se prelijeva, voleći i dajući svakome i svemu.

Po svjetlo idem direktno do Izvora svjetla, niti jednom odrazu. Također sam omogućila da mi još svjetla dođe, živeći prema najvišem svjetlu koje imam. Ne možete posumnjati u svjetlo koje dolazi s Izvora, jer dolazi s potpunim razumijevanjem, tako da ga možete objasniti i raspraviti. Preporučujem taj put svima koji mogu njime krenuti. A veliki blagoslov čeka sve one koji su dovoljno mudri da brzo počnu živjeti najviše svjetlo koje imaju.

Ono što je primljeno izvana možemo nazvati znanjem. Ono vodi vjerovanju, koje je rijetko kad dovoljno snažno da motivira djelovanje. Znanje koje je potvrđeno iznutra, nakon što je primljeno izvana, ili pak ono koje je direktno zamijećeno iznutra (što je moj način) možemo nazvati mudrošću. Ono vodi spoznaji, a iz njega odmah slijedi djelovanje.

U odnosu s ljudima, ja ne kažnjavam, niti izdajem naredbe ili potvrde. Posao koji mi je namijenjen je da probudim božansku prirodu koja je unutra, u ljudima. To je moj poziv, da otvorim vrata istine i potaknem ljude na razmišljanje, da pobudim druge iz njihova stanja apatije i letargije, da ih pokrenem da počnu za sebe tražiti unutarnji mir koji počiva u njima. To je područje moga djelovanja. Ja ne mogu učiniti ništa više. Ostalo ostavljam višoj moći.

Vjera je povjerenje u stvari koje vaši osjeti nisu iskusili, a vaš razum ih ne razumije, ali ste ih dotakli na druge načine i prihvatili ih. Lako je govoriti o vjeri; ali je nešto sasvim drugo živjeti je. Za mene, vjera znači da ljudi mogu, pomoću svoje vlastite slobodne volje, dosegnuti i kontaktirati Boga, a milost znači da se Bog uvijek pruža prema ljudima. Za mene je jako važno da ostajem u stalnom kontaktu s Bogom ili božanskom svrhom.

Ljudi svoje duhovno siromaštvo zatomišu akumulirajući materijalne stvari. Kad se spusti duhovni blagoslov, materijalne stvari izgledaju nevažne. No, duhovni blagoslov ne dolazi dok ga ne poželimo i odbacimo želju za materijalnim stvarima. Dok god želimo materijalne stvari, to će i biti sve što ćemo primiti, ostajući duhovno siromašni.

Oni koji su prevladali samovolju i postali oruđa za obavljanje Božjeg posla, mogu ostvariti zadaće koje su naizgled nemoguće, iako oni ne osjećaju samo-postignuće. Ja sada znam da sam dio beskrajnog svemira, neodvojiva od drugih duša ili Boga. Moj iluzorni Ja je mrtav; pravo Ja kontrolira ovo glineno odijelo i koristi ga za Božji posao.

Kad sam krenula, moja je kosa postajala srebrna. Moji su prijatelji mislili da sam poludjela. Nisam od njih dobila nijednu riječ ohrabrenja. Mislili su da ću se sigurno ubiti, hodajući naokolo. Mene to nije zasmatalo. Jednostavno sam krenula i učinila ono što sam morala učiniti. Oni nisu znali da sam se s unutarnjim mirom osjećala priključena na izvor univerzalne energije, koji nikad ne presušuje. Bilo je dosta pritisaka da učinim kompromis u svojim vjerovanjima, ali nisam pristala. S ljubavlju sam obavijestila svoje dobronamjerne prijatelje da postoje dva jako različita puta u životu i da postoji slobodna volja u svima nama da izaberemo.

Postoji dobro uhodan put koji je ugodan osjetima i zadovoljava svjetovne želje, ali ne vodi nikuda. I postoji put kojim se rjeđe ide, koji zahtijeva pročišćenje i odricanje, ali donosi neslućene duhovne blagoslove.

Postoji iskra dobrote u svakome, bez obzira kako duboko bila pokopana. To je vaše pravo Ja. Na što zapravo mislim kad kažem 'vi'? Mislim li na glineno odijelo, tijelo? Ne, to nije vaše pravo Ja. Mislim li na na-sebe-usmjerenu prirodu? Ne, ni to nije vaše pravo Ja. Pravo Ja je božanska iskra. Neki to nazivaju na-Boga-usmjerena priroda, drugi božanska priroda i unutarnje kraljevstvo Božje. Hindusi to znaju kao nirvanu; budisti to nazivaju probuđena duša, kvekeri to vide kao unutarnje svjetlo. Na drugim mjestima je to znano kao Krist u tebi, Kristova svijest, nada u slavu ili unutarnji duh. Čak i neki psiholozi imaju naziv za to, nad-svijest. No sve je to jedna te ista stvar odjevena u različita imena. Važno je podsjetiti se da to počiva u vama!

Nije važno koje mu ime pripisete, no vaša se svijest mora dignuti do točke kroz koju ćete svemir gledati vašom na-Boga-usmjerenom prirodom. Osjećaj koji ide s ovim iskustvom je onaj potpunog jedinstva s Univerzalnom cjelinom. Nestajete u euforiji apsolutnog jedinstva sa svim životom: svom ljudskošću, svim stvorenjima na zemlji, stablima i biljkama, zrakom, vodom i samom zemljom. Ova na-Boga-usmjerena priroda stalno čeka da počne upravljati vašim životom u punom sjaju. Vi imate slobodnu volju da joj ili dopustite da upravlja vašim životom, ili joj ne dopustite da utječe na vas. Izbor je uvijek vaš!

Od svih stvari koje čitate i od svih ljude koje srećete, uzmite što je dobro, a ostavite ostalo. Za vodstvo i istinu mnogo je bolje potražiti Izvor uz pomoć vašeg unutrašnjeg učitelja, nego uz pomoć ljudi ili knjiga. Samo ako nešto u vama kaže: 'To je istina. To mi treba,' to postaje dio vašeg iskustva. Nakon što pročitate sve knjige i poslušate sva predavanja, još uvijek ćete morati prosuditi što vama treba. Knjige i ljudi vas mogu tek potaknuti. Osim ako ne probude nešto u vama, ništa vrijedno nije postignuto. Ali ako morate čitati knjige, čitajte mnoge knjige, tako da dođete u dodir sa što je više moguće proturječnih mišljenja. Na taj način ćete morati nakon svega stvoriti vaše vlastito mišljenje.

Razmišljajte o svim dobrim stvarima u vašem životu. Nikad ne razmišljajte o teškoćama. Zaboravite sebe i usredotočite se na to da budete na usluzi što više možete u ovom svijetu, i onda, kad izgubite vaše niže Ja u stvari većoj od vas samih, naći ćete vaše više Ja: vaše pravo Ja.

Ovo o čemu govorim nije lak pothvat, ali vas mogu uvjeriti da je kraj vašeg duhovnog putovanja i te kako vrijedan cijene koju ćete platiti. Mnogo je uspona i padova. Cijelo nastojanje je poput penjanja, sa svakim sljedećim vrhom malo višim od prethodnoga.

Neki su me pitali prihvaćam li 'učenike'. Naravno da ne prihvaćam. Nije zdravo slijediti drugo ljudsko biće. Svaka osoba mora pronaći svoju zrelost. Proces traje, razdoblje rasta različito je za svakog pojedinca ili pojedinku.

Zašto biste slijedili mene? Slijedite vaše vlastito Ja. Zašto biste slušali mene? Slušajte vaše vlastito Ja. Zašto biste vjerovali u to što govorim? Ne vjerujte meni ili bilo kojem drugom učitelju, radije vjerujte vašem vlastitom unutrašnjem glasu. On je vaš vodič, on je vaš učitelj. Vaš učitelj je unutra, a ne izvana. Spoznajte sebe, ne mene!

Hodajte sa mnom, ali me ne slijedite slijepo. Držite se istine, a ne mog odijela. Moje je tijelo samo glinena struktura, danas je ovdje, sutra ga neće biti. Ako se vežete za mene danas, što ćete učiniti sutra kad više ne budem s vama? Vežite se za Boga, vežite se za ljudskost, i samo tada ćete mi biti bliži.

Put onoga koji traži prepun je zamki i iskušenja, i tragač mora proći kroz njih sam s Bogom. Preporučila bih vam da držite svoja stopala na zemlji, a vaše misli na uzvišenim visinama, tako da možete privući samo dobro. Koncentrirajte se na davanje, tako da se možete otvoriti da primite; koncentrirajte se na život u skladu sa svjetlom koje imate, tako da se možete otvoriti za još više svjetla; primite što više svjetla kroz unutarnji put. Ako vam takvo primanje izgleda teško, potražite inspiraciju u lijepom cvijetu ili krasnom krajoliku, nekoj lijepoj glazbi ili lijepim riječima. U svakom slučaju, to s čim ste izvana u kontaktu, mora biti potvrđeno iznutra, prije nego postane vaše.

Zapamtite da je onaj koji učini loše djelo zapravo psihološki bolestan, i prema njemu se treba odnositi s onoliko suosjećanja koliko prema onome tko je tjelesno bolestan. Zapamtite da vas nitko ne može povrijediti osim vas samih. Ako vam netko učini nažao, taj je povrijeđen. Niste zapravo povrijeđeni dok god ne postanete ogorčeni, ili dok ne postanete ljutiti i možda učinite nešto loše zauzvrat.

Smatram se slugom koji radi na uzroku teškoća: našoj nezrelosti. A ipak je samo mala manjina spremna raditi na uzroku. Na svaku osobu koja radi na uzroku, tisuću je onih koji rade na posljedicama. Blagoslivljam one koji rade na vanjskoj razini otklanjajući simptome, ali ja primarno nastavljam raditi na unutarnjoj razini otklanjajući uzroke.

Zato što većina ljudi nije našla svoj pravi smisao i ulogu, osjećaju bolni nesklad iznutra, a tijelo čovječanstva je vođeno u kaos. Većina nas ne uspijeva zbog propuštanja da djeluju, a ne zbog lošeg djelovanja: 'Dok svijet propada, mi idemo svojim putem, besmisleno, bez strasti, dan za danom.'

U svom sam radu izabrala pozitivan pristup. Nikad ne razmišljam o sebi kako protestiram protiv nečega, nego radije kako svjedočim za skladno življenje. Oni koji svjedoče za, predlažu rješenja. Oni koji svjedoče protiv, obično ne - oni se zadržavaju na onome što je loše, služeći se prosuđivanjem i kritikom, a ponekad i prozivanjem. Prirodno, negativan pristup ima štetan utjecaj na osobu koja ga koristi, dok pozitivan pristup ima dobar utjecaj. Kad je zlo napadnuto, ono se mobilizira, iako je možda bilo slabo i neorganizirano prije, i stoga mu napad daje valjanost i snagu. Ako nema napada, i umjesto toga postoji dobar utjecaj na situaciju, ne samo da zlo počinje nestajati, nego se i počinitelji zla preobražavaju. Pozitivan pristup inspirira; negativan pristup proizvodi ljutnju. Ako razljutite ljude, oni

djeluju u skladu s njihovim osnovnim instinktima, često nasilno i iracionalno. Ako inspirirate ljude, oni djeluju u skladu s njihovim višim instinktima, osjećajno i razumno. Također, ljutnja je prolazna, dok inspiracija ponekad ima utjecaj na cijeli život.

Postoji kriterij na osnovi kojeg možete prosuditi jesu li misli koje mislite i stvari koje radite dobre za vas. Kriterij je: Jesu li vam donijele unutarnji mir? Ako nisu, nešto je pogrešno s njima - nastavite tražiti! Ako vam je ono što radite donijelo unutarnji mir, ostanite s tim što vjerujete da je dobro.

Kad pronadete mir u sebi, postajete draga osoba koja može živjeti u miru s drugima. Unutarnji mir se ne nalazi ostajanjem na površini života, ili pokušajem bijega od života na bilo koji način. Unutarnji mir se nalazi direktnim suočavanjem sa životom, rješavanjem problema i uranjanjem što je dublje moguće ispod njegove površine, radi otkrivanja njegovih istina i stvarnosti. Unutarnji mir dolazi sa strogim pridržavanjem već dobro poznatih zakona ljudskog ponašanja, poput zakona da sredstva određuju cilj: samo dobra sredstva mogu postići dobar cilj. Unutarnji mir dolazi s napuštanjem samovolje, vezanosti, negativnih osjećaja i misli. Unutarnji mir dolazi kroz rad za dobro svih. Mi smo svi stanice u tijelu čovječanstva - svi mi, posvuda u svijetu. Svako od nas treba doprinijeti i znat će iznutra što je taj doprinos, i nitko neće pronaći unutarnji mir osim radeći, ne na sebe-usmjeren način, nego za cijelu ljudsku obitelj.

DODACI

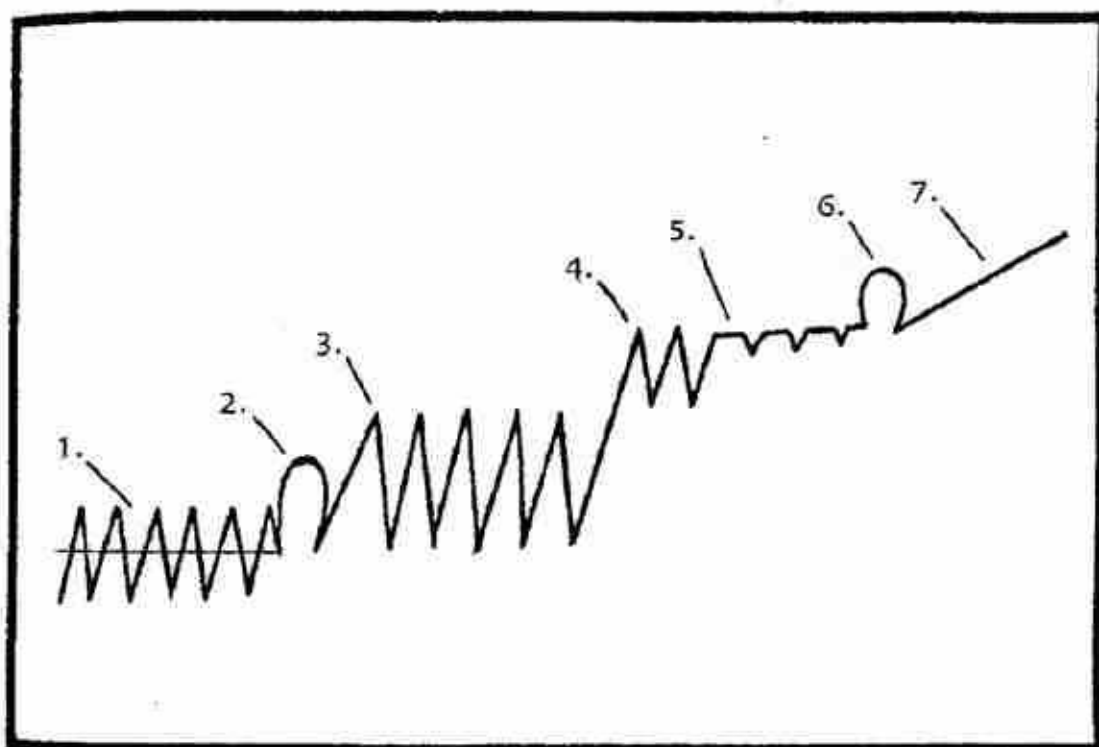
DODATAK I:

Nacrt sažetka života Peace Pilgrim

- 1907.: rođena na istoku Sjedinjenih Država
- 1938.: počinju pripreme 'Živjeti da bi davala, a ne da bi dobivala.'
- 1953.: 1. siječanj: uzima ime Peace Pilgrim. Započinje prvo hodočašće kroz cijele Sjedinjene Države, počinjući u Passadenu, Kalifornija.
- 1954.: četrdesetpetodnevni post
- 1955.: započinje drugo hodočašće u San Franciscu, Kalifornija. Hoda barem 100 milja u svakoj državi, posjećujući svaki glavni grad. Također hoda po Meksiku i Canadi.
- 1957.: Pješaci 1.000 milja u Canadi - 100 milja u svakoj kanadskoj provinciji.
- 1964.: u Washingtonu, D.C. završava put dug 25.000 milja pješice za mir. Prestaje brojati milje, ali nastavlja hodočastiti kroz cijelu zemlju.
- 1966.: započinje četvrto hodočašće
- 1969.: započinje peto hodočašće
- 1973.: započinje šesto hodočašće
- 1976.: posjećuje Aljasku i Havaje po prvi put.
- 1978.: započinje sedmo hodočašće.
- 1979.: lipanj: obrazovna i inspirativna tura po Aljaski
- 1980.: kolovoz: obrazovna i inspirativna tura po Havajima
- 1981.: 7. srpanj: prelazi u 'slobodniji život' nedaleko Knoxa, Indiana, za vrijeme svog sedmog hodočašća po SAD-u.

DODATAK II:

Karta duhovnog rasta Peace Pilgrim

1. emocionalni usponi i padovi na-sebe-usmjerene prirode
2. prvi skok bez povratka: potpuna spremnost, bez ostatka, dati život za služenje višoj volji
3. bitka između na-Boga-usmjerene prirode i na-sebe-usmjerene prirode
4. prvo vrhunsko iskustvo: naslućivanje unutarnjeg mira
5. sve duže i duže visoravni unutarnjeg mira
6. potpuni unutarnji mir
7. nastavak rasta na postojano uzlaznoj putanji

DODATAK III:

Pitanja i odgovori iz pisama

Peace Pilgrim smatrala je dijelom svog posla da odgovara tisućama ljudi koji su joj pisali tijekom godina. Dobivala je svoju poštu u poštanskim uredima širom cijele zemlje - nakon što ih je prosljedila njena prijateljica iz Colognea, New Jersey. Sažeto, ali promišljeno odgovarala je na pitanja, komentirala događaje i pričala o svojim trenutnim putovanjima i planovima za putovanja. Njena su pisma gotovo uvijek počinjala: 'Pozdravi iz Južne Dakote! (ili Iowe ili New Orleansa...).'

P: Kako mogu osjetiti bliskost s Bogom?

O: Bog je ljubav, i kad god pokazujete ljubav i ljubaznost, vi izražavate Boga. Bog je istina, i kadgod tražite istinu, tražite Boga. Bog je ljepota, i kad god osjetite ljepotu cvijeta ili zalaska sunca, osjetili ste Boga. Bog je inteligencija koja stvara sve i sve održava i sve povezuje i daje život svemu. Da, Bog je suština svega - dakle, vi ste u Bogu i Bog je u vama - ne možete biti tamo gdje nema Boga. Prisutnost u svemu je Božji zakon - fizički zakon i duhovni zakon. Ne poštujte ga i bit ćete nesretni: osjećat ćete se odvojeni od Boga. Poštujte ga i osjećat ćete sklad: osjećat ćete se bliski Bogu. Što više živite u skladu s božanskim zakonom, osjećat ćete se bliži i razvit ćete više ljubavi za Boga.

P: Što je samo srce uspješnih ljudskih odnosa?

O: Voljeti ljude, vidjeti dobro u njima, znati da je svatko važan i da ima svoj posao za odraditi u božanskom planu.

P: Može li se postići brz duhovni rast ili se mora odvijati sporo?

O: Duhovni rast je proces poput fizičkog rasta ili mentalnog rasta. Petogodišnja djeca ne očekuju da postanu visoka poput svojih roditelja do svog sljedećeg rođendana; brucos ne očekuje da diplomira do kraja prve godine; proučavatelj istine ne treba očekivati da će postići unutarnji mir preko noći. Meni je trebalo petnaest godina. Duhovno odrastanje je vrlo zanimljiv i ugodan proces. Ne bi trebala postojati želja da ga se ubrza ili uspori. Jednostavno ga iskusite i koračajte prema unutarnjem miru, puštajući da se odvije.

P: Kako mogu pronaći unutarnji mir?

O: Da bi pronašli unutarnji mir, ili sreću, morate proći kroz duhovno odrastanje, morate napustiti na-sebe-usmjeren život i započeti na-Boga-usmjeren život - život u kojem vidite sebe kao dio cjeline i radite za dobrobit cjeline.

P: Rekli ste da je savršena ljubav ključ sreće. Čini se da je Buddha rekao da je to pitanje kontrole uma - 'Da bi uživala u dobrom zdravlju, donijela pravu sreću svojoj obitelji, donijela mir svima, osoba mora prvo disciplinirati i kontrolirati svoj um. Ako čovjek može kontrolirati svoj um, može pronaći put do prosvjetljenja, i svu će mudrost i vrline prirodno steći.'

O: Savršena ljubav je spremnost da dajete, bez primisli o dobivanju ičega zauzvat. Kad dosegnete to duhovno stanje, bit ćete u stanju potpune kontrole svog uma - kao i svog tijela i svojih osjećaja.

P: Rekli ste da imate poziv. Imaju li sva ljudska bića poziv?

O: Da, sva ljudska bića ima poziv, koji im se otkriva kroz buđenje njihove na-Boga-usmjerene prirode.

P: Da li smo ovdje da služimo čovječanstvu, kao i da naučimo našu lekciju?

O: Da, i moramo služiti u skladu s našim pozivom. Mi također moramo naučiti živjeti u skladu s božanskim zakonom - no to je dio učenja naše lekcija. Ukoliko živite harmonično i služeći, vi ćete duhovno rasti.

P: Što je cilj i svrha čovječanstva?

O: Naš cilj i svrha je dovesti naše živote u sklad s Božjom voljom.

P: Što je Bog?

O: Mi skupimo na hrpu sve stvari koje su onkraj kolektivnog kapaciteta svih nas da shvatimo - i jedno od imena koje dajemo svim tim stvarima zajedno je Bog. Stoga, Bog je stvaralačka sila, održavajuća snaga, ono što potiče na stalnu promjenu, sveopća inteligencija koja upravlja svemirom kroz fizičke i duhovne zakone, istina, ljubav, dobrotu, ljubaznost, ljepota, uvijek-prisutan, sve-prožimajući duh, koji povezuje sve u svemiru i daje život svemu.

P: Zašto su ljudi nesretni?

O: Ljudi su nesretni jer su u neskladu s Božjom voljom.

P: Da li problemi imaju korijen u lošoj slici o sebi?

O: Problemi dolaze kad živimo naše život u neskladu s božanskom svrhom - oni dolaze da nas poguraju prema skladu.

P: Što je, po vašem mišljenju, najveći svjetski problem?

O: Najveći svjetski problem je nezrelost. Izabrali smo živjeti malim djelićem našeg stvarnog potencijala. U svojoj smo nezrelosti pohlepni: neki grabe više nego što im pripada, tako da drugi umiru od gladi. U našoj smo nezrelosti preplašeni: naoružavamo se jedni protiv drugih, što završava ratom. Ako radimo na svjetskim problemima, obično radimo na razini simptoma. Ja sam izabrala da radim primarno na razini otklanjanja uzroka.

P: Je li cilj samospoznaje spoznavanje Boga?

O: Ako uistinu spoznate sebe, znat ćete da ste Božje dijete i postat ćete svjesni Boga.

P: Što je misticizam?

O: Onaj tko ima mistični pristup, dobiva direktnu percepciju iznutra. To je izvor iz kojeg sva istina dolazi na prvom mjestu.

P: Kako se može dobiti odgovore iznutra, iz duše?

O: Kad kažete 'duša', vi mislite božanska priroda, dok neki misle na-sebe-usmjerena priroda, a neki oboje. Vaša božanska priroda - kapljica Boga - može biti probuđena kad dotaknete istinu izvana, tako da potvrdi tu istinu. Ili istina može doći direktno iznutra. Imajte inspirativno vrijeme i ispunite svoj život inspirativnim stvarima koje će probuditi vašu božansku prirodu.

P: Gdje ste naučili meditirati?

O: Nisam učila meditirati. Samo sam hodala, otvorena i tiha, usred ljepota prirode - i djelovala u skladu s prekrasnim uvidima koji su mi dolazili.

P: Preporučujete li meditaciju ili vježbe disanja?

O: Preporučujem vrijeme u osami ili vrijeme nasamo s Bogom, šetnje u primalačkoj tišini usred ljepota Božje prirode. Od ljepote prirode dobivate inspiraciju, od primalačke tišine svoju meditaciju, od šetnje ne samo vježbu, nego i disanje - i sve to u jedinstvenom krasnom iskustvu.

P: Može li božanska priroda biti probuđena meditacijom?

O: Ako zaista meditirate, vaše je tijelo tako udobno da toga i niste svjesni. Vaši su osjećaji mirno stišani. Vaš je um na miru - iščekujući, ali ne gurajući. Tad kad ste otvoreni i tihi, božansko primanje može započeti kroz vašu božansku prirodu. Jako je važno da djelujete prema uvidima koje dobijete.

P: Što je kundalini?

O: Buđenje kundalini možda je prvobitno značilo buđenje božanske prirode - no neki koje poznajem koriste tu riječ u smislu priključivanja na izvor univerzalne energije.

P: Što znači probuditi kundalini?

O: Oni koje zanima ubrzani duhovni rast razmišljaju o buđenju kundalini. Oni koji imaju zdrav razum žive duhovnim životom i čekaju da se duhovnost odvije.

P: Možete li opisati intuiciju?

O: Prava intuicija je duhovno primanje kroz božansku prirodu - iako sam shvatila da se ponekad psihičko primanje (vidovitost) smatra intuicijom.

P: Volite li čovječanstvo ili ljude?

O: Svi smo mi jednaki u Božjim očima, i ja stalno svoje misli i riječi i djela upućujem svima - s ljubavlju i dobrim željama - s molitvama i blagoslovima. To znači voljeti čovječanstvo. U svakom slučaju, ljudi su stanice u tijelu čovječanstva, i obavljajući svoj dio božanskog plana došla sam u dodir s nekolicinom tih stanica. Kad su njihovi životi dotaknuli moj, uvijek sam željela i ponekad bila u mogućnosti da im služim. Kad sam s nekim ili kad se dopisujem s nekim, usredotočujem svoju ljubav i svoje dobre želje na tu osobitu

stanicu koju dodirujem, i onda s mojim molitvama i blagoslovom ostavljam tu stanicu u Božjim rukama. To znači voljeti ljude. Neki vole čovječanstvo, a ne vole ljude; neki vole ljude, a ne vole čovječanstvo. Ja volim oboje.

P: Što je dobro a što je zlo?

O: Na jednostavnoj razini dobro je ono što pomaže ljudima, zlo je ono što povređuje ljude. Na višoj razini, dobro je ono što je u skladu s božanskom svrhom, zlo je ono što je izvan sklada s božanskom svrhom.

P: Često si govorim da je dobro jače od zla, ljubav jača od mržnje, da dobro mora pobijediti, no hoće li pobijediti u ovom svijetu?

O: Da, dobro će pobijediti u ovom svijetu. Tama koju vidimo u svijetu danas nastala je zbog raspadanja stvari koje nisu dobre. Samo dobre stvari mogu trajati. Da, ljubav će pobijediti u ovom svijetu. Oni koji su ispunjeni mržnjom očajno su nesretni i očajnički - iako nesvjesno - traže bolji put. Samo oni koji su ispunjeni ljubavlju vedri su i mirni.

P: Kako mogu prestati s lošim navikama mišljenja i djelovanja?

O: Loše navike mišljenja i djelovanja slabe kako napreduje duhovni rast. Možete poraditi na zamjeni negativnih misli pozitivnim mislima. Ako su to negativne misli o osobi, pronađite dobre osobine kod te osobe. Ako su to negativne misli o svjetskoj situaciji, razmišljajte o najboljem što se može dogoditi u toj situaciji. Možete se namjerno suzdržavati od lošeg djelovanja - i koristiti energiju za dobre akcije.

P: Jeste li spremni oprostiti ljudima koji čine loše stvari i prije negoli oni požale?

O: Ja čak ni ne moram opraštati, jer ne osjećam nikakvu odbojnost. Ako čine loše stvari ja osjećam suosjećanje prema njima jer znam da su oni povrijedili sebe. Nadam se da će požaliti, jer želim da budu izliječeni.

P: Jeste li razmišljali o poboljšanju zdravstvene profesije?

O: Vrlo su potrebni i postupno se pojavljuju zdravstveni centri koji naglašavaju postizanje i održavanje dobrog zdravlja postizanjem i održavanjem sklada s fizičkim i duhovnim zakonima. To je liječenje budućnosti. Mislim da je prevladavala tendencija da se ljude jednostavno ostavi da se razbole, a onda se pronalaze načini da im se pomogne. Vjerujem da naglasak mora biti na održavanju zdravlja ljudi, i stoga razmišljam o zdravstvenom istraživanju. Predugo smo liječili simptome - počnimo se baviti otklanjanjem uzroka.

P: Da li je cilj duhovne prirode da se oslobodi tijela ili fizičke prirode kako bi jasno mogla vidjeti istinu?

O: Duhovna priroda vidi istinu jasno. Ako dopustite da vlada vašim životom, vidjet ćete istinu jasno. Možete reći da vas duhovna priroda pokušava osloboditi od na-sebe-usmjerene prirode, tako da postanete jedinka koja živi u skladu s božanskom svrhom.

P: Ako pretpostavimo da svi imaju duhovnu prirodu, zašto to shvaća samo nekolicina ljudi? Jesu li ostali kažnjeni zbog nedjela u prošlim životima, ili su samo neprosvjetljeni u ovom životu?

O: Oni imaju slobodnu volju. Oni kažnjavaju sebe kad izabiru loše. Prosvjetljenje im je stalno ponuđeno, ali ga oni odbijaju prihvatiti. Stoga ih problemi s kojima se suočavaju moraju podučiti, jer oni odbijaju dobrovoljno pravilno izabrati.

P: Zašto ovaj svijet može biti tako zbunjujući?

O: Ljudi ne poštuju bôžanski zakon, stoga dolaze problemi da ih poguraju prema skladu. No, kad biste znali kako je kratak ovaj zemaljski život u usporedbi sa cjelinom, manje bi vas zabrinjavale teškoće zemaljskog života, nego što vas zabrinjavaju teškoće jednog od vaših dana.

P: Kad dolazi prosvjetljenje?

O: Trenutak kad je vaša svijest narasla dovoljno da vidite stvari kroz oči na-Boga-usmjerene prirode, često se naziva prosvjetljujuće iskustvo.

P: Da li Bog govori kroz vas?

O: Na neki način Bog govori kroz svakoga čijim životom upravlja Bog.

P: Jeste li doživjeli božansku objavu? Ako jeste, zašto ste vi odabrani kao osoba kojoj će Bog otkriti svoje duhovno znanje?

O: Imala sam izuzetno snažnu unutarnju motivaciju, ili poziv da krenem na svoje hodočašće, i krenula sam nasuprot savjetima svih svojih prijatelja. Izabrala sam sebe da postanem primateljica duhovne istine kad sam predala svoju volju Božjoj volji. I vi to možete učiniti. Svi imamo isti potencijal. Bog se objavljuje svima koji traže, Bog govori svima koji žele slušati. Kad predate svoju volju Božjoj volji, započinjete živjeti vrlo zaposlenim životom - i vrlo lijepim životom.

P: Da li je na-sebe-usmjerena priroda samo iluzija?

O: Na-sebe-usmjerena priroda je prolazna, kao što je i tijelo prolazno - ali ovisi o nama koliko brzo će prestati upravljati našim životom.

P: Postoji li zakon samoodgovornosti?

O: Vi ste odgovorni za svoja djela, reakcije i nedjelovanja kad treba djelovati. Dugujete ispravo življenje ne samo čovječanstvu nego i samima sebi.

P: Kako izgleda vaša Utopija? Hoće li se ikada dogoditi Utopija u ovom zemaljskom životu?

O: Vanjska Utopija će stići kad naučimo davati i međusobno se ne ubijati. Unutarnja Utopija će doći kad svi pronađemo unutarnji mir. Mnogi od nas će morati pronaći puno više unutarnjeg mira prije nego vanjska Utopija bude mogla doći. Vanjsko je predvidivo - unutarnje će trajati mnogo duže.

P: Postoji li Bog koji će uvijek biti uz mene?

O: Misli o Bogu kao o božanskom oceanu u kojem si ti kap sa slobodnom voljom. Možeš izabrati da ostaneš odvojena od oceana - no, nećeš biti sretna. Možeš izabrati da postaneš dio oceana, u kojem slučaju odustaješ od svoje slobodne volje, ali ćeš biti sretna uživajući djelovati u skladu s Božjom voljom. Tada ćeš se vidjeti kao dio Boga i u velikoj mjeri jedno s Bogom.

P: Što je duhovni život?

O: Ono što se ne može osjetiti s pet osjeta. Duhovne stvari će opstati, fizičke stvari neće.

P: Što je istina?

O: Istina je ono što je u skladu s božanskim zakonom. Istina je Bog i Bog je istina. Moja osobna molitva je da me učini oruđem kroz koje samo istina može progovarati.

P: Gdje da potražim duhovnu istinu?

O: U krajnjoj točki naći ćete duhovnu istinu uz pomoć vaše vlastite više prirode. Vaša viša priroda je kap u oceanu Boga - i ima pristup tom oceanu. Ponekad se vaša viša priroda budi inspirirana prekrasnim okruženjem ili lijepom glazbom, donoseći vam istinite uvide. Ponekad vidite napisanu istinu ili čujete izgovorenu istinu, a vaša viša priroda to potvrdi. Ili direktno vidite istinu iznutra buđenjem više prirode, što je bio moj put. Sve inspirativno napisano dolazi iz unutarnjeg izvora, i vi također možete dobivati iz tog izvora. Budite tiho i znajte.

P: Hoću li uvijek osjećati bol dok postajem sve ljepša?

O: Bit će bola u vašem duhovnom rastu dok god ne budete željeli provoditi Božju volju bez potrebe da budete tjerani na to. Kad ste izvan sklada s Božjom voljom, nastaju problemi. Njihova je svrha da nas poguraju prema skladu. Ako biste svojevolumno činili Božju volju, mogli biste izbjeći probleme.

P: Hoću li ikad doći u stanje da se osjećam smireno bez ikakve potrebe da postajem?

O: Kad pronađete unutarnji mir, ne osjećate više potrebu da postajete - zadovoljni ste što postojite, što uključuje slijeđenje vašeg božanskog vođenja. U svakom slučaju, nastavljate rasti - ali skladno.

P: Tako sam usamljen. Što da radim?

O: Nikad niste zaista sami. Bog je uvijek s vama. Okrenite se Bogu zbog najboljeg mogućeg druženja. Potražite inspiraciju u knjigama i glazbi. Primite se telefona i recite nekoliko razvedravajućih riječi nekom tužnom, ili posjetite nekoga usamljenoga. Dajući mi primamo i naša usamljenost iščezava.

P: Kako održavate takvo zdravlje i sreću?

O: Ostajem tako zdrava i sretna jer uvijek održavam svoju okrenutost Bogu. To znači da poštujem Božje duhovne zakone: živim da bih služila, ne pomišljam negativne misli itd. To znači da poštujem Božje fizičke zakone: ne činim stvari za koje znam da su loše za zdravlje, a činim one stvari za koje znam da su dobre za zdravlje. Moja je nagrada dobro zdravlje i sretno stanje duha.

P: Kako da jedna obična domaćica i majka nađe ono što vi imate?

O: Oni koji imaju obitelji, što većina ljudi ima, pronalaze unutarnji mir na isti način na koji sam ga ja našla. Poštivanje Božjih zakona, koji su isti za sve nas; ne samo fizičkih zakona, nego i duhovnih zakona koji upravljaju ljudskim ponašanjem. Možete početi tako da živite sve dobre stvari u koje vjerujete, kao što sam ja učinila. Pronađite i preuzmite svoju osobitu ulogu u božanskom planu, koja je jedinstvena za svaku ljudsku dušu. Možete pokušati tražiti u primajućoj tišini, kao što sam ja učinila. Živjeti obiteljskim životom ne predstavlja zapreku duhovnom rastu, čak je neki način prednost. Mi rastemo rješavajući probleme, a obiteljski život nam osigurava dovoljno problema da na njima rastemo. Kad ljudi uđu u obiteljski obrazac, oni često po prvi put izlaze iz usmjerenosti-na-sebe u usmjerenost-na-obitelj. Čista ljubav je davanje bez primisli o dobivanju ičega zauzvat, i obiteljski obrazac osigurava prvo iskustvo čiste ljubavi: majčina i očeva ljubav za njihovo dijete.

P: Zašto ste vegetarijanka i kako možete biti sigurni da ste dosljedni?

O: Što se tiče mog vegetarijanstva, činim najbolje što mogu. Nikad se nisam uzdržavala da činim nešto u što vjerujem, samo zato što to nisam mogla činiti savršeno. Ne vjerujem da je pravedno da tražim od nekog drugog da obavi 'prljavi posao' za mene. Ne bih ubila živo stvorenje i ne bih pitala nekog drugog da ubije za mene, stoga ne želim jesti meso živih bića.

P: Moj muž mora na operaciju, ali je odgađa. Što da radim?

O: Ako vaš muž mora na operaciju, važno je da ide u to sa što je manje moguće straha. Gospođa koju poznajem suočila se sa sličnim problemom. Raspravila je to sa svojim mužem, i uspjela ga uvjeriti

da Bog traži od nas da učinimo sve što možemo da si pomognemo. Pa su promijenili prehrambene navike i životne navike na način za koji su mislili da je najbolji za njih. Planirali su otići na prekrasno mjesto za vrijeme oporavka, a nakon toga su planirali lijepo putovanje. Muž je postao nestrpljiv da što prije završi s operacijom, kako bi što prije uživao u stvarima koje su isplanirali. Pokazalo se da se radilo o manjem, a ne velikom problemu, vrijeme oporavka bilo je poput odmora, a putovanje je izgledalo poput drugog medenog mjeseca.

P: Ja sam, kao i svi drugi nepušači, bio zahvalan kad ste zamolili ljude da ne puše na vašim susretima, ali sam se pitao jeste li bili ljubazni prema pušačima?

O: Ponekad se čini da posao hodočasnika da budi ljude iz njihove apatije i potiče ih na razmišljanje dolazi u sukob s ljubaznim odnosom prema ljudima. U svakom slučaju, ako ugledam malo dijete kako pokušava dotaknuti užarenu peć, sigurno ću ga spriječiti da to učini ako ikako mogu - i to će biti ljubazna stvar za mene, iako se djetetu ne mora svidjeti i ono čak može vrištati. Nedavno mi je pisala žena kako je, kad sam odbila sjediti pokraj nje zato što je pušila, ostala budna satima razmišljajući o tome - i prestala pušiti sljedeći dan.

P: Moj je muž pušač, a ja ne mogu podnijeti dim. Možete li mi reći što da radim?

O: Očigledno ste alergični na dim duhana i stoga ne biste trebali biti u sobi u kojoj netko puši. Neke vrste dima, poput dima drveta, nisu otrovne. No, dim duhana je otrovan i zasigurno nije dobar ni za koga. Bilo bi naravno dobro i za njega i za vas da vaš muž prestane pušiti, ali ako on to ne želi, ne bi trebao pušiti u sobi u kojoj se vi nalazite. Može li on pušiti vani ili u nekom dijelu kuće rezerviranom za njega ili negdje izvan kuće? Nema se smisla svađati oko ovoga. Najbolje bi bilo da iskoristite svoju energiju na pronalazjenje rješenja.

P: Kako preobraziti želju poput one za pušenjem ili pićem, umjesto da je potisnemo?

O: Kad se radi o takvim stvarima poput pušenja ili pića, ja bih jednostavno prestala, kao što sam davno prekinula i ovisnost o kofeinu, jednostavno brzom odlukom. No, neki preferiraju zamjenu.

Upravo sam sreća gospođu koja zamjenjuje kavu čajem spremljenim od listića mente. Poznajem jednu drugu gospođu koja je koktele zamijenila voćnim sokovima, i koja tvrdi da to njezini prijatelji još ni ne znaju. Čovjek kojeg poznajem nosi u džepu u kojem je nekad nosio cigarete paketić s groždicama i lješnjacima. Može se.

P: Trebamo li ići prema van ili prema gore?

O: Uvijek bi trebali posezati prema gore za svjetlom - dok idemo prema van u ljubavi prema onima koji trebaju našu pomoć. Da, dok se hoda duhovnim putem, odozgo se traži vođenje, a prema van se pružamo dajući. Stoga, oni s kojima se družimo nisu samo oni razvijeniji od kojih učimo, nego i oni manje razvijeni koji dolaze po pomoć.

P: Zašto postoji Bog?

O: Bog je životna sila bez koje svemir ne bi postojao. Bog se manifestira u fizičkom i duhovnom svemiru.

P: Što znači odnos s Bogom?

O: Možete uspostaviti odnos s Bogom dovodeći svoj život u sklad s Božjim zakonima, koji su isti za sve nas. I pronalazeći i ispunjavajući svoju ulogu u božanskom planu, koja je jedinstvena za svaku ljudsku dušu.

P: Tko je Isus?

O: Isus je bio veliki duhovni učitelj koji je hodao zemljom. Njegovim je životom upravljao unutarnji Krist. On nas je učio da tako može biti i s našim životima.

P: Što kažete ljudima koji pitaju da li ste kršćanka?

O: Ja nisam, i nikad nisam ni bila pripadnica i jedne posebne vjere. Ja sam duboko religiozna žena koja je krenula unutrašnjim putem prema religioznom životu, a ne školskim ili putem ranog treninga. Nikad neću reći da je ovo jedini način. Ovo je, naravno, izvrstan način. A ljudi su slobodni da izaberu i razviju svoj vlastiti način.

P: Vjerujete li da je Isus Krist spasitelj čovječanstva ili vjerujete da on nije bio različit od svih drugih, nego samo možda duhovno razvijeniji?

o: Isus je bio vrlo razvijeno biće, daleko ispred svog vremena. Krist je božanska priroda, koja može upravljati vašim životom kao što je upravljala njegovim. Unutarnji Krist je 'spasitelj čovječanstva'. Jedino kad on upravlja vašim životom, bit ćete sretni.

P: Vjerujete li u drugi dolazak Isusa Krista?

o: Svi koji vjeruju u stalnost života (i neki koji ne vjeruju), vjeruju da bi se Isus mogao vratiti. Ja vjerujem da bismo trebali dopustiti unutarnjem Kristu ili božanskoj prirodi da upravlja našim životima.

P: Što je Isus mislio učeći o kraljevstvu 'koje nije od ovoga svijeta'?

o: On je učio o Kraljevstvu Božjem iznutra, na-Boga-usmjerenoj prirodi, božanskoj prirodi - unutarnjem Kristu.

P: Što je prvi prioritet života?

o: Isus je rekao 'Potražite prvo Kraljevstvo Božje i njegovu pravednost. Sve druge stvari bit će vam dane.' To je istina. Svi blagoslovi su preko svega što bih uopće mogla opisati riječima. Zdravlje, sreća, unutarnji mir i uvijek s vama svijest o prisutnosti Boga. Potpuna stabilnost neuzurbanosti. Strah potpuno nestaje iz vašeg života. Ne možete osjećati strah, jer kad znate da je Bog upravo ovdje, prirodno ste s Bogom.

P: Ako ste duhovno odrasli, kako to da niste slavni?

o: Većina ljudi koji su dosegli unutarnji mir, nisu slavni.

P: Jeste li Avatar ili božanska inkarnacija?

o: Ja sam hodočasnica mira, unutarnjeg mira i vanjskog mira. Hodam u molitvi za mir. Pokušavam inspirirati druge da također mole i rade za mir. Rado bih bila 'služiteljica': ona koja se iznova i iznova vraća da bi pomogla ljudima doseći duhovniji život.

P: Da li je koncept Mesije nezreo? Je li Isus bio mesija? Jeste li vi mesija?

o: Da, koncept mesije je nezreo. Nezreli ljudi traže mesiju, umjesto da traže Krista iznutra. Isus je bio veliki duhovni učitelj. Ja poučavam kako živjeti Božje zakone. U svakom stvorenju je božanska priroda, koja se naziva različitim imenima. Nakon dovoljnog broja

života ona počinje upravljati stvorenjem. To stvorenje se izdvaja iz gomile. I takvih je bilo poprilično. Važno je da ta priroda može upravljati vama.

P: Zašto su ljudi izmislili dogme?

O: Dogma nije nužno izmišljena; nikla je iz neznanja i straha i nezrelosti. Ponekad su je beskrupulozni ljudi koristili protiv nezrelih ljudi. Ljudi vjeruju u dogme jer su naučeni vjerovati u njih.

P: Zašto ljudi vjeruju u dogmatske religije?

O: Nezreli ljudi vjeruju u nezrele religije jer se boje činiti drugačije. Kad postanu dovoljno zreli da shvate da je to nezrelo, prestaju to raditi.

P: Biste li opisali dogmu?

O: Izvadite jezgru duhovne istine iz bilo koje vjere, i ono što je ostalo je dogma.

P: Kako je komunicirati s Bogom?

O: Komunikacija s Bogom je duboka unutarnja spoznaja da je Bog u vama i oko vas. Bog 'govori' tihim, nježnim glasom iznutra.

P: Jesu li znanost i religija nepomirljive?

O: Može se reći da znanost djeluje pragmatično, a religija prema božanskom vodstvu. Ako su ispravne, doći će do istih zaključaka, samo će znanosti trebati znatno duže.

P: Možete li opisati duhovnu evoluciju?

O: Duhovna evolucija se događa u vašem životu kad živite u skladu s božanskom svrhom: poštujući božanske zakone, koji su isti za sve nas i odrađujući svoj jedinstveni zadatak u božanskom planu.

P: Ateisti kažu da ne postoji način da se dokaže da postoji Bog.

Možete li dokazati da postoji Bog?

O: Ne postoji zapravo nešto poput ateista, jer i u toj osobi postoji božanska priroda koja, kad se probudi, osjeća bliskost s Bogom. Postoje oni koji se nazivaju ateistima. Za neke od njih sam definirala Boga intelektualno kao stvaralačku silu, održavajuću snagu, motivaciju

za promjenom, sveopću inteligenciju, istinu; a emocionalno kao ljubav, dobrotu, ljubaznost, ljepotu; i duhovno kao sveprisutnu, sveprožimajuću bit ili duh, koji povezuje sve u svemiru i daje život svemu u svemiru.

P: Može li stvaranje svemira biti neka veličanstvena slučajnost?

O: Svemir je kreacija inteligencije koju mi sada ne možemo čak ni zamisliti - ali imamo prekrasnu priliku da učimo i rastemo u tome.

P: Što je priroda svemira?

O: Priroda svemira je razvijanje prema poboljšanju ili savršenosti.

P: Kad je stvoren fizički svemir i kad će biti uništen?

O: Mi ne znamo točno vrijeme početka svemira, iako pokušavamo saznati. Naravno, ne znamo ni vrijeme kraja, i nešto manje razmišljamo o tome. Sve što zaista možemo reći je: započelo je kad je to bilo nužno u stvaranju, i završit će kad ne bude više nužno. Sada je vrlo potrebno, i jedna od lekcija koju moramo naučiti je da živimo u sadašnjosti, umjesto pokušaja da živimo u prošlosti ili budućnosti. Naravno, jedna od lekcija koju moramo naučiti je da smo mi uistinu duhovna bića, zapravo, to je naša najvažnija lekcija. Može se reći da je to naš cilj i cilj evolucije. U svakom slučaju, naš neposredni cilj je da dovedemo naše živote u sklad s božanskim zakonom i odradimo posao koji smo došli napraviti.

P: Vjerujete li da postoje i nebo i pakao?

O: Nebo i pakao su stanja. Nebo je stanje bića u skladu s Božjom voljom; pakao je stanje bića izvan sklada s Božjom voljom. Možete biti u oba stanja ili obje strane života. Ne postoji stalni pakao.

P: Imamo li iskustva prije zemaljskog života i poslije zemaljskog života?

O: Postoji stajalište koje vidi iskustvo zemaljskog života na način na koji vi vidite iskustvo jednog od vaših dana - s danima prije i danima poslije. I kao što vi znate da ono što ste učinili jučer utječe na sutra, stajalište o kojem govorim shvaća da prijašnja iskustva utječu na ovaj zemaljski život i da ovaj zemaljski život utječe na buduća iskustva. Za one s ovakvim stajalištem svijet je ureden i pravedan i djeluje prema

zakonu. Kad se poštuju zakoni koji vladaju tu je sklad, a kad se ne poštuju tu je nesklad. To ne mogu vidjeti oni čiji horizonti ne sežu preko zemaljskog života. Njima svijet uistinu mora izgledati vrlo nepravedan i vrlo neuređen.

P: Zašto se ljudi boje smrti?

O: Gotovo svaki strah je strah od nepoznatog. Ljudi se boje smrti jer ono što se događa sa smrću je nepoznato. Međutim, ja sam iskusila početak procesa zvanog smrt - kad sam se u snježnoj oluji jedne noći počela nasmrt smrzavati - i ne bojim se. Iskustvo početka promjene zvane smrt kroz koje sam prošla te noći bilo je prekrasno. Veselim se promjeni zvanj smrt kao posljednjoj životnoj pustolovini, i radujem se s mojim dragima koji odlaze u sjaju prema slobodnijem življenju. Prevladajte svoj strah od bilo čega, postajući bliski s tim čega se bojite.

P: Ako se netko boji smrti, znači li to da ima lošu sliku o sebi?

O: Strah od smrti obično znači da se identificirate s tijelom umjesto s duhom, i to je loša slika o sebi.

P: Mislite li da duša može napustiti tijelo prije predodređenog trenutka?

O: Istina je da svemir djeluje prema egzaktnim zakonima. Istina je da neki dolaze u ovaj zemaljski život samo da bi ostali vrlo kratko vrijeme. Neki dolaze samo da bi ostali dok ne završe neke stvari. Neki dolaze da ostanu dok god tijelo traje. Možete doći da naučite lekciju, platite dugove, služite, ili zbog kombinacije svih tih stvari. U svemu tome imate slobodnu volju. Ako se dobro brinete o svom tijelu, ostat ćete duže nego ako ga zlostavljate. Misli i osjećaji također igraju ulogu. Tako da vidite da su stvari zaista samo uvjetno predodređene - ostat ćete dugo ako.

P: Ako je duhovna priroda besmrtna, što ona radi nakon smrti tijela? Da li je duhovna priroda uvijek dobra u svakom tijelu?

O: Ako je na-sebe-usmjerena priroda potpuno prevladana, duhovna priroda - pravo ja - će ići u duhovno carstvo umjesto psihičkog carstva. Neće više trebati živjeti još zemaljskih života, i učit će neke druge lekcije. Duhovna priroda je uvijek dobra i usklađena s Božjom voljom. Na-sebe-usmjerena priroda je ona koja je ponekad pasivna, ponekad dobra, ponekad izvan sklada.

P: Što je karma?

O: Karma je zakon uzroka i posljedice - 'ono što si sijao to ćeš i požnjeti' - viđeno u rasponu mnogih života. Oni koji dobiju čir na želucu kao posljedicu mržnje prema nekome, dokazuju sebi (ako to mogu vidjeti) da zakon karme djeluje.

P: Neki problemi izgledaju naslijeđeni ili kronični. Jesu li to karmičke stvari?

O: Svaki problem s kojim se suočavate ima svrhu u vašem životu. Rješavajući probleme vi učite i rastete. Ne suočavate se niti s jednim problemom koji, ispravnim pristupom, ne možete riješiti. Ako se suočite s velikim problemom, to pokazuje da imate veliku unutarnju snagu da riješite veliki problem. Neki problemi koje ste donijeli sa sobom su karmički - podređeni zakonu uzroka i posljedice. Može se reći da ste ih došli riješiti. Važno je da budu riješeni. To je barem jedan od razloga zašto ste došli. Neki su problemi uzrokovani u ovom zemaljskom životu lošom prehranom, ili lošim mišljenjem i osjećanjem. Mogu biti uzrokovani jedenjem loše hrane, ili promišljanjem loših misli, poput mrzovoljnih misli. Iako sklonosti prema određenim teškoćama mogu biti naslijeđene, sjetite se da vi izabirete uvjete svog rođenja. Svima želim potpuno iscjeljenje - ne potiskivanjem simptoma lijekovima, nego otklanjanjem uzroka. Nadam se da ćete biti potaknuti da započnete izvrsnu zdravu dijetu. Nadam se da ćete biti potaknuti da potražite i otklonite sve negativne misli i osjećaje. Nadam se da ćete biti potaknuti da ispunite svoj život prekrasnim stvarima - ljepotama prirode, uzvišenom glazbom, krasnim riječima i smislenim djelima. Odmaknite se od svega što vas povlači prema dolje i držite se stvari koje vas uzdižu!

P: Koji je najbolji način da se 'otplati' loša karma?

O: Najbolji način da se oslobodite sve loše karme je da se zaposlite služenjem na koji god način možete. Kad budete dovoljno dali, spoznat ćete Boga i pronaći unutarnji mir - jer dajući mi primamo.

P: Mogu li se sjetiti prošlih života?

O: Jako se dobro možete sjetiti nekih od iskustava iz prošlih života, kad naučite lekciju koju ste došli ovdje naučiti. Prije toga najbolje je da ne znate takve stvari - manje je vjerojatno da ćete riješiti

problem ako već znate odgovor. Jedna stara pjesma kaže: 'Ne tražim da vidim što je u daljini, jer dovoljan mi je samo jedan korak.' To je vrlo mudro.

P: Može li moja božanska priroda kontrolirati moju ljutnju i bijes?

O: Vaša božanska priroda može kontrolirati vaše tijelo, vaš um i vaše emocije. Vaša na-sebe-usmjerena priroda to ne može, iako im može upravljati u određenoj mjeri. Energiju ljutnje ne treba potiskivati, jer vas to iznutra može povrijediti, niti je treba izraziti, što će vas povrijediti iznutra i uzrokovati poteškoće u vašoj okolini. Treba je transformirati koristeći je za zadaće koje treba obaviti ili kao oblik vježbe za dobrobit drugih. Ako shvatite da je osoba koja čini loše stvari u određenoj mjeri psihološki bolesna, ljutnja će se pretvoriti u suosjećanje.

P: Kako ljudi mogu unaprijediti svoje samopouzdanje?

O: Vaše će se samopouzdanje popraviti kad shvatite tko ste. Vi ste Božje dijete i sposobni ste djelovati na takav način.

P: Zašto u ovoj zemlji obilja mnogi jadikuju zbog financijskih problema?

O: Mnogi ljudi koji kažu da imaju financijske probleme, zapravo misle da žele više nego što im treba. Bilo mi je tako lako spustiti život na razinu potreba: jednostavno sam osjetila da ne mogu više prihvatiti više nego što trebam dok drugi u svijetu imaju manje nego što trebaju. Gledajući oko sebe otkrila sam da je većina dugova nastala ne zbog plaćanja životnih neophodnosti, nego za plaćanje stvari koje ljudi ne trebaju. Zašto ljudi žele stvari koje im ne trebaju? Ponekad zbog razloga samoudovoljavanja - iako oni nikad neće naći to što traže, osim kroz samodisciplinu. Ponekad zbog zadobivanja ego-zadovoljenja impresioniranjem drugih - iako oni nikad neće naći to što traže, osim dok ne podrede ego višoj prirodi. Da, neki pokušavaju nadomjestiti manjak duhovne sigurnosti materijalnom sigurnošću - a to ne može biti učinjeno. Financijski problemi dolaze da nas poduče da se ne smijemo usredotočiti na materijalne, nego na duhovne stvari. Sigurna sam da znate prekrasnu svrhu problema u našim životima, da oni dolaze da nas nauče lekcije i da ih uvijek možemo riješiti uz Božju pomoć.

P: Kakav bi trebao biti naš odnos prema materijalnim stvarima?

O: Kad bismo samo mogli staviti materijalne stvari na njihovo pravo mjesto i koristiti ih bez vezivanja za njih, koliko bismo bili slobodniji. Tada se ne bi opterećivali stvarima koje ne trebamo. Kad bismo samo mogli shvatiti da smo svi stanice u istom tijelu čovječanstva - tada bismo razmišljali o tome da svi imaju dovoljno, a ne previše za jedne i premalo za druge.

P: Što s proročanstvima o razaranju?

O: Sjetite se snage misli i pomišljajte samo na najbolje što bi se moglo dogoditi. Držite se samo dobrih stvari koje biste voljeli vidjeti da se događaju. Sjetite se da uz pomoć misli stvarate vaše unutarnje stanje i pomažete stvarati situaciju oko vas. Svi mi pomazemo donijeti veliku odluku. Sjetite se također da je noć najcrnja baš pred zoru.

P: Što mogu učiniti za svog unuka koji dolazi na svijet ispunjen nasiljem?

O: Zašto ne razmišljate o svom unuku koji dolazi na svijet ispunjen Bogom? Božji zakoni su neprestano na djelu, i sve izvan sklada je na odlasku. Tama koju vidimo je raspadanje stvari ne-u-skladu. 'Bog nije mrtav, niti duboko spava... zlo će propasti, a dobro prevladati... s mirom na zemlji, mir dobrim ljudima.' Kako itko može sumnjati hoće li Bog prevladati? O nama ovisi jedino koliko brzo.

P: Koja su vaša rješenja slijedećih problema:

- KRIZA ENERGENATA?

O: Trebalo bi intenzivno istražiti sve oblike čiste energije - sunčeve, energije vjetra, vodene energije, uključujući energiju valova. Na nekim je mjestima dostupna termalna energija. Posjetila sam farmu koja je solarnim pločama i dvjema vjetrenjačama osiguravala svoju vlastitu energiju.

- TERORIZAM?

O: Teroristi su ekstremno nezreli i obično loše podučavani ljudi koji vjeruju da zlo može biti prevladano zlom. Potreban im je program iscjeljenja koji bi ih rehabilitirao.

- ORGANIZIRANI KRIMINAL?

o: Organizirani kriminal je simptom nezrelog društva u kojem se uspjeh mjeri novcem i stvarima. Oni koji su upleteni u to trebaju iscjeliteljski program za svoju rehabilitaciju.

- BANDE I RATOVI BANDI?

o: Omladinske bande bi se mogle spriječiti, kad bi postojalo dovoljno prostora za djecu da se igraju u dobrom okruženju i svrhovito organiziranim aktivnostima.

- IZOSTANAK S POSLA?

o: Do toga većinom dolazi zato što ljudi rade poslove za koje ne osjećaju da su pozvani da ih rade. Ljudi bi trebali raditi poslove koje najviše vole raditi, umjesto poslova koji donose najviše novca.

- LJUBOMORA?

o: Nezreli ljudi su ljubomorni jer ne znaju da su isto toliko važni kao bilo tko drugi, s isto toliko potencijala i sa zadatkom u božanskom planu.

- MRŽNJA I RASIZAM?

o: Mržnju možete prevladati ljubavlju. Mržnja ozljeđuje onoga tko mrzi, a ne onoga koga se mrzi. Oni koji djeluju rasistički su ozlijeđeni. Oni koji su diskriminirani imaju izbor: mogu biti ozlijeđeni pogrešnom reakcijom gorčine ili ljutnje, ili se mogu uzdići nad situaciju i biti duhovno osnaženi.

- FRUSTRACIJA?

o: Na-sebe-usmjerena priroda se osjeća frustrirana kad ne može biti po njenom. Viša priroda je strpljiva, i zna da svi problemi mogu biti riješeni pravilnim pristupom.

- PATNJA?

o: Ovo je uređen svemir i patnja s kojom se suočavamo ima svrhu u našim životima - pokušava nas poučiti nečemu. Trebali bismo pokušati shvatiti lekciju.

P: Jeste li liberalnog ili konzervativnog usmjerenja?

O: Konzervativna sam u htijenju da održim dobre stvari - liberalna sam u htijenju da promijenim stvari koje trebaju biti promijenjene.

P: Koja je vaša politička i socijalna filozofija?

O: Naš politički i društveni poredak moraju biti usklađeni s božanskom svrhom.

P: Što mislite o kapitalizmu?

O: Ako pod kapitalizmom mislite na naš trenutni ekonomski sustav koji vodi k nezaposlenosti i proizvodnji za ubrzano zastarijevanje, naravno da to mora biti unaprijeđeno. Potrebna je veća decentralizacija. Kad bi oni koji rade u tvornicama također posjedovali te tvornice, izbjeglo bi se mnogo sukoba. Kapitalizam obično znači natjecanje - a djelovanje za budućnost je suradnja.

P: Mislite li da je demokracija ispravan oblik vladanja?

O: Ako demokraciju kontroliraju ljudi, kao što bi trebalo biti, tada je to ispravan oblik vladanja. Ja vjerujem u potpunu demokraciju - individualnu, političku, društvenu, ekonomsku. Kad bismo to zaista imali, što sada nemamo, bili bi u skladu s božanskom svrhom.

P: Tko su ljevičari, a tko desničari?

O: One koji bi htjeli pogurati društvenu promjenu brže nego se prirodno može dogoditi, obično nazivaju 'ljevičarima'. One koji bi htjeli zadržati stvari kakve jesu ili vratiti kazaljke sata unatrag, često nazivaju 'desničarima'. Općenito, jedna im je stvar zajednička: i jedni i drugi vjeruju u lažnu filozofiju da 'cilj opravdava sredstva'. To je ratna filozofija. Ja vjerujem da sredstva koja koristite određuju cilj na koji ćete stići. To je mirotvorna filozofija i filozofija svih pravih religija. Vaša božanska priroda podržava mirotvornu filozofiju.

P: Vjerujete li da bi komunizam mogao zavladati svijetom i zbrisati religiju?

O: Naravno da će religija preživjeti, budući da predstavlja duboku unutarnju čežnju za boljim životom svih ljudskih bića. Komunizam u svom najboljem izdanju zastupa zajednički život - dijeljenje. Način na koji ga prakticiraju neka mala društva nije neprijateljski prema

religiji. Nikad zapravo nije bio prakticiran u nekom velikom društvu, a prvo veliko društvo u kojem se izrazio okrenulo se protiv državne religije, jer su osjećali da je religija korištena za porobljavanje ljudi. A onda se pretvorio u diktaturu. Stvari koje su u neskladu u njihovoj zemlji i u našoj zemlji i u svim zemljama nalaze se u procesu raspadanja - one unutar sebe sadrže sjeme svoje vlastite propasti. Istinski komunizam bi mogao naučiti svijet nešto o ekonomskoj demokraciji.

P: Mislite li da bi komunisti mogli dokrajčiti svijet započinjanjem nuklearnog rata?

O: Ne, mislim da nijedna zemlja ne želi zaista započeti nuklearni rat. Iako se to može dogoditi pukom slučajnošću dok god imamo sve to nuklearno oružje naokolo.

P: Da li je dobro učiti vještine poput karatea kako bi se mogli braniti?

O: Moje je oružje ljubav i niti ne pomišljam da učim ikakve druge obrambene vještine. Nezreli i uplašeni uče karate i druge obrambene vještine.

P: Da li za vas 'pasivan' znači miroljubiv? Da li agresivan znači ratoboran?

O: Može se reći da pasivna osoba ne upotrebljava nasilje zbog slabosti, a miroljubiva osoba ne upotrebljava nasilje zbog načela. Agresivna osoba možda želi živjeti harmonično, ali djelovanje takve osobe vodi sukobima.

P: Muškarci su počinitelji 88% svih zločina, kao i sudionici u svim ratovima. Postoje, dakako, izuzeci, no vjerujete li da su općenito žene zrelije i više poštuju zakon od muškaraca? Jesu li duhovno razvijenije?

O: Muškarce uče da moraju biti čvrsti i da je znak slabosti živjeti prema zakonu ljubavi. Smatra se savršeno u redu ako žene žive prema zakonu ljubavi; zapravo se u većini slučajeva to i očekuje od njih. Muškarci imaju isto toliko duhovnog potencijala kao i žene, ali zbog njihova agresivnijeg pristupa oni često ne dostižu takav duhovni rast kao žene. U našoj zemlji muškarci se bore u ratu jer je takav običaj, ali u nekim zemljama i žene ratuju.

P: Kako da roditelji kažnjavaju svoju djecu kad učine nešto loše?

O: Najbolje funkcionira sustav nagrada; kazna bi mogla biti nedavanje nagrade.

P: Što je nemoralno?

O: Ponekad kad ljudi govore o nemoralnom misle na ono što nije u skladu s običajima. No, zaista nemoralno je ono što nije u skladu s božanskom svrhom.

P: Da li je razum 'prazna ploča' na kojoj iskustvo piše?

O: Razum je oruđe koje može upotrebljavati i na-sebe-usmjerena priroda ili božanska priroda. Da, naravno da na njega utječe iskustvo.

P: Koja je vaša interpretacija snova?

O: Snovi većinom predstavljaju ili šetnje po psihičkim prostorima ili iluzije koje proizvode psihički ili mentalni ili emocionalni stresovi i trebaju biti brzo zaboravljeni. Ponekad se javlja vizija koju ne možete zaboraviti.

P: Da li zarađujete za svoj život?

O: Ja zarađujem za svoj život na neobičan način. Dajem ono što mogu svojim mislima i riječima i djelima onima čije živote dotaknem i cijelom čovječanstvu. Zauzvrat prihvaćam ono što mi ljudi žele dati, iako nikad ne tražim. Oni su blagoslovljeni svojim davanjem, a ja sam blagoslovljena svojim davanjem.

P: Zašto ste nezaposleni?

O: Jesam li nezaposlena? Radim 16 sati dnevno, sedam dana tjedno. Vi mislite da ne zarađujem nikakav novac. Ja ni ne trebam zarađivati. Sve što trebam mi je dano. Mogla sam ovo uraditi organizirajući svoj život na drugačiji način. Mogla sam legalno živjeti od novca poreznih obveznika, tj. socijalne pomoći da sam htjela, ali oni daju s toliko otpora. Mnogo bih radije živjela od onoga što je dano dobrovoljno. Ti će ljudi biti blagoslovljeni davanjem. Ja volim svoj posao. I imam posla. Za ovakva predavanja kakva ja držim, neki ljudi dobivaju visoke honorare; ja ih ne prihvaćam. Ja odgovaram na mnogo pisama i dajem mnoge savjete u tim pismima. Mnogi su ljudi dobro plaćeni za savjetovanja. Ja ne primam novac za to. Počela sam

voditi edukacijska i poticajna putovanja, koja predstavljaju situacije 'povlačenja'. To dobro utječe na ljude. Sjećam se kad smo išli na Aljasku. Oni koji su išli, vratili su se inspirirani i uzvišeni i činilo se da baš svaki od njih razmišlja o radu za nešto dobro ili o nekoj vrsti puta služenja. Vjerujem da neki od tih ljudi s puta na Aljasku danas zaista pomažu drugima.

P: Zašto ne prihvaćate novac?

O: Zato što govorim o duhovnoj istini, a duhovna istina se nikad ne bi trebala prodavati - oni koji je prodaju, povređuju se duhovno. Prihvaćam novac koji mi stigne poštom (bez oglašavanja), ali ga ne koristim za sebe; koristim ga za tiskanje i poštarinu. Oni koji pokušavaju kupiti duhovnu istinu, pokušavaju je dobiti prije nego su spremni. U ovom prekrasnom dobro uređenom svemiru, dobit će je kad budu spremni.

P: Koja teorija stoji iza 'nekupovanja duhovne istine'?

O: Teorija koja stoji iza nekupovanja duhovne istine je ova: onaj tko je ima neće je prodavati, onaj tko je prodaje, nema je. To su 'biseri bez cijene'. Čim ste spremni za duhovnu istinu, bit će vam dana. S druge strane, dobivate ukoliko dajete. No, plaćanje naknade nije davanje darova. I ne trebate dati baš onome od koga ste primili, jer smo svi mi stanice u istom tijelu čovječanstva.

P: Ne osjećate li se usamljeno ili obeshrabreno ili umorno?

O: Ne, nikad ne postajem usamljena ili obeshrabrena ili umorna. Kad živite u stalnoj vezi s Bogom, ne možete se osjećati usamljeno. Kad vidite djelovanje prekrasnog Božjeg plana i znate da svaki ispravan napor donosi dobre plodove, ne možete biti obeshrabreni. Kad ste pronašli unutarnji mir, dolazite u kontakt s izvorom univerzalne energije i ne možete postati umorni.

P: Gdje ste naučili stvari o kojima govorite? Očigledno ste našli nešto što svi mi tražimo i nemate pravo sakrivati izvor vaših informacija.

O: Nikad nisam skrivala izvor svojih informacija. Po svjetlo idem direktno na Izvor svjetla - niti jednom od odraza. Također sam omogućila da mi još svjetla dođe, živeći prema najvišem svjetlu koje

imam. Ne možete zamijeniti svjetlo koje dolazi s izvora, jer dolazi s potpunim razumijevanjem tako da ga možete objasniti i raspraviti.

P: Koliko godina imate?

O: Tijekom mog hodočašća mnogi su me ljudi pitali za godine. Rekla sam im da ne znam koliko sam stara i da ni ne namjeravam saznati. Znam datum svog rođenja. Zadržava se na periferiji moga sjećanja, ali ga neću obznaniti. Kojoj bi svrsi to služilo? Mnogi su također pokušali pogoditi moje staro ime? Najzanimljiviji pokušaj bio je da sam Amelia Earhart. Jako sam zahvalna što sam prestala razmišljati o godinama. Dok sam brojala rođendane, razmišljala sam o tome kako postajem starija, i starjela sam. Starost je stanje uma i ja mislim o sebi kao o osobi bez godina. I to je moj savjet i drugima. Postanite onoliko stari koliko želite biti i onda prestanite starjeti.

Nikad ne govorim niti svoj astrološki znak. Da li zaista vjerujete da bi me mogao pokretati neki planet? Za ime Božje, vaša božanska priroda je uvijek slobodna - samo je vaša na-sebe-usmjerena priroda ta koja nije slobodna. Dva su razloga zbog kojih ne govorim o svom znaku. Jedan je da bi neki poduzetni astrolog mogao izraditi horoskop za mene, a kakvo bi to gubljenje vremena bilo. A kad bi moje vrijeme rođenja bilo poznato bila bih preplavljena rođendanskim čestitkama, kad što sam sada preplavljena Božićnim čestitkama, i trebale bi mi svake godine još dvije dodatne sedmice da odgovorim na sve njih.

P: Koje je vaše pravo ime i podrijetlo?

O: Ja nemam imena osim Peace Pilgrim. Nemam doma, samo adresu na koju dobivam pisma: Cologne, New Jersey. O svom podrijetlu reći ću samo toliko da potječem iz siromašne obitelji, slabo sam obrazovana, nemam posebnih talenata; radije živim posvećenim životom.

P: Jeste li ikad imali djecu?

O: Nisam pozvana za obiteljski obrazac. Većina ljudi jest, uz pomoć onoga što zovemo zaljubljanje, i onda oni djeluju kao obiteljska cjelina. To nije bio moj poziv. Postoji nekolicina ljudi koja nije pozvana za obiteljski obrazac. Neke su neudane žene ono što se naziva mrziteljice muškaraca, ali ja nisam i nikad nisam ni bila. Uvijek sam se dobro slagala s muškarcima.

P: Kako to da imate toliko energije?

O: Kad pronađete unutarnji mir, imate beskrajno mnogo energije - što više dajete, više primete. Kad pronađete svoj poziv, radite lako i s uživanjem. Nikad se ne umarate.

P: Ne smeta li vam generacijski jaz u odnosu sa studentima?

O: Mislim da se više radi o vrijednosnom jazu nego o generacijskom jazu. Studenti se bune protiv lažnih vrijednosti društva, poput rata i predrasuda i materijalizma i licemjerja. Budući da ja zasigurno ne podržavam te lažne vrijednosti, nemam niti problema u komunikaciji sa studentima.

P: Vjerujete li u astrologiju?

O: U mjeri u kojoj se astrologija može interpretirati, ona govori nešto o životu kojim upravlja na-sebe-usmjerena priroda. Oni koji je slijede postaju toliko zaokupljeni na-sebe-usmjerenom prirodom, da je ne transcendiraju.

P: Kad se suočim s problemom, mogu li išta napraviti intelektualno?

O: Ako se suočite sa zdravstvenim problemom, zapitajte se: 'Jesam li zloupotrijebio svoje tijelo?' Ako se suočite s financijskim problemom, zapitajte se: 'Jesam li živio unutar svojih mogućnosti?' Ako se suočite s psihološkim problemom, zapitajte se: 'Jesam li onoliko ljubazan, koliko bi to Bog želio da budem?' Ono što činite u sadašnjosti, stvara budućnost, dakle, iskoristite sadašnjost za stvaranje prekrasne budućnosti.

P: Često sam u neprilici zbog svojih loših reakcija na ono što drugi kažu i čine.

O: Ako ste uistinu sve razumjeli, sve vaše loše reakcije će se pretvoriti u suosjećanje. Oni koji izazivaju vaše loše reakcije, su izvan sklada, i osobito puni potrebe za ljubavlju. Da, najvažnije je da budete ljubazni. Suočite se sa svakom situacijom s ljubavlju, i bit ćete u stanju nositi se s njom. Ako mi netko učini i najzločestiju stvar, ja osjećam najdublje suosjećanje za tu osobu i molim se za nju - a ne povređujem samu sebe pogrešnom reakcijom gorčine ili ljutnje.

P: Da li je samodisciplína zaista vrijedna?

o: Možda put prema unutarnjem miru ne izgleda jednostavan dok njime hodate, ali kad ste ga prešli i pogledate unatrag, pomislite: Kako sam zaslužio veliki blagoslov unutarnjeg mira tako lako?

p: Što da učini osoba koja prisilno jede i jede lošu hranu?

o: Ako osoba ovo već zna i želi nešto učiniti povodom toga, ta osoba može započeti tako da jede samo dostupnu dobru, cjelovitu hranu. Učinite hranu vrlo slučajnim dijelom svog života, ispunjavajući svoj život drugim smislenim stvarima tako da jedva imate vremena razmišljati o hrani.

p: Kako možemo dramtizirati mir?

o: Mislim da bi jedan način dramtiziranja mira mogao biti uz pomoć mobilnog kazališta. Već dugo vremena razmišljam o tome da bi umjetnost trebala biti korištena u mirotvorne svrhe. Samo će ograničen broj ljudi slušati predavanje. Više će ih pročitati cijeli ili dio jednostavnog i zanimljivog letka koji im se preda. Mnogi će slušati mirotvorne ljude ako mogu doći na radio ili televiziju sa svojom mirovnom porukom. Međutim, gotovo svako će pogledati dramu ili lutkarsku predstavu ako dođe upravo tamo gdje se ti ljudi nalaze.

p: Jesmo li odgovorni za naše misli i osjećaje? Je li to bitno različito od odgovornosti za naše ponašanje?

o: Duhovno govoreći, mi patimo od negativnih misli i osjećaja isto kao što patimo od lošeg ponašanja. Međutim, najviše patimo ako znamo, a ne činimo. Da, odgovorni smo za sve troje.

p: Što bi umirovljenje trebalo značiti za čovjeka?

o: Umirovljenje ne bi trebalo značiti prestanak aktivnosti, nego promjenu djelatnosti s još potpunijim davanjem vašeg života u služnju. Stoga bi to trebalo biti najljepše doba vašeg života: vrijeme kad ste najsretnije i najsmislenije zaposleni.

p: Što da radim kad moj život izgleda prazan?

o: Ako vam život izgleda prazan, imate prekrasnu priliku. Većina života je barem dijelom ispunjena s ne baš dobrim stvarima. Ako se vaš život čini prazanim, imate prekrasnu priliku da ga ispunite samo dobrim stvarima.

P: Što da radim kad se osjećam iskušavan?

O: Zapitajte se da li je to što se traži od vas smisleno. Ako jest, duhovno ćete narasti služeći; a ako nije, morat ćete naučiti kako reći 'ne' ljubazno.

P: Čime prevladati strah?

O: Rekla bih da religiozni pristup prevladava strah. Ako se s ljubavlju odnosite prema vašim bližnjim ljudskim bićima, nećete ih se bojati: 'Savršena ljubav raspršuje strah'. Odnos poslušnosti prema Bogu dovest će vas u stanje stalne svijesti o Božjoj prisutnosti, a onda strah nestaje. Kad znate da ste samo odjenuti tijelom, koje može biti uništeno - da ste stvarnost koja pokreće tijelo i koja ne može biti uništena - kako biste se mogli bojati?

P: Kako mogu pobijediti male strahove, poput straha od tame kad sam sama vani?

O: Uvijek mislim na tamu kao na prijateljsku. Ona nam osigurava tako smirenu situaciju u kojoj možemo spavati. Predložila bih vam da gledate kako se smrkava: uživajući u ljepoti zalaska i tražeći prvu zvijezdu. Upoznajte se s tamom - jer je strah obično strah od nepoznatog.

P: Psihijatri kažu da sva ljudska bića osjećaju strah, ali vi kažete da se ne bojite ničega, čak ni smrti. Kako ste postali tako potpuno neustrašivi? Da li bolje od većine drugih ljudi kontrolirate svoj um?

O: U našim ranim životima mi osjećamo onoliko straha koliko smo na ovaj ili onaj način naučili. Vaš um, kao i vaše tijelo i vaše emocije mogu biti adekvatno kontrolirani jedino vašom božanskom prirodom, a ne na-sebe-usmjerenom prirodom. Ako doista volite ljude, ne bojite ih se. Ako živite u skladu s božanskom voljom, strah nestaje. Ako se identificirate s onim unutar vas što je besmrtno, ne bojite se smrti. Ako se bojite, to je zato što vašim životom još uvijek upravlja na-sebe-usmjerena priroda. Velikim mentalnim naporom možda se možete istrenirati da ne pokazujete strah - ali samo kad vama upravlja božanska priroda, nećete osjećati strah.

P: Što mogu učiniti da moj život dobije više smisla?

o: Petnaest godina prije nego je počelo moje hodočašće, osjetila sam se potpuno spremna - bez ikakve zadržke - da dam svoj život, i počela sam živjeti da bih davala, umjesto da bih dobivala. Svako sam jutro mislila na Boga i na stvari koje bih mogla učiniti taj dan kako bih služila djeci Božjoj. Promatrala sam svaku situaciju u kojoj bih se našla pokušavajući otkriti ima li išta čime bih mogla poslužiti. Činila sam koliko god sam više mogla dobrih stvari svaki dan - ne zaboravljajući važnost tople riječi i vedrog smješka. Molila sam za stvari koje su mi se činile prevelike da ih sama riješim - a ispravna molitva potiče na ispravno djelovanje. Moj je život jednostavno procvjetao. Pokušajte.

P: Kako mogu zaista početi živjeti život?

o: Ja sam zaista počela živjeti život kad sam počela promatrati svaku situaciju razmišljajući kako bih mogla poslužiti u toj prilici. Naučila sam da kod pomaganja ne trebam biti nasrtljiva, nego samo spremna. Često sam mogla pružiti ruku - ili se možda ljubazno nasmiješiti ili uputiti razvedravajuću riječ. Naučila sam da dajući primamo vrijedne stvari u životu.

o: Kako se život može unaprijediti?

O: Potražite vaše odgovore u sebi. Vaša božanska priroda - vaše unutarnje svjetlo - zna sve odgovore. Iskoristite svoje vrijeme dovodeći vaš život u sklad s božanskim zakonom. Radite na prevladavanju zla dobrim, laži istinom, mržnje ljubavlju. Poradite na uspostavljanju dobrog načina života. Bez obzira imate li ili nemate obitelj, ove stvari su važne: (1) zarađivanje za život obavljanjem korisnog posla u društvu, (2) dobre životne navike, uključujući odmor i vježbe i dobru hranu, ali najvažnije od svega dobar način razmišljanja - ne pomišljajte negativne misli, (3) inspirativne stvari u vašem životu, stvari koje će vas podići: čitajte lijepe riječi, slušajte lijepu glazbu, uživajte u ljepotama prirode, (4) služite koliko god možete, činite što god možete da pomognete drugima - jer vam je u ovom svijetu dano onoliko koliko dajete.

P: Kako unapređenje mog života može pomoći, kad je toliko drugih koji su izvan sklada?

o: Milijunima koji danas žive u svijetu želim reći da postoje mnoge vrijedne stvari koje mali ljudi mogu učiniti, i individualno i kolektivno. Kad sam posvetila svoj život tome da služim svojim bližnjim ljudskim bićima koliko god je moguće, netko mi je vrlo sarkastično rekao: 'Što ti misliš da možeš učiniti?' A ja sam odgovorila: 'Znam da sam mala osoba koja može učiniti samo male stvari, ali toliko je malih stvari koje treba obaviti.' I nikad nisam imala poteškoća naći vrijedne male stvari za uraditi. Kad sam krenula na svoje hodočašće, tražila sam jako velike stvari i netko mi je tada rekao: 'Mogli biste isto tako zahtijevati Mjesec.' A ja sam odgovorila: 'Ako dovoljan broj nas malih ljudi zajedno zatraži bit će nam dane čak i jako, jako velike stvari.'

Mogu vam reći ovo: živite u sadašnjosti. Radite stvari za koje znate da trebaju biti obavljene. Činite svako dobro koje možete svaki dan. I budućnost će se odviti.

DODATAK IV

Peace Pilgrim u medijima

Peace Pilgrim je uživala u čestim susretima s novinskim reporterima i ljudima s radija i televizije. Smatrala je da su mediji praktičan i koristan način prenošenja njene poruke ljudima u široj zajednici. Obično su novinari, nakon početnog profesionalnog skepticizma, pozitivno reagirali na njen humor, iskrenost i spremnost da ozbiljno odgovara na njihova pitanja.

Izbor novinskih naslova:

PEACE PILGRIM ZAPOČELA HOD PREKO SJEDINJENIH DRŽAVA KAO ANTIRATNI ZAVJET

(Los Angeles Times, 4. siječnja 1953.)

'PEACE PILGRIM' U TOLEDU: ONA JE PREHODALA 5.000 MILJA

*Anonimna žena planira predociti molbu Ikeu, UN
(Toledo Blade, 17. rujan 1953.)*

PEACE PILGRIM SE ZAUSTAVILA U SEDALIJI, USRED 10.000 MILJA DUGOG PJEŠAČENJA ZA SVJETSKO RAZORUŽANJE

(The Sedalia, Missouri Democrat, 7. studenog, 1955.)

PEACE PILGRIM HODA ZA SVIJET MIRA

(The Clarion-Ledger, Jackson, Missouri, 19. siječnja 1956.)

PILGRIM STIGLA DO KENTUCKYJA

(The Courier-Journal, Louisville, 27. veljače 1956.)

ONA HODA DA UPOZORI SAD NA POTREBU ZA MIROM

(Bloomington, Indiana, Daily Herald-Telephone, 8. ožujak 1956.)

**Žena koja hoda i poručuje:
DOISTA IMA MIROVNI POKRET U NOGAMA**

(The Indianapolis Star, 12. ožujka 1956.)

**DOK JOJ JE MIR MISIJA, SVE JE VIŠE MILJA
NA NJENOM HODOČAŠĆU**

(Northern Arizona University Student Newspaper, Flagstaff, 10. listopada 1969.)

PEACE PILGRIM HODA 25.000 MILJA ZA SVJETSKI MIR

(St. Louis Post-Dispatch, 25. travnja 1971.)

**Mala stara gospođa u teniscama:
PEACE PILGRIM HODA I DALJE... I DALJE...**

(Los Angeles Times, 3. prosinca 1973.)

**21 godina lutanja:
PRINCEZA MIRA HODA ZA ČOVJEČANSTVO**

(Pasadena, California, Star-News, 16. prosinca 1973.)

**Energičan korak dug 25.000 milja:
ŽENA KOJA DOŽIVOTNO HODOČASTI ZA MIR**

(Pomona, California, Progress-Bulletin, 2. veljače 1974.)

ANDEO ČUVAR ZA PEACE PILGRIM RADI PREKOVREMENO

(Norfolk, Va., Star-Ledger, 20. travnja 1977.)

**Ona putuje lagano - karta, njena poruka, četka za kosu,
sklopiva četkica za zube i kemijska olovka:
SUVREMENA HODOČASNICA LJUBAVI I MIRA**

(South Jersey Courier Post, Cherry Hill, N.J., 11. listopada 1977.)

PEACE PILGRIM JOŠ UVIJEK HODA, ALI VIŠE NE BROJI MILJE

(Upper Suncoast News, Florida, 7. prosinca 1977.)

PILGRIM KRENULA ISTOČNOM OBALOM FLORIDE

(St. Petersburg Times, 5. siječnja 1978.)

PEACE PILGRIM - ČETVRT STOLJEĆA PJEŠAČENJA ZA MIR

(Whittier, California, Daily News, 30. prosinca 1978.)

PILGRIM POTVRĐUJE: ZRELOST VODI MIRU

(Colorado Springs Gazette Telegraph, 28. travnja 1979.)

HODOČASNICA BEZ STAROSTI NASTAVLJA PRASTARU MISIJU

(The Milwaukee Journal, 22. lipnja 1981.)

ONA JOŠ UVIJEK HODA ZEMLJOM ZBOG ŠIRENJA MIRA

(Valparaiso, Indiana, Post Tribune, 3. srpnja 1981.)

PEACE PILGRIM DONOSI PORUKU MIRA KNOXU

(Starke County Leader, Indiana, 7. srpnja 1981.)

Peace Pilgrim započela hod preko Sjedinjenih Država kao antiratni zavjet

Peace Pilgrim, kako sama želi da je zovu sve do završetka njene misije, planira sutra ujutro krenuti iz Los Angelesa na pješaćenje cijelom zemljom zbog svjetskog mira.

'Svjetska situacija je ozbiljna,' rekla je. 'Ako se ne probudimo iz letargije i odlučno i brzo se ne maknemo od kaosa, sve do čega nam je stalo bit će uništeno u holokaustu koji će uslijediti.'

Kao dio svojih priprema za dugo pješaćenje, prošlog je ljeta prehodala oko 2.500 milja po Appalackom gorju od Mainea do Georgia, te drugim rutama. Naučila je, kaže, kako živjeti vani, jer očekuje da će tijekom svog putovanje najčešće spavati vani.

Ona vjeruje da se put do mira može naći ako prevladamo zlo dobrim, laž istinom i mržnju ljubavlju. Kaže da i Zlatno pravilo može poslužiti.

(Los Angeles Times, 4. siječnja 1953.)

(POTPIS UZ FOTOGRAFIJU NA STR. 204)

Pješakinja - želi biti poznata samo kao 'Peace Pilgrim'. Ova misteriozna žena će danas krenuti iz Los Angelesa na putovanje pješice preko cijele zemlje do istočne obale zbog svjetskog mira.

(UP Telephoto)

(POTPIS UZ GORNJU FOTOGRAFIJU NA STR. 205)

PORUKA ZA BOSTON - opisujući se kao 'hodočasnica mira' (Peace Pilgrim) i odbijajući se identificirati, ova je žena jučer govorila na Boston Commonu i rekla je da je prehodala 8.900 milja u 37 država kako bi promovirala svjetski mir.

(Boston Herald, 30. srpnja 1956)

(POTPIS UZ DONJU FOTOGRAFIJU NA STR. 205)

PJEŠAČENJE ZA MIR, žena koja je prehodala 7.100 milja od namjeravanih 10.000 milja, stigla je jučer u Kansas City. Žena koja želi da je nazivaju samo Peace Pilgrim, putuje bez novca i ovisi o milosti pojedinaca koji će joj ponuditi hranu i spavanje. Ona nosi plave hlače, košulju i tuniku. Na leđima tunike piše '10.000 milja pješice za svjetsko razoružanje', a sprijeda 'Peace Pilgrim'.

(Kansas City Star/Times, 2. studenog 1955.)

ONA NAS JE IZGRDILA - A NAMA SE TO TAKO SVIDJELO!

(The Harvey County News, Newton, Kansas,
25. lipnja 1953. autor Floyd Geyman)

S nama je danas boravila žena taknuta Bogom, koja je zasluženi aplauz primila mirno i vedro, savršeno koračajući, istodobno otklanjajući sve nejasnoće sumnjičavih vijesti, koje su tapkale na tragu istine. Ona nas je porazila - ostavljajući za sobom zamamne misli.

Iskrsnula je ovdje, odjevena kako je opisano, i prišla visokom pultu, gledajući pravo. Prvi je dojam bio da je zamašćena službenica s benzinske crpke. Ali je drugi pogled otkrivao da znak otisnut preko njenih prsa, ako je to prava riječ, nije naziv nikakve naftne industrije. Pisalo je 'Peace Pilgrim'.

Ako ste zainteresirani za njenu misiju i njenu poruku - evo je - u snopu papira, stranice uredno natipkane. Nakon brzog pregleda, čini se da nedostaje važan dio - možda zbog previda.

'Vaše ime?' pitam s olovkom u ruci.

I tu se otvara boca s duhom.

'Moje ime nije važno', kaže ona. 'Ja nisam ništa. Moja misija je sve. Ne tražim publicitet za sebe. Što se vas tiče - vas i cijelog svijeta pored vas - moje ime je Peace Pilgrim.'

Međutim, u novinarskim krugovima vlada staromodna ideja da imena znače vijest. Ako namjerno povlačite svoje ime iz vijesti dok tražite publicitet u medijima - vi, najblaže rečeno, idete težim putem. Skupljač vijesti će vas smjestiti u istu kategoriju sa zviždukom koji se poziva na Peti amandman kad ga upitaju da li je i kada rođen.

'To vam je baš pametno', primjećujemo, zauzimajući našu najbolju religioznu pozu. 'Pretpostavimo da je Krist imao sličan stav - da je tajio svoje ime - nikad ne biste čuli za njega. Imena su naljepnice kojima identificiramo osobe i razloge i mnoge druge stvari. Dakle, tucite ako želite moju pažnju - vidite, ja sam tvrd orah.'

Nasmiješila se - i to nije bio kurtoazni smiješak. Bilo je to blistavo zračenje, prirodno i vedro. Uz samo malo mašte, mogli ste vidjeti auru oko nje.

'Ne bojim se', govorila je - ne hvaleći se, nego jednostavno, ozbiljno, 'ja imam najbolju moguću zaštitu.'

'Zar nosite revolver, kao Calamity Jane', slatko smo pitali. 'Dajte da ga vidimo.'

'Bog je moj štit', rekla je.

Jedne je noći u pustinji Arizone - ona pješaci od Los Angelesa do atlantske obale, 5.000 teških milja zbog promoviranja mira - vidjela auto parkiran pokraj puta, i veliki snažni mišićavac ju je pozvao unutra da se skloni s hladnoće. I ušla je. I bilo je toplo. Sklupčala se na zadnjem sjedištu i zaspala snom bez snova bezopasnog pravednika. Kad se probudila, gorila joj je rekao da se dogodilo nešto što nije mogao razumjeti. Dvaput ju je pokušao dotaknuti, sa zlom namjerom, ali nije mogao nastaviti.

'Što je to dođavola?' htio je znati.

'Bog', rekla mu je, i nastavila hodati dalje prema dalekom Atlantiku.

Još uvijek zbunjeni, prešli smo na strategiju nastalu u Rajskom vrtu, prije poprilično godina.

'Dajte mi vašu ruku', zatražili smo, i ona je ispružila svoju desnu ruku bez imalo oklijevanja. Bila je to mala, čvrsta ruka, ali u njoj nije bilo odgovarajućeg pulsiranja kad smo je pomilovali na stari, stari način.

'Curo, puni ste elektriciteta', lagali smo tonom koji rijetko kad ne uspijeva. 'Recite mi, jeste li Saloma - dama koja je plesala s glavom Ivana Krstitelja, a onda se priključila vjernicima koji su pratili Isusa na križ? Ili ste Marija Magdalena?'

Ali nije bilo šanse - ne bi pala na ovo.

'Ja sam Peace Pilgrim', rekla je.

'Da, vi ste zla zavodnica, s namjerom da zavedete slabe i uništite svijet,' obavijestili smo je, nadajući se da ćemo je barem malo razljutiti. 'Vi spadate u buharu, a mi imamo prilično dobru ovdje u Newtonu.'

Nasmijala se i to ne onim blijedim smjehom, koji više otkriva zube nego dušu.

'Bila sam u zatvoru', rekla je. 'Zbog skitničenja. Ali su me uvijek pustili, čim bi shvatili.'

I što da radite s takvom osobom?

'Hoćete cigaretu?' ponudili smo, pružajući prekrasnu litografiranu kutiju. 'Kakav whiskey želite - samo recite i vaš je.'

Nije odgovorila 'Okani me se, Sotono.' Rekla je: 'Postoji dobro u vama. Zaista bih vam rado rekla svoje ime, ali to bi bilo nepošteno prema svim drugim novinarima i ljudima s radija i televizije od Los Angelesa dovdje. Vi zaista ne biste željeli da to učinim, zar ne?'

'Da', rekli smo joj. 'Recite mi bar vaše ime za početak - kasnije ću saznati ostalo. Ugrozili ste moj integritet reportera. To se jednostavno ne smije raditi.'

I znate, oklijevala je, samo jedan trenutak. A onda je odmahнула glavom.

'To ne bi bilo u redu prema drugima.' I to je bilo to.

Mogli smo joj reći, naravno, da nas uopće ne zanima njeno ime niti imena svih njenih predaka. Da samo koristimo oruđe koje nam je pri ruci da izmjerimo dubinu njene vlastite duše - da provjerimo da li je ona pravi članak ili samo još jedan lažnjak.

Proučavajući njen letak, nakon što je otišla, pronašli smo da je tamo i ovo pisalo: 'Tko sam ja? Zovite me samo Peace Pilgrim. Krećući na ovo mirovno hodočašće nisam mislila o sebi kao o pojedinki, nego kao o utjelovljenju svih ljudskih srca koja mole za mir.'

Dakle, braćo, sestre, to je to. I to je sve. Ali negdje, negdje je zapisano da je netko, nekad zabavio anđela - a ne zabravio anđela, kako bi to mali dečko pročitao. Možda smo bili u takvom društvu. Tko zna?

Izvaci iz novinskih priča:

'Grupa ne bi bila više inspirirana, potaknuta i zabavljena da se umjesto nje pojavila Bostonska simfonija ili Mormon Tabernacle zbor. Od jedne starije žene odjevene u mornarski plave hlače i košulju, te pripadajuću tuniku s riječima Peace Pilgrim sprijeda i 25.000 milja pješice za mir na leđima, teško bi se očekivalo da bude više od neobičnog, dobronamjernog ekscentrika. No, ništa nije dalje od istine. Puno duha, ali ne i besmislica dolazi od ove žene koja odbija reći svoje pravo ime, mjesto ili dan rođenja samo zato što misli da takve informacije 'previše naglašavaju osobu.'

'... Prišla je govornici lakoćom mladog trkača. Jednim stopalom čvrsto položenim na tlo, a drugim ispruženim kao da će sada potrčati, govorila je duže od sat vremena, a njen je glas, bogat i siguran, izgovarao mnoštvo dubokih misli na najjednostavniji a ipak najsmisleniji način.'

(kalifornijski novinar)

'... Usred svih tehnoloških postignuća... postoji strah od nuklearnog rata... u Sjedinjenim Državama danas postoji barem jedna osoba koja shvaća da put koji ugađa osjetilima i zadovoljava svjetovne želje ne vodi unutarnjem miru. Postoji put koji zahtijeva pročišćenje i odricanje, ali za posljedicu ima nebrojene duhovne blagoslove... Mir se može osigurati samo ako postoji spremnost da se plati cijena. Kad ona govori, kao da kroz nju govori Ghandi. 'Cijena mira je poštovanje viših zakona...''

(novinar iz Indije)

'Za nju se brine i vodi je Krist - gotovo ga možete vidjeti pokraj nje. Nijedna žena ne bi mogla sama sigurno putovati bez Božanskog društva...'

('Lutajući reporter' iz Pittsburgha)

'Ljudi koje susreće dočekuju je isključivo sa zanimanjem, podrškom i ohrabrenjem, a ona je uvjerena da narodi, kao i pojedinci, mogu živjeti na 'duhovnoj razini' i da samo na takav način može doći pravi mir.'

(religijski urednik, Los Angeles Times)

'... Onima od nas koji ponekad osjećaju da svijet klizi u mulj pohlepe i korupcije... susret s ovom izuzetnom ženom može otkloniti cinično gorko stajalište.'

'... Svijetom su uvijek hodali čitači iz dlana, vidioci, samozvani proroci i najavljiivači kraja, ali se Peace Pilgrim razlikuje od njih jer je njena retorika puna zdravog razuma.'

'Jedan je Englez jednom rekao Gandhiju: 'Gospodine, vi ste tako jednostavni da nas zbunjujete, tako iskreni da nam je neugodno.' S poštovanjem bih se složio da se ova izjava također pripíše maloj, starijoj, ali vrlo vitalnoj ženi poznatoj kao Peace Pilgrim.'

'... Mirovni fenomen se rodio u Sjedinjenim Državama i blagoslovljeni smo zbog toga. Narod s ratničkom kulturom i ratnom ekonomijom, koji se usudio baciti prvu atomsku bombu, a poznato je da prijeti da će baciti i hidrogensku bombu, proizveo je usamljenu

ženu srebrne kose koja svojim životom hodočasnice korak za korakom govori da postoji bolji način života i rješavanja sukoba... Transcendirajući svoje duhovne probleme Peace Pilgrim je otkrivala svoju misiju. Molila se za svoje hodočašće, a onda je otkrila da je njeno hodočašće samo za sebe molitva.'

'Kaže se da se u Indiji i drugim orijentalnim zemljama često sreću 'sveti ljudi' - ali sresti osobu u Americi koja putuje zemljom striktno bez novca, u narodu koji obožava novac kao niti jedan drugi, izaziva pozitivno zaprepaštenje. Ipak takva osoba sada putuje zemljom, držeći predavanja o svjetskom miru - žena koja sebe zove Peace Pilgrim... Ona se ne boji ničega i vedra je i sretna u stupnju većem od bilo koje druge osobe koju smo sreli. Niti jedan bogataš nikad nije postigao takav duševni mir kao što je njen.'

'Peace Pilgrim... bila je žena čiji se posao proširio preko granica koje bi većina ljudi mogla zamisliti. Bila je hodočasnica u punom smislu te riječi. Dirnula me na način koji uopće ne razumijem. Potpuno je mirno stajala pred razredom studenata novinarstva u Kanasas Cityju, ne osvrćući se na činjenicu da je snima ekipa P.M. Magazinea. Kad je započela svojim gorljivim načinom prenositi svoju poruku, zapitao sam se prvo da li je luda ili samo pokušava dobiti publicitet za knjigu za koju sam mislio da će je sigurno napisati o svojim putovanjima. No, kad je progovorila, nešto mi se dogodilo. Ona je bila vrlo iskrena u svojoj poruci. Gledala je u svakog studenta i učinila da se svaki osjeća kao da ona govori samo njemu ili njoj. Njene su oči dopirale do svake osobe u prostoriji zračeći ljubav i mir o kojima je govorila... Osjećala se čudna ironija u činjenici da je ona u toj predavaonici. Učenje Peace Pilgrim činilo se gotovo neprikladno u sveučilišnoj sredini. Napokon, sveučilište je prva postaja budućih američkih poslovnih ljudi i kapitalista. Većina, ako ne i svi studenti studirali su nadajući se da će po završetku dobiti dobar posao, nadajući se da će dobro zarađivati. A ovdje je bila gospođa koja je bacila svoje svjetovno vlasništvo u vjetar, zato da bi živjela svoj život na način koji je smatrala ispravnim. Zašto bi, zaboga, itko učinio nešto takvo? Jedini odgovor do kojeg sam dosao bio je da je ona zaista željela odraditi svoj dio u donošenju mira ovom svijetu u nevoljama. Ona je smatrala da mir treba početi s pojedincem. Držala se te filozofije do svoje smrti.'

'Predavaonica puna studenata sjedila je zastravljeno u svojim stolicama, gotovo ne vjerujući da bi ovakva osoba mogla preživjeti ne samo oštre, hladne noći, nego i putovanja koja su je odvela u neke od najopasnijih krajeva SAD-a. Do danas je teško razumjeti kako se ova gospođa, koja izgleda poput bake, mogla odvojiti o materijalističkog svijeta i putovati da bi govorila o ljubavi i miru.'

(reporter iz Kansasa)

Pilgrim posjetila Santa Fe: ONA HODA SAMA OVIM SVIJETOM - ALI U PRATNJI SVETACA

Tekst i fotografije: Richard Polese

Ona hoda uzduž i poprijeko po Americi, noseći jednostavnu poruku mira - mira među ljudima i mira u sebi. Nosí sa sobom sve što posjeduje, ne prihvaćajući donacije u novcu, a rijetko i vožnju automobilom. Razgovarat će bilo gdje, bilo kad i s bilo kim tko je ozbiljno zainteresiran za njeno hodočašće. Ona hoda i govori na ovaj način preko 13 godina.

Prošli je tjedan Peace Pilgrim posjetila Santa Fe i govorila na javnom okupljanju u La Pasadi, sveučilitu u Santa Feu i St. John's Collegeu.

Peace Pilgrim je jedino ime koje ima. I, iako je njena kosa sada srebrna a njeno lice izgleda išarano miljama koje je prešla, ona govori sjajno, dinamično i inteligentno i s uvjerenjem. Njena fizička kondicija je začuđujuća. Odjevena je u mornarski plavu tuniku, na kojoj je sprijeda napisano 'Peace Pilgrim', a na leđima '25.000 milja za mir' (iako je prije nekoliko godina dostigla cilj od 25.000 milja i od onda prestala brojati milje).

Zašto to ona naziva hodočašće? 'Hodočašće uključuje primjer i molitvu. Ovo ne može biti nazvano križarski pohod, jer se pri tome koristi barem psihološka sila.' Kakvim se rezultatima nada? 'Moje hodočašće može barem potaknuti ljude na razmišljanje - potaknuti da se zapitaju. Rezultate ostavljam u Božjim rukama.'

U svojim javnim nastupima ona govori o stvarima koje onemogućuju mir; o tome kako se postiže mir u sebi i o svom hodočašću.

Zašto postoji rat? 'Pravi je problem nezrelost. Kad bi ljudi zaista bili zreli, rat bi bio nemoguć. Nikad se ne bi smatrao rješenjem problema među ljudima.'

Pronalaženje mira u sebi, kaže Peace Pilgrim, znači promjenu stava prema životu. 'Značilo je početi živjeti sve dobre stvari u koje sam vjerovala. Životu je trebalo neko vrijeme da dođe u korak s uvjerenjima, ali napokon jest.'

'Pojednostavite svoj život. U jednostavnosti leži velika sloboda - imati više od onoga što vam zapravo treba je teret... naše vlasništvo posjeduje nas ako ga zadržavamo i nakon što nam više nije od koristi.'

'Pročistite svoje misli i želje i motive. Mržnja povređuje onoga tko mrzi, a ne ono što se mrzi. Postignite istinsko jedinstvo želje - želite činiti samo ono što je Božja volja za vas.'

'Bez obzira da li ih zovete dobrim religioznim učenjima ili razumnim psihološkim vježbama, te stvari nisu nove - one univerzalno vrijede.'

Mir i slaganje s drugima može postati jednostavan zadatak. 'Ključ je u pristupu punom ljubavi i otvorenosti, umjesto mržnje i nepovjerenja - to je ono što mislim pod zrelošću.' Nezreli ljudi, kaže ona, imaju negativno nastrojen um, poput vojno nastrojenog uma koji vidi samo vojna rješenja.

Iako nije ortodokсна kršćanka, Peace Pilgrim je religiozna osoba koja koristi 'primalačku tišinu' kao način molitve.

'Ja sam optimistična jer vjerujem da zakoni svemira podržavaju dobro - ako ih poštujemo. No, izbor je naš...' Dokaz njenog optimizma je njeno očekivanje da se dogodi razoružanje još za vrijeme njenog života.

Peace Pilgrim priča da je nova orijentacija počela u njenom životu prije 28 godina, s 15 godina 'duhovnih i psiholoških priprema' prije nego je krenula na hodočašće. Nema organizacije koja je pokriva, pa je se može dobiti samo preko opće pošte u Cologneu, N.J. odakle joj prijateljica šalje pisma dalje gdje god se ona zatekla tog trenutka.

Kad završava hodočašće? 'Hodočašće će završiti kad svi narodi budu imali odnose poput Sjedinjenih Država i Canade - još uvijek postoje nesporazumi, ali se ni ne pomišlja na međusobno ubijanje.'

Do tog trenutka, Peace Pilgrim će nastaviti hodati. Nakon boravka ovdje, u subotu je otišla u Albuquerque. Planira se vratiti u Santa Fe 1970. Možete je vidjeti kako hoda, odjevena u svoju ispisanu plavu

tuniku, uzduž autoputa, bilo gdje u zemlji. Mi smo je zaista vidjeli kako hoda, prije nekoliko godina, negdje na srednjem Zapadu.

(POTPIS UZ FOTOGRAFIJU NA STR. 214)

Neformalni razgovor slijedio je nakon predavanja Peace Pilgrim na S. John's Collegeu. Okružena studentima oko stola u blagovaonici, odgovarala je na njihova pitanja o problemima rata i mira i njenom hodočašću.

(POTPIS UZ FOTOGRAFIJU NA STR. 215)

Živahna i zanimljiva govornica Peace Pilgrim predstavlja svoj apel za miroljubivi svijet, i svoje upute o pronalazenju mira u sebi. Odjevena je u ispisanu tuniku koju nosi dok hoda zemljom - pješaćenje koje traje duže od 13 godina. Njena sijeda kosa je u protuslovlju s njenom zamjetnom tjelesnom vitalnošću. Ovako je izgledala dok je govorila na St. John's Collegeu u Santa Feu prošli tjedan.

Equipped only with a toothbrush, comb and the clothes on her back, this Mystery Lady, who calls herself "the Peace Pilgrim," has traveled 30,000 miles (25,000 of them on foot) across the U.S. and Canada since 1953 on a private mission for peace. She told **FAMILY WEEKLY**: "I gave up home, possessions, age and name in 1953 because I found them meaningless. I had inner peace—that was all I needed to survive. At the time I felt like a voice crying out in the wilderness, but now I'm definitely on the popular side because most Americans have overwhelmingly accepted the idea of peace.

But world developments have not changed my pilgrimage. Peace is much more than the temporary absence of war; it is the absence of the causes of war. I believe it will take another 10 years for an outer peace to develop and sustain itself, but even after that time I will continue to talk about the inner peace man needs to maintain outer peace." She says her pilgrimage is *not* supported by any group.

MODERN-DAY PILGRIM
She has a mission

(Family Weekly Magazine, 7. prosinca 1975.)

SUVREMENA HODOČASNICA **Ona ima misiju**

Opremljena jedino četkicom za zube, četkom za kosu i odjećom na tijelu, ova Tajanstvena gospođa, koja se naziva 'hodočasnicom mira/the peace pilgrim' prešla je 30.000 milja (od toga 25.000 pješice) preko Sjedinjenih Država i Kanade od 1953. godine u privatnoj misiji mira. Našem je magazinu rekla: 'Odrekla sam se doma, imovine, godina i imena početkom 1953. jer sam ih smatrala nepotrebna. Imala sam unutarnji mir - i to je bilo sve što mi je trebalo za život. Povremeno sam se osjećala poput krika u divljini, ali sada sam definitivno postala popularna, jer je većina Amerikanaca prihvatila ideju mira. No, svjetski razvoj nije promijenio moje hodočašće. Mir znači mnogo više od privremene odsunosti rata; znači odsutnost uzroka za rat. Vjerujem da će trebati još 10 godina da se razvije i održi vanjski mir, ali ću ja i nakon tog vremena nastaviti govoriti o unutarnjem miru koji je potreban čovjeku da održi vanjski mir.' Ona kaže da njeno hodočašće ne potpomaže niti jedna grupa.

(The Topeka Capital Journal, subota, 8. studenog 1980.)

OSOBNO HODOČAŠĆE

autor: Paul R. Jefferson religijski novinar Capital Journala

Kad čujete Peace Pilgrim kako govori o svojih skoro 30 godina pješačenja po Sjedinjenim Državama zbog širenja njenog evanđelja religiozne vjere i osobne vjernosti, učini vam se da je to jedna od najprirodnijih stvari koju netko može učiniti.

Odjevena u ispisanu tuniku koja opisuje njenu religioznu odiseju, samoproglášena 'žena s misijom' nastavlja svoje sedmo hodočašće kroz zemlju, tijekom kojega je prošla i kroz Topeku ovaj tjedan.

'Jednostavno idem gdje god sam pozvana', komentira Peace Pilgrim - što je njeno profesionalno ime - svoj lokalni posjet i razgovor s kongregacijama u Unity Church of Cristianity (Ujedinjena kršćanska crkva) i u the Church of the Brethren (Bratskoj crkvi). Tijekom svog

jednotjednog boravka u Topeki, ova postarija žena govorila je i studentima psihologije i sociologije na Washburn University, te dijelila primjerke svog biltena s njenom 'magičnom formulom' za rješavanje svih vrsta sukoba: Postavite si kao cilj rješavanje sukoba - a ne zadobivanje prednosti.

'Svaka osoba se rađa sa svrhom', kaže i dodaje da je ni najmanje ne uzbuđuje što neki o njoj misle da je 'luda' ili 'ekscentrična'. Iako je Peace Pilgrim namjerno škrtarila biografskim podacima, njena je poruka isijavala iz njenih živih plavih očiju.

'Morate živjeti da biste davali, a ne dobivali', kaže, 'i promovirali mir. Pravi je mir više od odsutnosti rata, to je odsutnost uzroka za rat.'

Započevši svoja putovanja 1953. ova preko 70 godina stara žena proputovala je preko 25.000 milja pješice na svojim rutama s istoka na zapad, sa sjevera na jug. Njena jedina poputbina na putovanjima, osim odjeće koju nosi, sastoji se od četke za kosu, četkice za zube i kemijske olovke.

Peace Pilgrim kaže da je njena poruka zasnovana na Božjim zakonima - kako su naglašeni u Bibliji - i na humanističkoj mješavini pozitivnog mišljenja i dobrobiti ljudskog potencijala.

'Svi ljudi imaju potencijal, ali je izbor na vama hoćete li završiti tjelesni i mentalni rast, te postati u stanju da živite taj potencijal,' rekla je. Ova velika putnica dodala je još jedan način dosezanja punog osobnog potencijala: duhovni rast.

'Ono što čovjek misli u svom srcu, to i jest,' rekla je, citirajući jedan od mnogih stihova iz Biblije koji se pojavljuju u njenim javnim govorima. Peace Pilgrim je svoju mirovnu poruku pronijela sveučilištima poput Harvarda, Yalea, the University of Pennsylvania/Sveučilište Pennsylvanije i University of California/Sveučilište Californije-Berkley, i na putu je za Dallas gdje će govoriti u Katoličkom konventu.

'Moje će me sedmo mirovno hodočašće provesti kroz 48 država u oko šest godina', rekla je, dodajući da su svi njeni koraci isplanirani prema pozivima koje je dobila.

Nakon što je prvo prolazila zemljom na svoju ruku, Peace Pilgrim danas dobiva novac za svoj newsletter od anonimnih donatora, iako nije povezana niti s jednom organizacijom ili religijskom grupom. Sva pisma joj se šalju s njene poštanske adrese u New Jerseyju.

'Čini se kao da sam proživjela tri života', rekla je opisujući kako je započela svoj 'nježni križarski pohod'. Nakon što je kao mlada žena živjela 'praznim životom novca i stvari' kako je to nazvala, rekla je da je u kasnim 1930-tima započela živjeti strožim životom, počevši raditi sa starijim osobama i svodeći svoj život na 'razinu potreba', pokrivajući se sa 10 dolara tjedno.

Tada se zavjetovala: 'Ostat ću lutalica dok čovječanstvo ne nauči put mira, hodajući dok mi ne ponude sklonište, gladujući dok mi ne ponude hranu.' Nikad ne nosi novac. 'Ničeg se ne bojim i očekujem dobro, pa mi dobre stvari i dolaze.'

Honolulu Advertiser, petak, 15. kolovoz, 1980.

Ostvarenje svjetskog mira - to je način života

autor: Beverly Creamer

Ona izgleda šarmantno ekscentrično - tenisice, konjski rep, plava odjeća za hodanje, svaki komad je dar jednog od prijatelja iz drugog dijela zemlje.

U velikim džepovima oko pasa spremila je sav svoj imetak - plastičnu četku za kosu kojoj nedostaju zupci, sklopivu četkicu za zube, olovku, snop plavog papira na kojem je ispisana njena poruka o svjetskom miru i hrpu pisama od prijatelja iz svih krajeva zemlje.

'Uvijek nosim sve što posjedujem', kaže, posežući u džepove i kopajući za pismima koja je spremila otraga. Za hladnih noći, kad se mora sklupčati negdje pokraj autoputa i spavati pod zvijezdama - njen omiljen način spavanja bez vreće za spavanje kaže da je - tako da ušuška svu svoju poštu pod bluzu tako da joj leđa budu topla.

Posljednjih 27 i pol godina ova je žena, koja sebe zove Peace Pilgrim, cik-cakala Amerikom, najvećim dijelom pješice, šireći svoju mirovnu poruku. Prvih je 10 godina brojala milje, kaže, i do 1964. prešla je pješice 25.000 milja. Više joj se nije dalo brojati, ali je nastavila hodati, najvećim dijelom odgovarajući na neformalne pozive na predavanja - na koledžima, autobusnim postajama, u crkvama.

Sve ove godine nije imala novca, niti ga je uzimala i nije kupila nijednu stvar - ništa - budući je postala lutajuća hodočasnica.

'Tijekom McCarthyjeve ere su me ispitivali ne bi li otkrili jesam li skitnica ili religiozna hodočasnica.' McCarthy je zaključio da je ovo posljednje i pustio ju je da ide dalje. 'Ja sam duboko religiozna žena,' kaže Pilgrim. 'Samo ne pripadam nijednoj crkvi.'

Sve to vrijeme nitko je nije povrijedio. 'Naravno da nije', kaže, zgranuta pitanjem. 'Ja živim potpuno u vjeri' koja je nikad nije iznevjerila. Najduže vrijeme bez ponuđene hrane bila su tri dana.

Nije bila na liječničkom pregledu, niti se brine da će se razboljeti i kaže da ju nije ništa zaboljelo niti je imala glavobolju ili prehladu sve godine lutanja, iako je bila zametena snježnom olujom ili je povremeno spavala u praznim sanducima, parkiranim automobilima, praznim zatvorskim ćelijama, na konferencijskim stolovima, a jednom i na prednjem sjedištu vatrogasnog auta u Tombstoneu, Arizona.

Neće vam reći svoje pravo ime. Niti će vam reći koliko je stara, dijelom zato što je zaboravila (iako priznaje da bi se mogla prisjetiti da to zaista želi, a ne želi), a dijelom zato što se ne želi pačati sa stvarima poput rođendana.

Njen dobar prijatelj, velečasni William Kautz, pastor Ujedinjene Kristove crkve u Honoluluu, kaže da se bliži 80-toj. Barem nešto.

U 9,30h u nedjelju ujutro Pilgrim će govoriti na diskusijskoj grupi u Crkvi raskršća u University Avenue 12121. Sat i petnaest minuta kasnije govorit će u Luteranskoj crkvi dobrog pastira u N. Kuakini ulici 638. Govorit će o istoj stvari o kojoj govori gdje god išla - o zlatnom pravilu.

Voli li svakoga koga sretno? Ponovo zaprepaštenje. 'Naravno', kaže. 'Ne bih mogla drugačije. U svakome postoji iskrica Boga. Ljudi mi izgledaju poput blistavog svjetla...'

Pilgrim kaže da vidi određeni napredak prema miru tijekom gotovo 30 godina njene misije hodočašćenja Amerikom. 'Hodočasnički posao je probuditi ljude iz apatije i potaknuti ih na razmišljanje.' Sivi konjski rep podrhtava dok govori. Ona ga sam šiša tako da ga digne prema gore i odreže vrhove. To ga održava urednim, kaže.

'Vladala je velika apatija kad sam krenula na svoje hodočašće. Bio je to vrhunac Korejskog rata i ere makartizma... Pravo vrijeme da se pojavi hodočasnik... Tada su ljudi mislili da je rat neizbježan dio života, te da ne postoji alternativa. Danas vjeruju da su alternative moguće i pokušavaju ih pronaći.'

'Kad sam krenula', nastavlja, 'nije postojalo zanimanje za unutarnju potragu.' Danas kaže: 'Suvremena kriza natjerala nas je na unutarnju potragu... Ja još uvijek pokušavam potaknuti ljude da razmišljaju o svom vlastitom potencijalu i da žive u skladu s tim potencijalom.'

Pilgrim kaže da joj je trebalo 15 godina da napravi prvi korak, da postupno shvati da treba sve napustiti i postati lualica. Bila je financijski uspješna, kaže, i u Los Angelesu je živjela u lijepom stanu, s lijepom odjećom. Ali je prije 42 i pol godine sve počelo izgledati isprazno, a njena su prijateljstva postala šuplja i ona je shvatila da mora učiniti nešto drugo sa svojim životom.

'Nisam krenula na moje hodočašće dok nisam pronašla unutarnji mir.'

Kad je to izgovorila njene su se od sunca smeđe ruke podigle, a prsti su pokazivali prema nebu. Njene vodenoplave široko otvorene oči prešle su preko stropa i natrag. To se dogodilo tada, kaže, kad se 'priključila na izvor univerzalne energije... univerzalno punjenje... i univerzalna istina...'

Kad zatreba novu odjeću, uvijek se nađe netko tko joj to ponudi. Kad zatreba hranu, dana joj je. Čak i kad joj je jednom ispala plomba, i to je bilo sređeno.

Pilgrim ne zasipa svoju publiku retorikom, niti knjiškom učenošću. Daleko od toga. Njena je poruka jednostavna i sadržana na listovima plavog papira koje dijeli svima kao neku vrstu kratkog uvoda. Jedan dio kaže: 'Magična formula Peace Pilgrim:

Postoji magična formula za rješavanje sukoba', piše. 'A radi se o sljedećem: postavite si za cilj rješenje sukoba, a ne zadobivanje prednosti...' I ovome: 'Bрините se o tome da ne napadate - a ne o tome da ne budete napadnuti.'

Sve ovo nikako ne znači da Pilgrim nema problema. Nikako. Ona ih samo promatra na drugačiji način. 'Problemi su prilike za duhovni rast.'

Netko bi mogao reći da njen neuobičajen način života vjerojatno osigurava potpunu priliku za takav rast. Spomenimo samo njeno drugo putovanje na Havaje. Vodila je neovisnu obrazovnu grupu od 15 ljudi na, kako ona to zove, dvotjedno 'putovanje s kampiranjem' na otocima. Kaže da zrakoplovne kompanije zapravo ne vole takve turneje, ali su one dopuštene Saveznim zrakoplovnim propisima i omogućuju joj da dobije besplatnu kartu kao voditeljica grupe.

'Prvo su mi rekli da odem u putničku agenciju', priča vragolasto se smiješeći. 'Vidite', rekla im je, 'ja to ne mogu napraviti jer sam lutalica, hodočasnica.'

'Vi ste ŠTO?' zapitao je službenik.

Pilgrim se nasmiješila: 'Konačno sam im rekla da me promatraju poput putujuće predavačice. To im je bilo malo bliže.'

Mala grupa koju je Pilgrim vodila, provela je dva tjedna putujući otocima, spavajući na plazama i u parkovima, kuhajući na otvorenoj vatri. Vodila je putovanje na način na koji vodi vlastiti život.

Pilgrim odlazi u ponedjeljak, s poklonjenom avionskom kartom leti za Los Angeles, a onda za Bismarck, Sjeverna Dakota održavajući kurs svog hodočašća. Ona se kreće ili cik-cak ili kružno naprijed i

natrag širom cijele zemlje, pokušavaju s vremena na vrijeme proći kroz Cologne, N.J. i posjetiti prijateljicu koji joj prosljeđuje svu njenu poštu. (Njena adresa je Peace Pilgrim, Cologne, N.J. 08213.)

Često dobiva pisma od ljudi koji pišu stvari poput ovoga: 'Otkako sam razgovarao s vama, razmišljam da i sam učinim nešto za mir.' Oni pišu svojim kongresmenima ili se mire sa svojim prijateljima... I sve to pomaže, kaže ona.

Pilgrim redovno odgovara desecima tisuća ljudi koje je srela, šaljući im neredovni newsletter i dajući im do znanja kad će navratiti. Pretrpana je pozivima da prenoći.

'Ako se ničega ne bojite i očekujete dobro, dobro vam i dolazi', govori dok izlazi van pozirati novinskom fotografu. Liježe na travu, s rukama ispod glave u svom tradicionalnom pod-zvijezdama-u-toploj-noći položaju za spavanje.

Onda se sklupča, prekriženih ruku, s dlanovima pod pazuhom, da pokaže kako spava u hladnim noćima, objašnjavajući: 'Jedno stopalo se ponekad smrzava ako ga ne pokrijem zemljopisnom kartom.'

Završivši, odskakuje s trave i otresa ruke. 'Novac', kaže, 'ne prihvaćam. Zanima me duhovna istina koja se nikad ne bi smjela prodavati niti kupovati. Kad ste spremni, bit će vam dana.'

Očekuje li od drugih da čine ono što je ona učinila? 'Oh ne', odgovara. 'Ovo nikad nije nikoga drugoga inspiriralo da krene na hodočašće.'

Colorado Springs Gazette-Telegraph, 28. travnja 1979.

Pilgrim potvrđuje: ZRELOST DOPRINOSI MIRU

autor: John Fetler, urednik za religiju

Ona priznaje da u njenom križarskom pohodu za mir ima nešto zajedničko sa Svetim Franjom.

Gdjegod govori, na sveučilištima i koledžima, u crkvama, u srednjim školama ili na ulici, odaje dojam da ima neku vrstu 'unutarnjeg svjetla' koje privlači osobito mlade ljude. Neki od njih su je čak pitali mogu li postati njeni učenici.

Iznenadujuće je da u doba površnosti i cinizma, nju nitko ne doživljava kao varalicu ili šarlatanku.

Niti čak kao samoobmanutog fanatika.

Umjesto toga, gospodu srebrne kose i živih, jasno plavih, a ipak ozbiljnih očiju svi doživljavaju kao upravo to što ona i jest: hodočasnica mira.

Boravila je tjedan dana u Colorado Springsu. Govorila je na desetak okupljanja, grupama od pet do petsto ljudi. Onda je, početkom ovog tjedna, krenula za Denver nastavljajući svoj usamljeni križarski pohod.

Ovo je njeno sedmo hodočašće, sedmi prelazak Sjedinjenih Država.

Prije odlaska iz grada došla je porazgovarati s nama.

Ona ne želi reći svoje pravo ime niti koliko je godina već na ovom svijetu, no njena je pojava mladenačka i izvanvremenska, njeni pokreti spontani i očigledno uvjerljivi, njen pogled potpuno otvoren. U njenim očima i njenim riječima osjeća se vibriranje. Ona priznaje da ima 'nevjerojatnu energiju'. Pripisuje to njenom 'unutarnjem miru'.

Upitali smo je: 'Nisu li se stvari svijetu pogoršale?'

'Oh ne,' opovrgava, 'sjetite se samo kako je bilo prije nekoliko godina, kako je bilo za vrijeme Korejskog rata. U to je vrijeme rat još uvijek bio prihvatljiv način rješavanja međunarodnih sukoba. A pogledajte danas. Danas svi govore o nužnosti mira. Danas rat više nije prihvatljiv.'

Iskrenost njenog uvjerenja zrcalila se u njenim očima.

No, ona ne ovisi u pukom entuzijazmu.

Čak bi i najgori cinik morao reći: ako se ne slažem s njom u pogledu njene nade u budućnost, moram priznati da ona ima logičke argumente.

Ona definira istinsku ljudsku prirodu kao 'na-Boga-usmjerenu'. Što se ovoga tiče, njeno je uvjerenje postojano kao stijena.

Kaže da nije odgajana niti u jednoj posebnoj vjeri, što joj je olakšalo da se kreće među svima njima. Njen rekord je sedam propovijedi koje je održala iste nedjelje.

Ona obično govori svakodnevnim rječima. Međutim, 'religiozni stav' prožima njeno mišljenje. Njeno je čvrsto uvjerenje da pojedinac prije svega treba religiozni stav prema Bogu, religiozni stav prema ljudima i religiozni stav prema samom sebi.

Ako je pitate zašto postoji zlo u svijetu, ona će zaniijekati: 'Ali to je samo nezrelost.'

To možda nije religiozni govor, ali to isto govore i psiholozi.

Kako pojedinac može unaprijediti svijet?

Ona tvrdi da prvo mora pronaći unutarnji mir.

Objašnjava: 'Svatko od nas ima slobodnu volju koju može koristiti da postane zreo. Morate shvatiti da ste potpuno odgovorni za svoj život. Ne postoji drugi put.'

I to je razlog zašto odbija 'učenike'.

'Samo Bog uzima učenike', kaže. 'Nije zdravo slijediti drugo ljudsko biće, to je samo znak nezrelosti. Svaka osoba mora naći svoju vlastitu zrelost. No, za to treba vremena. Meni je trebalo 15 godina da nađem svoju. No, razdoblje rasta je različito za svakog pojedinca.'

'Oh,' uzvikuje (čini se da joj je to najomiljenija riječ, a izgovara je s onom jasnom vedrinom koja je potpuno razoružavajuća), 'ja samo pokušavam potaknuti ljude da pronađu što je njihova svrha u životu. Ne postoje dva ista čovjeka. Stoga, ne postoje dva čovjeka koja imaju isti posao. Svaka osoba mora pronaći što je njegov ili njen posao u životu. Tada posao postaje lagan i radostan.'

Kaže da su je neki ljudi nagovarali da osnuje neku vrstu vlastite mirovne organizacije, no ona je to odbila.

'Razgovaram s mnogim ljudima na koledžima, sveučilištima, srednjim školama, crkvama', kaže. 'Ne postoji potreba za još jednom organizacijom.'

Ipak institucije drži esencijalnim za ostvarenje svjetskog mira.

Objašnjava: 'Kad dovoljan broj nas postane dovoljno zreli tako da možemo utjecati na postojeće institucije, tada će se stvari vrtoglavo brzo promijeniti u smjeru mira.'

'Ja prihvaćam svako ljudsko biće koje sretnem', kaže s razoružavajućom jednostavnošću. 'Vjerujem da sva ljudska bića žele raditi ispravne stvari, ali ne znaju uvijek što su prave stvari.'

O osuđivanju ili mržnji kaže: 'Negativnom reakcijom ja ne povređujem nikog drugog osim same sebe.'

Ona dobiva pisma iz cijele zemlje. Njena adresa je samo: Peace Pilgrim, Cologne, N.J. 08213.

'To je samo mala farma', kaže. 'Moja prijateljica se složila da bude neka vrsta poštanskog sandučića za mene. Pisma koja primi, šalje dalje meni, a ja na njih odgovaram između predavanja.'

Svoj cilj da prehoda 25.000 milja za mir ostvarila je 1964, ali je kao i dotad nastavila hodati za mir, s natpisom 'Peace Pilgrim', prišivenim za njenu tuniku.

Kao ni sveti Franjo, ni ona nije opterećena materijalnim dobrima. Često se o njoj brinu prijatelji koje je stekla sirom zemlje, iako ne uzima donacije ili novac.

U početku je bila usamljena hodočasnica. Sada više nije izolirana figura na američkim cestama. Već sada ima dogovorena predavanja do početka 1984.

Njeno hodočašće prati Swarthmore College.

RAZGOVOR S PEACE PILGRIM, 6. SRPNJA 1981.

(Vodio ga je Ted Hayes, direktor radiopostaje WKVI u Knoxu, Indiana, dan prije nego je poginula.)

TED HAYES: Peace, možemo li malo porazgovarati o svom tom tvom lutanju za mir. Kako je sve počelo?

PEACE PILGRIM: Pa, počelo je 1. siječnja 1953 u Los Angelesu, California. Te sam godine namjeravala prehodati zemlju, što sam i učinila, neprekinuta cik-cak linija od 5.000 milja. A onda sam samo nastavila. Sada sam na svom sedmom hodočašću koje je moj sedmi prelazak preko zemlje. Prošla sam kroz pedeset država, deset kanadskih provincija, dijelove Meksika. To je pokušaj da učinim sve što jedna mala osoba može učiniti za mir.

Hodam moleći se, ali i zbog mogućnosti da razgovaram s mnogim ljudima i možda njih potaknem da također učine nešto za mir, na njihov vlastiti način.

TH: Peace, što te posebno dovodi u Knox?

PP: U Knox me pozvala moja stara prijateljica Gertrude Ward. Srela sam je negdje drugdje, tako da je ovo moj prvi posjet Knoxu. A, naravno, činim slične stvari cijelo vrijeme. To je dio mog redovnog hodočašća za mir. Ja nemam novca. Niti prihvaćam novac. Ne pripadam niti jednoj organizaciji, tako da iza mene ne stoji nikakva organizacijska struktura. I posjedujem samo ovo čime sam odjevena i što nosim. Jednostavno, hodam dok mi ne ponude prenoćište, postim dok mi ne daju hranu. Čak niti ne pitam, dano mi je i bez pitanja. Kažem vam, ljudi su dobri. Postoji iskra dobrote u svakome, bez obzira kako duboko pokopana.

Obično su te ponude bile rezultat trenutka. Tri četvrtine puta su mi prenoćište ponudili potpuni stranci. I rijetko bih kad preskočila više od tri do četiri obroka zaredom. No, sada mi ponude dolaze unaprijed. I tako je bilo i s ovim pozivom u Knox.

TH: Peace, dozvoli mi da te upitam: Da li je uvijek postojala Peace Pilgrim, ili si imala ime kao mala djevojčica?

PP: Oh, to nije moje staro ime, ali ako biste poslali pismo na moje staro ime, ja ga ne bih primila. Ja sam sada Peace Pilgrim - hodočasnica mira. Rekli su mi da je to profesionalno ime, koje postojano koristim. Ali je to postalo moje legalno ime od prije deset do dvanaest godina, iako ga koristim još od 1953. kad sam krenula na svoje hodočašće.

Mnoge su se stvari od tada promijenile, ali rekla bih da se jedna stvar nije promijenila, a to je moja mirovna poruka. Još uvijek glasi: *Ovo je put mira: prevladaj zlo dobrim, a laž istinom, i mržnju ljubavlju.* To je još uvijek poruka koju nosim i nakon svih tih godina. Vidite, mi još uvijek nismo naučili da to i živimo. Ključna riječ za naša vremena je uistinu: praksa. Mi ne trebamo više svjetla, nego trebamo živjeti svjetlo koje već imamo. Kad to učinimo, prekrasne stvari će se dogoditi i u našim životima i u svijetu.

TH: Peace Pilgrim, vi znate da postoji izvjestan broj ljudi kojima nije ni na kraj pameti da rade nešto takvo, i koji vjerojatno o nekome poput vas misle kao o ludi ili budali. Imate li problema prijeći barijere s nekim ljudima?

PP: Pa, prilično sam sigurna da neki koji su upravo čuli za mene sigurno misle da sam potpuno skrenula. Napokon, ja radim nešto različito. A na pionire se uvijek gledalo kao na pomalo čudne. Ali vidite, ja volim ljude i vidim dobro u njima. A uvijek ste u stanju dosegnuti to što vidite. Svijet je poput ogledala: ako mu se smiješiš, smiješi se i on tebi. A ja se volim smiješiti, pa tako općenito i dobivam osmijehe zauzvrat. Bila sam opskrbljena svime što mi je trebalo na mom hodočašću, a da čak nisam morala ni pitati.

TH: Vi hodate ovom našom zemljom bez novčića u džepu.

Jednostavno hodate samo u vjeri, vjeri da će se netko pobrinuti za vas, i čini se da se to uvijek i događa. Vjerojatno imate neku vrstu intuicije kome prići, kome se nasmiješiti, tko će biti dobar prema vama, zar ne?

PP: Ja se smiješim svakome. Nikad nikome ne prilazim. Ja nosim svoju kratku tuniku s riječima Peace Pilgrim sprijeda i 25.000 milja pješice za mir straga, tako da ljudi mogu zastati i razgovarati, što mnogi i čine. Te riječi, na najnježniji način, uspostavljaju sve kontakte za mene. A oni koji dolaze su vrlo posebni. Oni su ili iskreno zainteresirani za mir ili su na dobar, životan način znatiželjni. Vidite, danas postoji veliko zanimanje za mir. Kad sam krenula, ljudi su prihvaćali rat kao nužan dio života. A danas mi, naravno, tražimo alternative ratu. To je napredak - sada je bolje negoli je bilo. Kad sam krenula nije postojalo veliko zanimanje za unutarnju potragu. Danas gotovo postoji opće zanimanje za unutarnju potragu, što za mene predstavlja najveći od svih dobitaka. A, budući da ja najviše govorim o miru u nama kao koraku ka miru u našem svijetu, sve je veće zanimanje i za moju temu.

TH: Peace, Biblija kaže da će ljudi uvijek ratovati. Što kažete ljudima koji to govore? Mislite li da ovaj jedan mali napor može donijeti promjenu?

PP: Zapravo piše da će biti 'ratova i govora o ratovima'. No, to se proročanstvo uvelike ispunilo kroz stoljeća. Ne shvaćam zašto bismo

željeli da se to proročanstvo i dalje ispunjava. Jer isto tako piše 'oni će iskovati plugove od svojih mačeva, i srpove od svojih kopalja. Narod neće dignuti mač protiv drugog naroda, niti će se više učiti ratovati.' Možda je došlo vrijeme za ispunjenje ovog proroštva. Ja vjerujem da jest.

Mislim da je to ono što svi mi zaista želimo. A ipak, toliko je pesimizma. Razgovarala sam s gospođom koja je rekla: 'Molim se s vama za mir, ali naravno ne vjerujem da je to moguće.' Rekla sam joj: 'Ne mislite li da je mir u skladu s Božjom voljom?' 'O da,' odgovorila je, 'znam da jest'. Rekoh: 'Kako mi onda možete reći da ono što je u skladu s Božjom voljom nije moguće?' Ne samo da je moguće, nego je i neizbježno. O nama ovisi jedino koliko skoro.

A budući da znam da svaki ispravan napor donosi dobre plodove, nastojim činiti što više dobra mogu. Ostavljam rezultate u Božjim rukama. Oni se možda neće manifestirati za vrijeme mog života, ali će se sigurno manifestirati.

TH: Peace, nije baš pristojno, u uobičajenom smislu, prići ženi koju ste upravo upoznali i pitati: 'koliko ste stari?' No, ja ću to pokušati učiniti danas, pitat ću vas koliko ste stari.

PP: Mogu vam samo reći da ne znam, i to je namjerno s moje strane. Svojim mislima mi neprestno stvaramo, uključujući i stvaranje vlastite starosti. Bila sam stvorila dovoljno starosti kad sam krenula 1. siječnja 1953. i rekla sam 'ovo je dosta'. Od tog vremena naovamo mislim o sebi kao o biću izvan vremena i u blistavom zdravlju, i onda to i jesam. Nisam postala mlađa, ali niti ne vidim razloga u pomlađivanju. Sasvim mi je dobro takva kakva sam, i ako ste naučili lekciju o godišnjim dobima u životu, uistinu nemate nikakvu želju da se vratite u ranije godišnje doba vašeg života.

TH: Peace Pilgrim je moja današnja gošća. U njenim papirima piše: 'Na mojim leđima piše 25.000 milja pješice za mir'. A iako je prehodala te milje, ona i dalje nastavlja hodati jer je njen zavjet: 'Ostat ću lutalica dok čovječanstvo ne nauči put mira, hodajući dok mi ne ponude prenočište, posteci dok mi ne ponude hranu'. Ona izgleda kao najsretnija žena.

PP: Ja uistinu jesam sretna osoba. Tko može znati Boga i ne biti radostan? Želim vam svima mir.

DODATAK V

Pisma za Peace Pilgrim

Slijede izvuci iz pisama pisanih Peace Pilgrim, najvećim dijelom s kraja njene posljednje hodočasničke ture. Iako je u Swarthmore College Peace Library (Mirovna knjižnica Swarthmore koledža), koja skuplja materijale o njoj, slala stvari poput isječaka iz novina, Peace je slijedila svoj zavjet jednostavnosti i odbacivala većinu pisama nakon što bi odgovorila na njih.

PRIJATELJ: 'Što ste mi učinili! Sve što sam napravio bilo je da sam dragoj gospođi ponudio da ju povezem, a završio sam sa cijelim novim svijetom čuda ispred sebe. Svakim se danom moj život mijenja. Jednostavno nisam čovjek koji sam bio prije mjesec dana, tjedan dana - jučer. I dalje pronalazim nova značenja u našoj konverzaciji.'

PRIJATELJ: 'Kad sam otvorio vaše pismo, moja je duša bila u previranju, moje niže ja se borilo s mojim višim ja - i pobjeđivalo, bojim se! Vaše su me prekrasne poruke isprale poput kupke, očistile i pročistile! To što kažete ima toliko smisla - ISTINA, velikim slovima!'

SVEUČILIŠNI PROFESOR: 'Možda će vas zanimati da će se sutra završni ispit iz filozofije 201, sastojati iz citata i pitanja o vašim aforizmima.'

DOPISNIK: 'Slušao sam Williama Jennings Bryana, najvećeg govornika svoje generacije. Slušao sam također slavno predavanje dr. Russell Conwella, Dijamantni hektari, i htio bih reći da je ovaj put vaše predavanje bilo bolje od Bryanovog truda i od Conwellovog genija.'

PRIJATELJICA: 'Puno vam hvala na poslanoj literaturi. Smatram je vrlo dubokom. Dodirnula je strunu u meni koja i dalje rezonira... Vaše mi je pismo došlo kao odgovor na molitvu - stiglo je na dan kad sam osjećala užasnu potrebu za unutarnjim mirom, i činilo se da se zbrka jednostavno rastapa. Bilo je vrlo utješno.'

SVEĆENIK IZ TEXASA: '... dao sam vašu brošuru, Koraci ka unutarnjem miru, svećenicima s istočne obale. Svi bi oni voljeli kad biste mogli govoriti u njihovim crkvama. Rekao sam im da ste vi bili najbolja stvar koja se ikad dogodila u našoj crkvi - i to uistinu mislim. Znam da ste vi blagoslov ovom cijelom svijetu.'

PRIJATELJ IZ BATON ROUGEA: '... iskreno se nadam da vaša razumna i životna mirovna poruka nailazi na prijemčivu publiku gdje god doputujete... Mnogi su sve više i više zabrinuti zbog šokantnog i skandaloznog militarizma, koji se propovijeda na svakom koraku. Zasigurno nijedan svjesni pojedinac ne može podržati ili opravdati takve zamašne pripreme za potpuno razaranje ljudske obitelji. Kako bi uistinu prekrasno bilo vidjeti konačni trijumf mira i pravde nad silama smrti i razaranja...'

KATOLIČKA ČASNA SESTRA IZ CALIFORNIJE: 'Vi se iz nekog dobrog razloga stalno susrećete s katolicima koji rade za mir... Vi ste suvremena svjedokinja Isusa.'

SVEUČILIŠNI STUDENT IZ ILLINOISA: 'Prošlo je nekoliko mjeseci od kako sam vas sreo... i vaša poruka mi je na pameti od onda. Tako sam dugo slušao kako mi 'uspješni' ljudi govore što je život i slijepo slijedio njihove savjete. Međutim, ono što sam dugo tražio našao sam u maloj gospođi bijele kose, bez ikakvog vlasništva...'

SVEĆENIK: 'Hvala vam na vašoj inspiraciji i ohrabrenju. Bili ste 'od Boga poslani' našoj kongregaciji. Naša crkva doživljava nov život, sklad i osjećaj misije.'

SVEUČILIŠNI STUDENT: 'Od kako sam čuo vašu poruku proveo sam dosta vremena samo-procjenjujući i reorganizirajući vrijednosti i prioritete mog života. U sebi sam otkrio osobu s preplavljujućom željom da dodirne i dijeli s drugima, koja je bila zakopana ispod sebičnog interesa i straha. Bio sam toliko zaposlen pokušavajući preživjeti i po mogućnosti napredovati, da sam propuštao puno od života. Čekao sam da netko otvori nužni izlaz u zidu apatije i zasljepljenosti koji me je okruživao. Poruka nade i ljubavi koju ste podijelili s našim razredom one noći, pomogla mi je da se otvorim i vidim da u našem svijetu ima još puno dobra. Još je mnogo onih koji poput mene čekaju na nekoga, bilo koga kome je stalo, da dođe i dodirne ih... Iako možda nikad neću biti dovoljno hrabar da putujem poput vas, ja mogu doprijeti do takvih ljudi u Springfieldu... Želim vam se zahvaliti što ste mi pomogli da vjerujem u ljude - unatoč svom obrazovanju to nikad nisam naučio... Vaša predanost miru i ljubavi zrači iz vašeg lica, nema potrebe da uvjeravate ili raspravljate o tome... Bog vas je zaista blagoslovio... Neka vaše svjetlo svijetli još mnogo godina.'

PRIJATELJ: '... mnogo mi je značio susret s vama. Po prvi puta sam se zapitao što bi mogla biti moja uloga u božanskom planu - nikad do tad nisam pomislio da možda postoji nešto posebno što bih trebao raditi...'

SLUŠATELJICA RADIJA: 'U 51 godini slušanja, čitanja i raspravljanja, nikad nisam čula niti vidjela istinu - koja se odnosi i na unutarnje i na vanjske probleme, tako lijepo i logično izloženu kao što ste to učinili vi na današnjem lokalnom radioprogramu. Vi izvanredno shvaćate probleme koji u današnje vrijeme muče ljude i vlade; a rješenja o kojima govorite čine se tako logična i obećavajuća.'

DODATAK VI

Pisma o Peace Pilgrim

Ljudi koji su sreli Peace Pilgrim, nisu pisali samo njoj nego i svojim prijateljima, rođacima, svećenicima, urednicima novina. Mnogi su osjetili potrebu da podijele vijest o svom susretu s drugima, te da im preporučé da potraže gdje će ona govoriti kad bude prolazila kroz njihovu grad.

RADIJSKI SLUŠATELJ: 'Ne mogu se sjetiti kad sam bio toliko zainteresiran i inspiriran osobom koja je govorila o svom unutarnjem miru i radosti, kao prošle večeri, slušajući intervju s tim sjajnim ljudskim bićem, Peace Pilgrim... Njena nedogmatska i nesebična vjera utjecala je, nakon jednog predavanja, na mene više od svih propovijedi, misa, pravila, filozofija, itd. koje sam čuo u cijelom svom životu.'

PAR KOJI JE PONUDIO GOSTOPRIMSTVO PEACE PILGRIM PRVE NOĆI NJENOG HODOČAŠĆA, 1. SIJEČNJA 1953.: 'Bili smo uistinu tako uzbuđeni susretom s nekim tko je bio spreman živjeti poput Krista. Njena poruka je poruka ljubavi, a ljubav je iscjeljujuća sila, tako da je to što ona govori uistinu ono što svijet treba.'

SVEĆENIK: 'Prekrasno je promatrati vjeru u Boga i čovječnost, koju ima Peace. Ona, kao nitko drugi koga znam, posjeduje savršenu ravnotežu između osobnog i društvenog evanđelja.'

SVEUČILIŠNI PROFESOR: 'Prvi put sam sreo Peace Pilgrim prije pet godina, kad je govorila mojim studentima. Bilo je to jako dojmljivo iskustvo za sve nas - biti u prisutnosti nekoga tko istinski živi svoja uvjerenja i vjeru. Kad se ove godine Peace Pilgrim vratila u Los Angeles, ponovo se srela s mojim studentima. Ako je to uopće moguće, njena je poruka bila još više prosvjetljujuća i inspirirajuća. Nikad nisam nikoga čuo da na ljepši i poticajniji način izražava što to znači biti ljudsko biće. I što je moguće svakom od nas, kao ljudskom biću. Njen život je živo svjedočanstvo istinitosti njene poruke.'

PRIJATELJ: 'Peace Pilgrim je ili ekcentrična stara luda ili autentična prorokinja. Izbor možemo napraviti sami kad ju sretnemo. No, najneobičnije je da ona nije niti uvrijeđena prvim opisom niti polaskana drugim. Ako je Peace luda, dobro krije svoju ludost; ako je prorokinja, onda izmaglica poniznosti jednako krije njenu veličinu. Ona je velika zagonetka. Morate je neprestano tu i tamo štupati u odlučnom naporu da se uvjerite da je stvarna.'

SVEĆENIK: 'Prolupala? Neobična osoba? Neobična za razgovarati? Nimalo. Ona ima više zdravog razuma od svih koje sam ikada sreo.'

PROMATRAČ NA PREDAVANJU: 'Kad Peace Pilgrim govori, svi opčinjeno sjede. Njene su riječi jednostavne, ali uzvišene, njen način još i uzvišeniji. Iako ni u kojem slučaju nije izgubila običnost, što je približava svima prisutnima. Ona ne zagovara da napustimo sve i postanemo hodočasnici poput nje, niti je fanatična prorokinja propasti.'

PISMO JEDNOM UREDNIKU: 'Peace Pilgrim, koja je na dva dana posjetila naš grad, je došla i otišla. Nismo li zagolicani nečim kad razmišljamo o njenoj prisutnosti? Nije li nas podsjetila na nekoga tko je hodao cestama Galileje prije dvije tisuće godina; tko je zanijekao sebe... obitelj i one stvari koje mi obično poistovjećujemo s uspjehom, koji se nije mogao smiriti, nego je poduzeo sve da ispriča priču o spasenju i nadi - onaj koga mi sada zovemo Princom mira?

Možemo biti zahvalni da se o našem gradu ne može reći ono što je rečeno o nekim gradovima u kojima je Isus zastao. Nema potrebe da otrese prašinu sa svojih stopala, jer je nitko nije htio saslušati... Dočekana je toplim prijemom.

Prisutnost Peace Pilgrim nas zasigurno čini osjetljivima za istinu otkrivenu njenim duhom. Mi svi zaista znamo da svijet stoji na rubu između rata potpunog uništenja i zlatnog doba mira... Možda nećemo svi krenuti na hodočasničko putovanje sa zavjetom siromaštva, pješice i s vjerom. Ali prisutnost Peace Pilgrim može dobro potaknuti svakog od nas da promisli o tome što radi za mir.'

PRIJATELJ: 'U ono doba mog života kad sam se hrvao s mogućnošću načelnog i djelatnog idealizma, pokušavao sam pronaći pojedince čije se učenje i pisanje činilo poput primjera. Pristupao sam svakoj prilici da proučavam takve pojedince s velikim očekivanjima. Mogu reći da me je svako iskustvo te vrste bez izuzetka vodilo zaključku da je idealizam stanje duha. Iako me skoro magnetska privlačnost vukla prema življenju idealizma u dnevnom životu, ipak me obeshrabriavao nedostatak živućeg arhetipa. Činilo se da su svi idealisti bili književni likovi. A onda sam se, zahvaljujući djelovanju sudbine, susreo sa zrelom dušom, sa ženom čije je ime odavno postalo Peace Pilgrim.'

SVEĆENIK IZ IOWE: 'Upravo smo proveli vikend s Peace Pilgrim, i preporučili bi da je ljudi ne samo poslušaju, nego i provedu neko vrijeme s njom razgovarajući o njenoj filozofiji. Čini se da se jednako može prilagoditi na jako različite situacije.

Govorila je na naše dvije jutarnje službe i na jednom večernjem predavanju - neuobičajeno velikoj publici, dijelom zahvaljujući velikom publicitetu u novinama, radiju i televiziji. Provela je neko vrijeme s dvije manje grupe i dvaput govorila na dvodnevnom državnom međureligijskom skupu svećenika. Bila je jednako opuštena na 80-minutnom susretu sa studentima, profesorima i građanima u Morningside Collegeu, kao i dok je plijenila pažnju i poštovanje na večernjem sastanku sa sveučilišnim profesorima i administrativnim osobljem, koji je trajao sat i pol.'

SVEĆENIK IZ CALIFORNIJE: 'Ona je ostavila najveći pojedinačni dojam na mene i moj život... Njen govor (o postizanju unutarnjeg mira) bio je najbolja metafizička poruka koju sam ikad čuo. Ona je stup snage, sad kad nam je snaga tako potrebna. Ona je blještavo svjetlo, sad kad nam je svjetlo tako potrebno. Ona zapravo zrači kvalitetama za koje kažemo da su Kristolike. Ja se - kao i mnogi drugi koji su je čuli - osjećam osnaženo u vjeri i uistinu blagoslovljeno.'

SVEĆENIK IZ KENTUCKYJA: 'Slušati kako Peace govori o duhovnim iskustvima koja su potaknula njen rad, uistinu je poticajno duhovno iskustvo za slušatelje. Nećete nikad više biti počašćeni susretom sa sretnijom i osobom više ispunjenom ljubavlju od Peace, jer ona živi s Božjom prisutnošću i svaka njena riječ i pokret izražavaju njenu svjesnot Jedne prisutnosti i Jedne snage.'

SVEĆENIK IZ HOUSTONA: 'Direktna jednostavnost ove moderne svetice nije samo osvježavajuća, nego je također jasan kanal konstruktivne akcije našeg doba...'

PRIJATELJ IZ COLORADA: 'Sreo sam je kao odgovor na želju iz 1968... Govorila je na televiziji, bivajući upravo prekrasno navlastito ona sama. Pomislio sam: 'Volio bih kad bih te mogao sresti, želio bih razgovarati s tobom.' I onda, kad sam se sljedeće jutro približavao autoputu, tamo je stajala Peace, čekajući nekoga da je poveze. I moj se auto iznenada zaustavio i ja sam rekao: 'Udite, čekao sam na vas.' Nastavio sam voziti tri sata sve do Nashvilea gdje je ona trebala govoriti... Bio je to jedan od najljepših susreta u mom životu.'

SVEUČILIŠNI PROFESOR: 'Peace Pilgrim je na poziv posjetila naš fakultet. Govorila je studentima psihologije, sociologije, filozofije i religije, kao i općem skupu studenata. Primljena je s puno oduševljenja.'

UREDNIK RADIO POSTAJE U MARYLANDU: 'Imao sam zadovoljstvo danas intervjuirati najneobičniju osobu koju sam ikada sreo - Peace Pilgrim. Ona je obrazovana žena velikih talenata i uvjerenja i vrlo je poticajan govornik. I bez propovijednja ikakvih budalastih ideologija ili guranja ikoga na pogrešan način, ona donosi poruku koja svakoga zanima i zaokuplja.'

KATOLIČKA ČASNA SESTRA IZ JUŽNE DAKOTE: 'Peace Pilgrim je tako promijenila moj život! Nemoguće je opisati kako je utjecala na mene. Također je nevjerojatno utjecala na studenete ovdje na koledžu. Njena nježna ljubaznost će zauvijek živjeti u mom srcu.'

PRIJATELJICA: 'Vjerujem da bi svatko od nas trebao dobiti, u nekom trenutku svog života, prekrasnu privilegiju susreta sa svecem. Ja vjerujem da sam počašćena na taj način zato što sam provela neko vrijeme s Peace Pilgrim, ja za mene je Peace Pilgrim istinska svetica.'

PAR IZ CALIFORNIJE: 'Peace Pilgrim je osnažila našu vjeru u stvarnost duhovnog svijeta i dala nam konkretan primjer nečega što nismo ni sanjali da je moguće: osobe ispunjene unutarnjim mirom i bezgraničnom energijom koja s vremenom raste. Dala nam je nadu u pronalaženje takve iste univerzalne energije, jer je inzistirala na tome da je tu za sve nas. 'Ako je ja mogu pronaći, možete i vi,' rekla bi. Najveći poticaj od svih je to što su njen život i njene riječi jedno. Ona je bila poruka.'

Upoznajte Peace Pilgrim

Možete je vidjeti kako hoda vašim gradom ili uz autoput. Žena srebrne kose, odjevena u mornarsko plave hlače i majicu, te kratku tuniku s džepovima pri dnu, u kojima nosi svoje jedino svjetovno vlasništvo. Na prednjoj strani tunike bijelim slovima piše

'PEACE PILGRIM', a na leđima
'25.000 milja pješke za mir'.

Prehodala je 25.000 milja. Ipak, nastavlja hodati jer je njen zavjet:

**'Ostat ću lutalica dok čovječanstvo ne nauči
put mira, hodajući dok mi ne ponude sklonište,
gladujući dok mi ne ponude hranu'**.

Hoda bez novčića u džepovima i nije povezana ni s jednom organizacijom. Njeno je hodanje molitva i mogućnost da inspirira druge na molitvu i zajednički rad za mir. Putem razgovara s pojedincima, govori na skupovima u crkvama ili fakultetima, kroz novina, časopise, radio, televiziju - pričajući o zanimljivim i smislenim iskustvima, raspravljajući o vanjskom i unutarnjem miru.

Ona smatra da smo naučili da rat nije način za postizanje mira - da se sigurnost ne nalazi u skladištima bomba. Ona naglašava da se nalazimo u kriznom razdoblju ljudske povijesti, te da mi koji živimo u sadašnjem svijetu moramo izabrati između nuklearnog rata potpunog i uništenja i zlatnog doba mira. Iako ne teži vidjeti rezultate, tisuće pisama svjedoči da njeno putovanje nije bilo uzaludno - govore, zapravo, **'Otkako sam razgovarao s vama,
odlučio sam da i sam trebam učiniti
nešto za postizanje mira'**.

ISBN 953-99374-0-X

9 789539 937407